

Mỹ Nhân Gặp Hồ

Contents

Mỹ Nhân Gặp Hồ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	13
3. Chương 3	21
4. Chương 4	27
5. Chương 5	35
6. Chương 6	42
7. Chương 7	48
8. Chương 8	56
9. Chương 9	63
10. Chương 10	70

Mỹ Nhân Gặp Hồ

Giới thiệu

Từ khi Thu Phiến Ngôn vừa ra sinh, Linh Lệ đã theo nàng. Linh Lệ là một con hổ biết nói tiếng người.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-nhan-gap-ho>

1. Chương 1

Một chiếc xe ngựa đang vội vã chạy trên con đường rừng hoang vắng, mặt đất gập ghềnh làm xe thiếu chút nữa đã bị lật, nhưng mặc những nguy hiểm đang rình rập, xe ngựa vẫn lao nhanh về phía trước.

“Nhanh lên, nhanh lên –”

Bên trong xe ngựa có một nam một nữ, sắc mặt trắng như tờ giấy, hoảng sợ vạn phần thúc giục xa phu (xa phu: người đánh xe ngựa).

Xa phu không ngừng quật roi thúc giục con ngựa, phẳng phất phía sau như có ma quỷ đang truy đuổi, làm cho con ngựa chạy như điên.

Nam tử mặc áo gấm ngồi trong xe đang e ngại nhìn bóng cây vụt qua vun vút ngoài cửa sổ, người phụ nữ trẻ ngồi bên cạnh đang ôm chặt cô con gái vừa tròn một tuổi, sợ hãi đến run rẩy cả người.

Ngọn cây có tiếng gió thổi rào rào, mơ hồ nghe thấy tiếng hổ gầm, không khí gần như khùng bố.

Khi đi qua sườn núi, đột nhiên một trận cuồng phong xoăn tới, nam tử áo gấm lông tơ dựng đứng, cả người co rụt lại, chỉ cảm thấy có đôi con người sắc bén, lạnh thấu xương đang nhìn hằm hằm.

“Tướng công! Nó đuổi tới rồi!” Người phụ nữ đột nhiên thất thanh kêu lên sợ hãi.

Nam tử kinh hãi nghiêng đầu, thấy được những sọc đen và màu vàng sậm, màu sắc sắc sỡ lóa mắt thấp thoáng nơi núi rừng.

Mây theo rồng, gió theo hổ.

Đó là một con mãnh hổ to lớn hung mãnh, trán trắng có văn hình chữ vương [1] biểu hiện rõ ràng thân phận của nó, nó là vua đứng đầu trong rừng sâu thẳm thẳm, rộng bao la bát ngát này, một tiếng rống đã có thể không chế muôn thú.

[1] Chữ vương trong tiếng trung: (王) nghĩa là vua, con hổ này là vua của bách thú.

“Sao nó lại theo chúng ta lâu như vậy?!” Nam tử áo gấm hoảng sợ kéo vợ vào trong lòng, điên cuồng gào thét với xa phu: “Nhanh lên! Nếu không chạy nhanh sẽ mất mạng!”

Xa phu sợ hãi nhanh chóng giục ngựa, một hơi chạy như điên mấy dặm đường, vì tốc độ quá nhanh, nên khi bánh xe va phải một tảng đá, cả thân xe ngựa bị bắn lên, trong nháy mắt đã mất thăng bằng, cả xe và ngựa đều bị lật ngược, mất tốc độ lăn xuống vách núi, chỉ nghe thấy xa phu hét thảm một tiếng, lăn thẳng xuống vách núi, trong lúc lăn bị rơi tay gãy chân, hấp hối, con ngựa hoảng loạn cố gắng bám vào vách đá, nhưng cuối cùng cũng bị trượt xuống.

Đôi vợ chồng trẻ bị mắc kẹt trong xe, rơi như vậy sẽ bị thương tích cả người, nam tử vì cứu vợ con, không để ý bả vai và hai tay đã bị thương, liền mình dùng thân chặn cửa xe, nhưng bả vai đã bị va đập đến bầm tím không thể duy trì được lâu. Người phụ nữ trẻ kia tuy hoảng sợ, nhưng vẫn dùng thân thể mình để bảo vệ con gái, trong lúc nguy cấp, hai người liếc nhìn nhau, không biết xe ngựa sẽ đưa họ tới hướng nào? Cả thân xe sẽ bị lăn xuống vách núi sao? Họ sẽ mất mạng như thế này? Giây tiếp theo có phải là vĩnh biệt không?

Cô bé trong lòng người phụ nữ như dự cảm được nguy hiểm, bỗng nhiên cất tiếng khóc nỉ non.

Một tiếng rống của mãnh hổ chấn động rừng núi hoang dã, cô bé nghe thấy tiếng hổ, bỗng dừng tiếng khóc, đầu nhỏ xoay xoay trong lòng mẹ, giống như đang tìm cái gì đó.

Sau tiếng hí thảm thiết, con ngựa cũng im lặng, thân xe vốn chấn động kịch liệt đột nhiên bị một lực vô cùng to lớn cố định lại, cũng yên lặng, bốn phía chợt yên ắng lạ kỳ, nam tử và vợ kinh hãi nhìn nhau, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà bên ngoài lại có hổ, họ cũng không dám lập tức đẩy cửa xe chạy đi, chỉ sợ bị hổ cắn nuốt.

“Tướng công, bây giờ nên làm thế nào?” Người phụ nữ trẻ run rẩy toàn thân, sắc mặt trắng bệch.

Nam tử áo gấm cảnh giác sợ hãi nhìn chăm chăm cửa xe, đôi môi tái nhợt hơi mấp máy. “Chưa thể ra ngoài được, bên ngoài có hổ.....”

Người phụ nữ ôm con gái càng chặt hơn, không biết nên làm cái gì bây giờ, sợ tới mức nước mắt sắp tuôn rơi đến nơi.

Đôi vợ chồng trẻ này họ Thu, nam tử tên là Thu Định Khang, làm ăn ở Trúc Châu, buôn bán hương liệu (chất thơm), vợ hắn tên là Lan Khanh, một năm trước sinh được một cô con gái, tên là Phiến Ngôn, vợ chồng hai người hết mực yêu thương con, nhưng Tiểu Phiến Ngôn mới sinh ra được vài ngày đã bị sốt, bệnh tình khi nhẹ khi nặng, yếu đuối thoát nhìn giống như có thể chết non bất cứ lúc nào, hai người họ mời danh y mà cũng không thể chữa khỏi cho con gái yêu, sau đó lại nghe thấy một đại phu nói, họ nên đến núi Nam

Nhạc Hành để tìm một vị tinh thông y thuật đang ẩn cư, có lẽ sẽ cứu được. Vợ chồng họ thương xót con gái, ôm hy vọng chạy tới núi Nam Nhạc Hành, không ngờ trên đường lại gặp phải mãnh hổ, mãnh hổ ấy cứ đuổi theo xe ngựa của họ, họ sợ hãi trốn chạy, không thể tưởng được xe ngựa lại bị mất tốc độ mà lật đổ, tình cảnh trước mắt quả thật không khác gì đang chờ chết.

“Ra ngoài đi, không ai làm hại các người đâu.”

Tiếng nói trầm thấp của một nam tử trôi nổi bay bổng, bay theo gió núi lại đây.

Hai vợ chồng kinh hồn sợ hãi, trở mắt nhìn nhau, cả người vẫn đang run run, một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần.

“Tướng công, chúng ta được cứu trợ?” Giọng nói của Lan Khanh lộ ra bất an.

Thu Định Khang vội vàng nâng vợ con, kiểm tra thương tích trên người họ.

“Huynh đài phải cận thận mãnh hổ ăn thịt người đó!” Hắn giương giọng hô to, trong lòng hãy còn nghi hoặc, con mãnh hổ có thân hình to lớn dọa người, chạy theo họ cả nửa trái núi, nay xe ngựa lật, vợ chồng họ không thể chạy trốn nữa, chẳng phải là cơ hội tốt để mãnh hổ xé xác sao, làm sao nó có thể buông tha cho họ vô duyên vô cớ như vậy được?

“Yên tâm, các người không có nguy hiểm.” Tiếng nói trầm thấp kia thản nhiên truyền đến, có chút không kiên nhẫn.

Tuy nỗi sợ của hai vợ chồng họ Thu đã giảm bớt, nhưng vẫn lo lắng đến an nguy của mình, sợ mãnh hổ giấu mình ở đâu đó để chờ thời cơ xông ra, cho nên không dám tùy tiện xuống xe ngựa. Thu Định Khang cố ý kéo dài thời gian, thấy nam tử bên ngoài kia vẫn bình yên vô sự, mới dám mang vợ con xuống xe ngựa, ý tưởng này tuy rằng ti bỉ, nhưng trong thời khắc sống còn, hắn cũng chỉ có thể làm một tiểu nhân.

Sau một thời gian dài, bên ngoài không có tiếng hổ rống nữa, không có tiếng kêu thảm thiết, không hề có động tĩnh.

Thu Định Khang thật cẩn thận mở cửa xe, nhìn quanh trái phải, cũng không thấy đến nửa thân ảnh, hắn bước xuống toa xe, nghi hoặc gọi: “Xin hỏi huynh đài ở đâu vậy?”

Bốn phía im ắng, chỉ có tiếng gió.

“Tướng công, hay là người kia đi rồi?” Lan Khanh ôm chặt Phiến Ngôn, đôi mắt đẹp hoang mang đánh giá quang cảnh quanh mình.

“Đúng là một người kỳ lạ.....” Thu Định Khang xoay người, thấy rõ con ngựa đã ngã xuống đất chết rồi, trên cổ có một vết thương rộng chảy rất nhiều máu, máu loang lổ quanh miệng vết thương.

“Tướng công, có chuyện gì xảy ra vậy?” Lan Khanh hoảng sợ che miệng, trốn sau lưng chồng.

Thu Định Khang cảm thấy sờn gai ốc, miệng vết thương của con ngựa kia chính là do dã thú cắn xé, chẳng lẽ là mãnh hổ cắn chết con ngựa? Vậy..... Mãnh hổ đâu?

Không khí rét lạnh ướt sũng toàn thân hắn, vẻ mặt hắn kinh hoảng nhìn quanh bốn phía, run run nỉ non. “Đi mau..... chúng ta đi mau.....” Vừa ôm vợ con vội vàng xoay người, bỗng nhiên có một cái bóng từ trên đỉnh đầu chụp đến, hai người ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một con mãnh hổ trán trắng có bộ lông sắc sỡ, to lớn nhảy lên mui xe, con người màu hổ phách lạnh lùng đến thấu xương đang chăm chú nhìn họ.

“Hổ! Chạy mau!” Thu Định Khang sợ hãi giữ chặt tay vợ xoay người chạy như điên.

Nói thì chậm, hành động thì nhanh, mãnh hổ bay lên nhảy về phía họ, há mồm nhắm phía Lan Khanh, Lan Khanh còn chưa kịp phản ứng, Phiến Ngôn trong lòng đã bị mãnh hổ ngậm vào miệng.

“Phiến Ngôn của mẹ –” Lan Khanh hét lên, toàn thân run rẩy quỳ rạp xuống đất, thấy hơn nửa thân mình của con gái đều nằm trong miệng mãnh hổ, không khỏi hoảng sợ gào khóc.

Thu Định Khang cũng bị thống ôm lấy vợ, nhắm mắt kêu lên thảm thiết, không đành lòng nhìn tình cảnh con gái bị mãnh hổ cắn nuốt.

Các các các.....

Không phải tiếng khóc, họ nghe thấy tiếng cười ngọt ngào của con gái!

Hai vợ chồng đều kinh ngạc quay đầu, thấy mãnh hổ không ăn thịt con gái mình, mà đặt cô bé xuống, dùng miệng cắn mở khăn gắm thêu hoa và tã lót của cô bé, vô cùng chuyên chú nhìn cái bốt trên ngực của cô bé mà từ khi sinh ra đã có. Họ không thể tin được con hổ trời sinh đã hung ác, có răng nanh và móng vuốt sắc nhọn, mà lại không ăn thịt con gái họ, chỉ đứng yên nhìn cô bé.

Tiểu Phiến Ngôn vốn không biết sợ hãi, vẫn cười khanh khách không ngừng.

Bởi vì Phiến Ngôn từ khi sinh ra đã ốm bệnh liên tục, không phải mê man thì cũng là khóc lóc không ngừng, vợ chồng họ còn chưa được nghe tiếng cười của Phiến Ngôn, vậy mà lúc này Phiến Ngôn lại cười với con mãnh hổ hung ác, thậm chí thoát nhìn còn muốn giơ tay vuốt ve mãnh hổ, nhưng cô bé chỉ là một đứa trẻ mới sinh, vẫn không thể khống chế chân tay mình, chỉ nhìn cánh tay nho nhỏ không ngừng vung ra của cô bé cũng có thể hiểu được, con mãnh hổ này làm cô bé vô cùng vui vẻ.

Cảnh tượng trước mắt không thể giải thích nổi, hai vợ chồng họ Thu vừa kinh ngạc vừa e ngại, đánh giá mãnh hổ kia hình như có linh tính, Lan Khanh cố lấy dũng khí, run giọng gọi: “Thả con gái của ta ra, muốn ăn thì hãy ăn ta đi!”

Mãnh hổ nghe thấy tiếng của nàng, chậm rãi nâng mắt liếc nàng một cái, trong ánh mắt ấy mang theo tia miệt thị và khinh thường, như nàng đang nói lời nhục mạ nó.

Lan Khanh ngạc nhiên, ánh mắt phức tạp kia rõ ràng chỉ “con người” mới có thể có được!

Thu Định Khang nhìn con gái yêu nằm trước miệng hổ thì ưu sầu lo lắng không thôi, lại không biết nên làm thế nào cho phải, cũng hiểu được con hổ kia thật kỳ lạ, căn bản không đoán được rốt cuộc nó muốn làm gì.

Con hổ đó bỗng nhiên cúi đầu, họ sợ tới mức hồn bay phách tán, nghĩ rằng nó sẽ ăn Phiến Ngôn, không ngờ nó lại vuốt ve ngực của Phiến Ngôn, như đang ngửi hương vị của nàng, tựa như nó chỉ là một con mèo to lớn, lại nghe thấy Phiến Ngôn bật lên tiếng cười khanh khách.

Cảnh tượng này thật ly kỳ, vợ chồng họ Thu kinh ngạc nghen hống nhìn trần trời, không thể phản ứng.

Con gái và hổ nhìn như đang “chơi” cùng nhau trong chốc lát, lúc này mãnh hổ mới ngẩng đầu, xoay người rời đi như gió.

Đi rồi?

Vợ chồng họ Thu ngây người trong chớp mắt, lập tức hoàn hồn, vội vàng chạy lại ôm lấy Tiểu Phiến Ngôn, hai người vừa định mừng rỡ chạy khỏi nơi đây, thì mãnh hổ kia đã trở lại như một cơn gió, họ hoảng sợ ôm chặt Phiến Ngôn, mềm yếu gần như quỳ xuống đất. Chăm chú nhìn lại, thấy miệng mãnh hổ ngậm một gốc cây cỏ linh chi có màu xanh trong suốt, chậm rãi đến gần chỗ họ.

Mãnh hổ dần dần lại gần, mùi thơm ngát của cây linh chi kia càng nồng đậm hơn, nhìn rõ màu xanh biếc của nó, hai vợ chồng họ Thu vốn vô cùng hoảng sợ, về mặt lúc này lại là không hiểu ra sao, bởi cây linh chi kia nhìn qua có vẻ rất quý hiếm, cũng bởi trong đôi mắt màu hổ phách của mãnh hổ và hơi thở thô bạo, làm họ đã quên nó là một con mãnh hổ, làm họ quên cả sợ hãi.

Mãnh hổ chậm rãi cúi đầu, cẩn thận đặt cỏ linh chi xuống, sau đó nhìn chăm chú vào Tiểu Phiến Ngôn trong lòng họ, ánh mắt tràn ngập tình yêu và thương tiếc, làm vợ chồng họ bị mê hoặc.

Ánh mắt đó mãnh thú tuyệt đối không thể có được.

Vợ chồng họ Thu đã sớm không còn lo lắng sợ hãi nữa, vì họ phát hiện mãnh hổ này ngoài thân mình to lớn đáng sợ ra, cũng không giống mãnh hổ thích ăn thịt người tầm thường, chẳng những nó không có ý làm người khác bị thương, mà thậm chí còn ngậm cỏ linh chi đến, như là biết được thể chất của Phiến Ngôn yếu, tới cứu giúp cô bé.

“Cỏ linh chi này là.....” Thu Định Khang chậm rãi ngồi xuống nhặt cây cỏ linh chi lên, nhìn hai tròng mắt của mãnh hổ, thật cẩn thận hỏi. Hắn cũng không chờ mong mãnh hổ trả lời, mà chỉ muốn xác nhận xem cỏ linh chi này có thật là do mãnh hổ muốn cứu giúp không.

Mãnh hổ bỗng ngửa đầu nhìn phía bầu trời, ánh mắt xa xôi sâu sắc.

Vợ chồng họ cũng ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện bầu trời không biết từ khi nào đã tụ tập rất nhiều mây, đám mây lúc lại hiện lên màu tím sẫm, giống như có cái gì đó.....

“Các người hãy đi nhanh!”

Chợt nghe thấy tiếng nói của mãnh hổ, hai vợ chồng kinh ngạc ngẩng người, không thể tin được nhìn nó.

“Cổ linh chi là liều thuốc theo ngày, chỉ có thể dùng ba ngày, ba ngày sau sẽ trở thành cỏ bình thường, dùng nó cũng vô dụng.” Mãnh hổ vội vàng nói hết câu, vô hạn quyến luyến nhìn Phiến Ngôn một lần nữa, chợt xoay người, nhảy vào rừng như cơn gió thoảng qua, biến mất ngay lập tức.

Vợ chồng họ Thu còn chưa hồi phục lại tinh thần khi nghe được hổ nói tiếng người, bỗng nhiên nghe thấy tiếng hổ gầm, họ xoa xoa mắt, không thể tin chỉ trong nháy mắt ngẩng người, con hổ trắng đã ở trên đỉnh núi cách đây một dặm.

Nhưng vào lúc này, có ánh sáng vụt ra từ đám mây tím, bay đi rất nhanh, hổ trắng lại nhập vào rừng cây, ánh sáng tím lập tức đuổi theo nó.

Hai vợ chồng họ Thu ngẩng người rất lâu, giật mình khó hiểu nhìn nhau, dần dần mới có ý thức.

“Cổ linh chi này..... không phải của trần gian.” Thu Định Khang giật mình nhìn cổ linh chi có hình như mây bay, có hương thơm ngát trong tay.

Lan Khanh gật gật đầu, thì thào nói: “Vừa rồi con hổ nói, ba ngày sau cổ linh chi này sẽ trở thành cỏ thường, nên cổ linh chi này không phải thứ tầm thường thế gian, mà chỉ sợ con hổ nói được tiếng người kia cũng không phải tầm thường, có điều..... vì sao nó lại giúp vợ chồng chúng ta?”

Thu Định Khang cúi đầu nhìn con gái Phiến Ngôn, nói ra suy nghĩ. “Không phải nó giúp vợ chồng chúng ta, nó vì Phiến Ngôn mà đến.”

“Vì Phiến Ngôn mà đến?” Lan Khanh kinh ngạc không biết làm sao.

“Nhất định là vậy.” Hấn khẳng định gật đầu. “Nàng không phát hiện ra à? Con hổ đó quen Phiến Ngôn của chúng ta.”

“Nhưng Phiến Ngôn nhà ta mới sinh ra mà, chưa từng rời khỏi chúng ta nửa bước, sao có thể quen con hổ ấy?” Lan Khanh không phải không nhận thấy ánh mắt kỳ lạ của con hổ, mà chỉ cảm thấy kỳ quái khó hiểu.

Thu Định Khang hàm ý sâu xa khe thở dài.

“Phu nhân, chỉ sợ lai lịch của Phiến Ngôn nhà ta cũng không phải tầm thường đâu!”

Lan Khanh nhìn cổ linh chi, chợt nổi lên ý nghĩ, vội vàng vén tã lót trên người Phiến Ngôn, tìm cái bớt từ khi sinh ra đã có của con gái, cái bớt đó màu tím nhạt có hình như mây bay.

“Tướng công, chằng xem!”

Hai vợ chồng cầm cổ linh chi so sánh với cái bớt trên ngực Phiến Ngôn, chẳng những giống nhau, mà quả thực là giống nhau như đúc, họ không thể tin nhìn cô con gái đáng yêu Phiến Ngôn của mình, bắt đầu tin rằng họ đã sinh ra một đứa bé không tầm thường.....

Hai trăm năm trước

Chạng vạng, núi rừng khoác lớp áo xanh, ráng chiều êm ả bên khe núi.

Xá Nguyệt tiên tử cưới một con Bạch Lộc có thân đốm trắng như ngọc rời khỏi Hoa Sơn. (Bạch Lộc: hươu trắng)

Nàng là đệ tử của Toàn Cơ nương nương tại Linh Chi cung, phụng mệnh bảo vệ cổ linh chi của tiên giới, hôm nay là ngày xuất giá cô con gái thứ tư của Hoa Sơn Nhạc Thần [1], Toàn Cơ nương nương có hẹn với Nam Cực Tiên Ông (Nam Cực Tiên Ông cũng là Thọ Tinh, ông Thọ trong Phúc Lộc Thọ), không thể đích thân đưa hạ lễ, liền sai đệ tử Xá Nguyệt đi trước đến Hoa Sơn dâng hạ lễ cho Nhạc Thần.

[1] Đạo giáo tin rằng mỗi núi đều có một vị thần:-

- Đông Nhạc Thái Sơn Nhạc Thần “Tề Thiên Vương”,
- Nam Nhạc Hành Sơn Nhạc Thần “Tư Thiên Vương”,
- Tây Nhạc Hoa Sơn Nhạc Thần “Kim Thiên Vương”,
- Bắc Nhạc Hằng Sơn Nhạc Thần “An Thiên Vương”,
- Trung Nhạc Tung Sơn Nhạc Thần “Trung Thiên Vương”

Xá Nguyệt có rất ít cơ hội ra ngoài Linh Chi cung, nên nàng có vô vàn tò mò với cảnh sắc thế gian, thế nên khi cưới Bạch Lộc rời khỏi Hoa Sơn, nàng đi một đoạn lại dừng một đoạn, muốn nhân cơ hội Toàn Cơ nương nường không ở Linh Chi cung mà thoải mái thăm ngắm thế gian một chuyến.

Hoa Sơn không hổ là một trong năm ngọn núi lớn nổi danh từ xưa, thế núi hiểm trở, dốc cao, đôi khi nghe thấy tiếng kêu của con vượn ở hang núi, ngẫu nhiên cũng có thể nghe được tiếng hạc kêu giữa tán cây thông, hồ ly ngồi thành đàn ở ven núi, con hươu chạy quanh kiếm ăn ở trong rừng, nhìn xuống dưới chân núi, có thể thấy một ngôi làng lớn, ruộng lúa, vườn rau được trồng xen kẽ ở giữa, rất nhiều trẻ nhỏ đứng trước cửa, chơi đùa đuổi nhau bên đồng ruộng, lúc này khói bếp lượn lờ quanh mỗi nhà, thấy một ông già chống gậy gờ tay la hét mấy đứa trẻ về nhà ăn cơm, Xá Nguyệt tiên tử bị cảnh tượng đầm ấm hạnh phúc ấy thu hút, tò mò ghé chân ngóng nhìn hồi lâu.

Bạch Lộc kêu nhẹ một tiếng, gọi nàng hoàn hồn, giống như đang nhắc nhở nàng nên trở về Linh Chi cung.

Nàng nhẹ nhàng vỗ về sừng hươu, nâng ánh mắt thoáng nhìn sắc trời, cười nhạt nói: “Chúng ta nên trở về, kéo nương nường lại trách phạt.”

Bạch Lộc gật gù đầu, bốn chân gờ lên đón gió, bay về phía tiên giới, nhưng vào lúc này, Xá Nguyệt lơ đãng thoáng nhìn phía đông nam có một đám mây đen kịt, bao phủ cả một tòa thành, nàng kinh hãi, vội vàng ôm lấy cổ hươu.

“Dừng lại! Không biết đó là chỗ nào? Vì sao có yêu khí tận trời?”

Bạch Lộc rất khó xử, không chịu dừng bước.

“Có yêu quái đang làm hại nhân gian, sao chúng ta có thể làm như không thấy?” Xá Nguyệt hơi cay mảy, không buông tay nói: “Ta đi tìm hiểu rốt cuộc ở đó có yêu quái gì, sau khi về cung sẽ bẩm báo với nương nường, để nương nường thu phục yêu quái!”

Bạch Lộc do dự một lúc lâu, miễn cưỡng gật đầu, xoay người nhắm hướng đông phía nam mà bay.

Càng tới gần tòa thành đó, Xá Nguyệt càng thấy rõ tình huống bí ẩn của tòa thành bấy giờ — trên tường thành treo đầy thi hài, con sông chảy quanh thành nhuộm màu đỏ máu, mùi hôi tanh làm nàng thấy buồn nôn, sắc mặt càng tái nhợt.

“Đây thật sự là.....” Nàng vừa tức vừa giận, không nhịn được rơi lệ.

Bạch Lộc dưới thân bỗng run rẩy cả người, run sợ hoảng hốt xoay người trốn chạy, Xá Nguyệt thiếu chút nữa đã bị nó làm ngã, cuống quýt ôm lấy cổ nó, nàng chưa bao giờ thấy Bạch Lộc sợ hãi như thế, nhưng cũng không thể giúp đỡ.

“Rốt cuộc là yêu quái gì mà làm người sợ như vậy?” Nàng vỗ nhẹ lên sừng hươu, bất an quay đầu nhìn đám mây đen che kín tòa thành.

Đột nhiên, một đám yêu khí xuyên phá mây đen, nhằm thẳng về phía họ, Xá Nguyệt kinh hãi, rút Tru Yêu kiếm ra nghênh địch, Tru Yêu kiếm sáng chói, cắt qua đám mây đen mang yêu khí, nhưng yêu khí rất nhanh đã gắn kết lại, hình thành một đám gió xoáy mạnh mẽ, thổi về hướng Xá Nguyệt.

“A —” Xá Nguyệt ngã xuống từ trên lưng Bạch Lộc, Tru Yêu kiếm trong tay đã bị trận gió lốc kia văng ra.

Cuồng phong chấm dứt, một nam tử thân hình cao lớn hiện lên giữa đám mây đen, trong tay nắm Tru Yêu kiếm, lạnh lùng nhếch miệng cười với Xá Nguyệt.

Xá Nguyệt ôm Bạch Lộc ổn định thân mình, không thể tin mà mở to hai mắt, kinh hãi nhìn vóc dáng yêu quái to gần gấp đôi nàng, tóc hất bay lên trong đám mây đen, màu tóc đen như mực hòa lẫn với màu đen của đám mây, mà đôi mắt sáng có màu xanh biếc kia, đang nhìn nàng chăm chăm, lạnh thấu xương.

“Tru Yêu kiếm? Dùng để diệt Linh Lệ ta?” Tiếng cười cuồng vọng đó làm người ta kinh sợ.

Bỗng nhiên, có tiếng thanh thúy vỡ vụn truyền đến, Xá Nguyệt chính mắt thấy Tru Yêu kiếm mà Toàn Cơ nương nương truyền cho nàng bị yêu quái bóp nát vỡ vụn, rơi xuống mặt đất như hoa tuyết.

Bạch Lộc run run quỳ xuống, Xá Nguyệt thấy Bạch Lộc sợ hãi như thế, trong lòng cũng thầm kêu không ổn, lần này sợ là đã gặp phải yêu ma có pháp lực lớn mạnh! Nàng không biết yêu quái tự xưng Linh Lệ kia có lai lịch thế nào, ngay cả Tru Yêu kiếm sáng rực cũng không sợ, còn có thể đoạt lấy từ trong tay nàng, dễ dàng bóp nát nó thành bột phấn, pháp lực của nàng kém hẳn quá xa, căn bản không thể đánh lại.

“Ta đạo hạnh thấp, không tiêu diệt được ngươi, nhưng tiên giới sẽ có thần tiên thu phục được ngươi.” Nàng chậm rãi đứng thẳng thân mình, ngửa đầu chăm chú nhìn hắn, lạnh nhạt nói: “Ta khuyên ngươi tự giải quyết cho tốt, đừng tàn bạo làm điều ác, thương tổn sinh linh, nếu không ngươi sẽ không thể chết già –”

Yêu quái tên Linh Lệ kia trong phút chốc đã bay về phía nàng, ôm lấy thắt lưng nàng, nắm chặt nàng trong lòng bàn tay, cả người nàng cũng dựa sát vào thân mình rắn chắc của hắn.

“Cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu thế này tốt nhất đừng nói những lời làm người ta ghê tởm!” Bàn tay rất to lớn nắm chiếc cằm khéo léo của nàng, ngón cái vuốt vuốt làn môi dưới hồng mọng của nàng như đang khiêu khích.

Xá Nguyệt chết lặng, từ khi nàng có ý thức, nàng đã tu hành trong Linh Chi cung, năm trăm năm đi theo Toàn Cơ nương nương tu tập tiên thuật và phương pháp thu phục yêu quái, tâm tình trong sáng thanh cao, chưa bao giờ thấy cử chỉ cuồng bạo như của Linh Lệ, lại càng chưa bao giờ thân cận gần gũi với ai như thế này.

“Ngươi, ngươi.....” Thân thể cao lớn của hắn làm nàng khủng hoảng sợ hãi, nàng sợ tới mức muốn lui về phía sau, lại bị vây chặt trong cánh tay và vòm ngực của hắn, không có một chút đường lui.

“Ta sẽ không thể chết già? Vậy ngươi đã nghĩ tới kết cục của mình chưa?” Bàn tay to lớn mạnh mẽ nâng gương mặt nàng lên, cúi đầu mãnh liệt áp xuống đôi môi nàng, môi lưỡi xâm chiếm miệng nàng không hề kiêng nể.

Xá Nguyệt bị hành vi thô bạo của hắn dọa đến choáng váng, nàng không thể hiểu hắn đang làm loại chuyện gì với mình, chỉ biết lưỡi mình bị hắn điên cuồng chà đạp, khi thì hắn cắn nhẹ, khi thì tham lam mút, làm thân thể ngây ngô của nàng run sợ, giữa lúc đau đớn, nàng ngửi thấy mùi máu tươi.

“Máu của tiên tử thiên giới, hương vị quả nhiên cực kỳ ngọt. Ta còn chưa từng ăn tiên tử thiên giới, ngươi sẽ là đồ ăn đẹp nhất ta từng ăn.” Hắn liếm cánh môi nàng bị răng hắn cắn phải, nhắm nháp vị ngọt của máu tươi.

Hành vi của hắn làm lòng nàng hoảng hốt, nàng nghĩ mình đã mất đi đường sống, tuyệt vọng thấp giọng nói: “Không ngờ rằng ta sẽ chết trong miệng một tên yêu quái.....”

Linh Lệ hơi dịch người ra, con ngươi sáng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt phiếm hồng của nàng, nhìn kỹ, mới phát hiện nàng là một tiên tử vô cùng xinh đẹp, tuy rằng không mịn hoặc như đám yêu nữ hắn gặp thường ngày, nhưng hương vị của tiên tử thiên giới lại ngon ngọt hơn rất nhiều, nhìn vết thương trên cánh môi nàng vì bị hắn hôn, đỏ thẫm ửng ửng, dục vọng của hắn lập tức được khơi mào.

Trước khi ăn no nê, thân thể mềm mại nhỏ bé này còn có thể cho hắn rất nhiều vui thích.

“Tiểu tiên tử, trước khi ta ăn ngươi, hãy cố gắng lấy lòng ta đi!” Hắn lại cắn nuốt hơi thở của nàng một lần nữa, tham lam giống như muốn nuốt nàng vào bụng.

Xá Nguyệt không hiểu lời hắn nói, chỉ cảm thấy mức nhiệt độ xa lạ bao phủ thân thể nàng, nàng không biết mình bị hắn đem đến nơi nào, nhưng có thể cảm giác rõ ràng được, năm trăm năm tu luyện của nàng đã dần dần theo nước chảy về biển đông.....

Yêu khí nồng đậm.

Mùi máu tươi nồng nặc.

Xá Nguyệt bị Linh Lệ khiêng trên vai, bụng nàng bị ép sát, đầu vág mắt hoa, mùi máu tươi tràn ngập quanh mình làm nàng buồn nôn, khó chịu.

Dọc theo đường đi nhìn thấy đầu người chồng chất, hài cốt như rừng, còn có những con yêu thú nhảy lên nhảy xuống, diện mạo xấu xí không ngừng cao giọng hô Đại Vương, Đại Vương!

Xá Nguyệt chưa bao giờ gặp tình cảnh như vậy, sống lưng lạnh buốt lan tỏa cả người, giống như đang rơi vào hầm băng, nàng nhắm chặt mắt, cảm thấy vô cùng choáng váng.

Đại Vương trong miệng những con yêu thú kia chính là Linh Lệ đang khiêng nàng sao?

Làm sao có thể xảy ra chuyện này được? Lòng nàng thầm chấn động.

Nàng chỉ đi Hoa Sơn dâng lên một phần hạ lễ với Nhạc Thần, chỉ là vì thấy yêu khí nên tò mò vòng lại xem một chút, vậy mà lại bị tên yêu vương Linh Lệ này bắt đến đây, nháy mắt đã rơi vào bầy yêu quái, ngay sau đó vận mệnh của nàng sẽ kết thúc trong bụng tên Linh Lệ này, tại sao có thể như vậy?

Thật ra Xá Nguyệt không sợ hãi, chỉ cảm thấy vô cùng uể oải, vô cùng hối hận, không nghĩ rằng mình theo Toàn Cơ nương nương tu hành năm trăm năm, mà ngay cả một tên yêu vương cũng không đánh lại được, Tru Yêu kiếm Toàn Cơ nương nương ban cho nàng còn bị yêu vương dễ dàng hủy diệt. Khi nàng trông thấy Linh Lệ hủy diệt Tru Yêu kiếm đơn giản như bóp một mảnh lá vụn, nàng khiếp sợ run rẩy cả người, nàng quả thực đã làm mất mặt tiên giới.

“Sao người người lại thơm như vậy?” Linh Lệ vừa đi vừa hỏi, thậm chí còn quay đầu lại, dán sát vào eo nàng ngửi ngửi.

“Đừng như vậy.....” Nàng bỗng cảm thấy ngứa ngứa bên hông, miễn cưỡng quay đầu, mới nhìn thấy hắc chôn mặt ở eo mình, không ngừng hít ngửi.

“Người thật sự rất thơm, vô cùng thơm, tiên tử thiên giới đều có hương vị như thế này sao?” Hắc chưa bao giờ thích mùi hoa mùi cỏ, nhưng mùi hương của nàng rất đặc biệt, dễ ngửi làm hắc như tê dại cả gân cốt.

“Đừng như vậy, thật là ngứa.....” Nàng ngứa vô cùng, liềm mình giãy giụa, nhưng cánh tay hắc tựa như tường đồng vách sắt, căn bản không thêm để ý đến cái đánh đấm của nàng.

“Hóa ra người sợ ngứa!” Linh Lệ cười ha ha.

Xá Nguyệt càng uể oải hơn, sao nàng có thể vô dụng như vậy chứ.

Mùi máu trong không khí bỗng phai nhạt đi rất nhiều, nàng thoáng ngạc nhiên, ngẩng đầu từ trên lưng Linh Lệ nhìn cảnh vật bốn phía, thì ra Linh Lệ đang khiêng nàng xuyên qua một hoa viên, trong hoa viên có cây cối chim muông, trăm hoa ngàn cỏ, không hề thấy yêu thú tụ tập thành đàn.

Nhưng..... Thứ mùi của con cáo thần nhiên nhẹ nhàng bay tới.

“Đại Vương, sao lại mang nữ nhân về đây? Đó chỉ là một tiểu yêu thôi sao?” Tiếng nói kiêu mị kèm theo mùi hương của con cáo tiến đến gần họ.

“Nàng là tiểu tiên nữ trên thiên giới, không phải là tiểu yêu.” Linh Lệ khiêng Xá Nguyệt đi vào tấm điện, buông tay đặt nàng lên giường lớn.

Xá Nguyệt ngã trên tấm da lông mềm mại, nên cũng không cảm thấy đau, cẩn thận nhìn kỹ, mới phát hiện dưới thân đúng là tấm da gấu đen, nàng biết vậy nên bất an khó chịu, vội vàng ngồi dậy.

“Đại Vương, đây vào người của tiên giới sẽ đem đến phiền toái lớn đó ạ.”

Xá Nguyệt quay đầu nhìn nữ tử đang nói, nàng biết mùi của con cáo được truyền đến từ nàng ta, cảm thấy nàng ta tà mị yêu hiểm, đáng người quyến rũ, tiếng nói ngọt xớt.

“Ấn tiểu tiên tử này thì có phiền toái gì? Người đi ra ngoài, đừng ở chỗ này nói lý lẽ đáng ghét nữa!” Linh Lệ vẫy tay đuổi hồ yêu, ngồi xuống bên cạnh Xá Nguyệt. (hồ trong hồ yêu là con cáo.)

“Đại Vương bảo trọng, đừng để sau khi xong tiểu yêu này mà tổn thương đến dạ dày nhé.” Hồ yêu ngọt ngào cười duyên, xoay người đi ra ngoài.

Mùi của con cáo rốt cuộc cũng biến mất, Xá Nguyệt thở hổn hển lấy không khí.

Linh Lệ đột nhiên kéo nàng vào trong lòng, làm cho cả người nàng nằm gọn trong vòng tay hắn.

“Người đừng chạm vào ta!” Xá Nguyệt ra sức đẩy hắn, nhưng hắn cứ như ngọn núi lớn, không thể đẩy được.

“Ta thích mùi của ngươi, thật sự là hồn xiêu phách lạc.” Bàn tay to lớn của hắn nắm lấy chiếc cằm khéo léo của nàng, nhanh chóng cuồn dĩa hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, vội vàng muốn thưởng thức hương vị của nàng.

Đây là lần thứ hai Xá Nguyệt bị hắn hôn, nàng không hề khiếp sợ đến mức mất đi thần trí, lập tức thi triển pháp thuật, trong nháy mắt, cuồng phong mãnh liệt nổi lên từ mặt đất, gầm thét rống giận, mãnh liệt đánh úp về phía hắn, khiến mái tóc dài và áo bào của hắn bay lên, ý đồ cuốn hắn lên trời.

Linh Lệ tham lam không rời khỏi đôi môi nàng, tiếp tục cuồn dĩa nhắm nháp đôi môi ngọt ngào của nàng, hắn chỉ nhẹ nhàng lật bàn tay, cuồng phong liền lập tức dừng lại.

Xá Nguyệt nghe thấy ngực mình truyền đến tiếng tim đập thành thịch, nàng nhắm chặt hai mắt, cắn chặt răng trốn tránh sự xâm phạm và khiêu khích của hắn, mười ngón tay nhanh chóng tạo phép, những sợi tóc bạc lập tức bắn ra từ đầu ngón tay nàng, chúng quấn quanh Linh Lệ thành tầng tầng lớp lớp, nhưng Linh Lệ chỉ nhẹ nhàng chuyển động, đám dây bạc quấn quanh hắn đã đứt gãy, bắn ra bốn phía.

“Người thật yếu đuối.” Hắn tà tà cười cợt, đẩy nàng nằm xuống giường.

Xá Nguyệt kinh ngạc đến cứng người, một câu của hắn thoáng chốc đã nhốt nàng xuống nơi đáy hang lạnh lẽo.

“Vì sao pháp lực của ngươi lại mạnh như vậy?” Nàng cố gắng khắc chế giọng nói run rẩy của mình.

“Bởi vì ta ăn rất nhiều yêu thú, chuyển hóa đạo hạnh và pháp lực của chúng thành của ta.” Hắn nói giọng khàn khàn trên môi nàng, ngón tay chậm rãi vuốt ve chiếc cổ trắng mềm mại của nàng. Nàng thơm quá, vô cùng mê người, vô cùng dụ hoặc, kích thích dục vọng cuồn dĩa của hắn.

Đầu lưỡi nàng đụng vào chiếc răng sắc nhọn trong miệng hắn, vì sắp bị hắn ăn mà nàng khiếp sợ đến sồn gai ốc.

Hắn sẽ ăn nàng như thế nào? Đầu tiên cắn chết nàng sau đó đem nấu chín? Hay hắn sẽ ăn sống? Hút khô máu của nàng, sau đó cắn xé da thịt nàng?

“Pháp lực của ta yếu kém như vậy, ngươi ăn ta, chỉ sợ cũng không giúp ích gì cho ngươi.” Cả người nàng cứng ngắc, lo lắng không thể nhúc nhích.

“Vậy sao?” Linh Lệ gờ lên khóe miệng, ngạc nhiên cười khê. “Có muốn xem thử hay không?” Hắn há mồm cắn chiếc cổ trắng mịn của nàng, gặm nhấm da thịt nàng.

Xá Nguyệt đau đến co rụt đôi vai, biết mình vốn không đánh lại hắn, nên nàng nhắm mắt chấp nhận cái chết.

Nếu sau khi chết hồn phách có thể bay khỏi nơi này, trở lại Linh Chi cung, có lẽ Toàn Cơ nương nương sẽ có cách cứu sống nàng, cho nên nàng quyết định rướn cổ nhận lấy cái chết, mong mình sớm thoát khỏi bàn tay ma quỷ của tên yêu vương này.

“Rơi vào tay ngươi là sự bất hạnh của ta, chỉ hy vọng ngươi làm cho tốt, đừng để ta chết thống khổ.” Tốt nhất là cắn một phát đứt cổ họng nàng, để nàng chết thống khoái một chút, như vậy lúc hắn ăn thân thể nàng, nàng sẽ không cảm thấy đau đớn, cũng sẽ không cảm thấy chịu nhục.

Linh Lệ cười nhẹ, tiếp tục cắn nàng, để lại những dấu vết hồng hồng trên da thịt trắng như tuyết của nàng.

“Không cần chống cự, không cần giãy giụa, ngươi sẽ không thấy thống khổ đâu.” Hắn xé rách vạt áo của nàng, dùng sức kéo nó ra, bỗng nhiên thấy giữa gò ngực của nàng có một ấn ký màu tím nhạt, hình dạng giống đóa mây bay.

Đầu lưỡi hần lướt qua chỗ đó, ngón tay tiếp tục rút ra quần áo của nàng, dần dần, da thịt bóng loáng, non mềm nở nang, sáng bóng, ngọt ngào hiện ra trước mắt hần, hương thơm độc đáo như nước thủy triều dồn về phía hần, kích phát đám sương mù dục vọng mãnh liệt trong thân thể hần.

Sương mù dục vọng trong thân thể ngưng tụ thành dòng nước mênh mênh, nhanh chóng bao phủ hần, môi lưỡi hần hôn thẳng một đường xuống bụng nàng, ngón tay càng lúc càng xâm lược càn rỡ, càng lúc càng cuồng dã.

Chuyện gì thế này? Hần thật sự đang ăn nàng sao? Ánh mắt Xá Nguyệt tràn đầy khó hiểu và mê hoặc. Vì sao vẫn chưa thấy cảm giác bị cắn xé đau nhức? Vì sao hô hấp lại có thể càng lúc càng dồn dập? Vì sao trong thân thể lại ần ần có rung động? Vì sao trong đầu lại có cảm giác hoa mắt chóng mặt lạ lùng? Vì sao nàng lại vô thức phát ra tiếng kêu yêu kiều? Vì sao thân thể yếu ớt vô lực, như nó không hề là của nàng?

Hóa ra, bị yêu thú ăn thịt cũng không thống khổ như nàng tưởng tượng, thậm chí còn có thể khiến suy nghĩ mơ hồ, thần trí hoảng hốt, như đang ở trong hồ nước ấm áp, có gợn sóng nhộn nhạo, vỗ nhẹ lên da thịt nàng, làm cả người nàng mẫn cảm sợ run lên.

Linh Lệ chưa bao giờ biết cái gì gọi là kiên nhẫn, khi thèm khát sẽ lập tức ăn no nê, dục niệm cuồng liệt đã thiêu hủy một tia nhẫn nại cuối cùng của hần, màn mở đầu của hần chấm dứt, bắt đầu chính thức tiến vào bữa tiệc ngon ngọt chờ mong đã lâu.

Thiên tính của yêu thú chỉ có chinh phục, không có dịu dàng, Linh Lệ tùy ý dung túng dục vọng, không hề thương hương tiếc ngọc.

Khi cảm giác đau đớn dần dần chết lặng, Xá Nguyệt nghĩ mình đã bị phá tan thành muôn vàn mảnh nhỏ, chết như vậy, cứ như hết lớp sóng này đến lớp sóng khác xô đến, dần dần bao phủ nàng, đánh sâu vào ý thức của nàng.

Chuyện xảy ra tiếp theo còn khiến nàng sợ hãi hơn nhiều so với cái chết, nàng như bị một sức mạnh không biết tên không ngừng đẩy về hướng hư không, nàng bất lực bám chặt lấy hần, sợ sẽ ngã vào vực thẳm vô tận.

Linh Lệ ngửi được hương thơm trên người nàng càng ngày càng ngào ngạt hơn, tựa như một đóa hoa đang nở rộ, sinh trưởng từ nụ hoa xinh đẹp, hần khắc sâu mùi thơm ngát thánh khiết ấy trong đầu, lạc vào tận linh hồn hần.

Đột nhiên hần phát ra tiếng gầm như tiếng dã thú, phá vỡ hơi thở của nàng, làm tan rã suy nghĩ của nàng, nàng gần như không thể đối phó với sự cuồng liệt của hần, ý thức trong nháy mắt đã bị nổ mạnh dập nát.....

Dùng ngọc trai khâu thành lớp rèm che, như những ngôi sao lấp lánh, lại trong suốt như những giọt sương, trần gỗ dẻo khắc tinh xảo, đồ vật bằng ngọc, vô cùng hoa lệ.

Đây là nơi nào?

Xá Nguyệt tỉnh dậy từ trong giấc mơ trống rỗng, tim đập mạnh và loạn nhịp đánh giá cảnh vật trước mắt.

Nàng đã chết sao?

Nàng nghĩ sau khi chết hồn phách chắc hẳn sẽ bay về Linh Chi cung, nhưng tại sao lại ở nơi xa lạ này? Mà chỗ này dường như có vẻ quen quen, chuyện gì vậy? Sao nàng không thể nghĩ được cái gì?

Nàng khẽ chuyển động thân mình, cảm thấy chân tay như bị chặt ra rồi khâu vá lại, đau đớn không chịu nổi, hơi hơi cúi đầu, phát hiện trên người mình chỉ có một tấm chăn mỏng, xóc chăn lên, thân thể trần như nhộng, nàng kinh ngạc nhìn toàn thân đầy vết đỏ đỏ tím tím, tin rằng quả thật mình đã bị ăn một lần, chỉ bắn khoan không rõ vì sao Linh Lệ còn chưa nuốt thịt uống máu mình vào bụng, mà còn khâu vào giúp mình?

Không đúng, Linh Lệ kia là yêu vương, làm sao có lòng tốt như vậy được? Nàng nghĩ đi rồi nghĩ lại, có lẽ là có người cứu nàng ra từ miệng của Linh Lệ, nàng thầm vui vẻ, vội vàng ngồi dậy, muốn biết người cứu nàng một mạng là ai?

“Người rót cuộc cũng tỉnh!”

Tiếng nói trầm thấp của một nam nhân truyền đến khiến cả người Xá Nguyệt run lên, đôi lông mày cau lại, trừng mắt nhìn nam nhân đang ngồi trước một bàn bày đầy đồ ăn thức uống.

“Vì sao là ngươi?” Không đúng, không đúng, tại sao có thể như vậy? Vì sao là Linh Lệ?

“Vì sao không phải là ta?” Linh Lệ buông chén rượu xuống, kiêu ngạo mà nhếch miệng cười. “Ngoài ta ra, ai có thể làm cho ngươi cảm nhận được cảm giác chết đi sống lại? Hả?”

Chết đi sống lại! Đầu nàng choáng váng, máu trong người gần như đông lại. Nàng quả nhiên đã chết đi một lần rồi sống lại!

“Nếu ta đã chết, vì sao còn cứu sống ta?” Nàng vừa tức vừa giận, như vậy nàng làm sao có thể thoát khỏi hắc, trở lại Linh Chi cung đây?

Biểu tình của Linh Lệ cứ như nghe được một vấn đề vô cùng khó hiểu, nhưng rất nhanh hắc đã tìm được đáp án.

“Bởi vì còn muốn làm cho ngươi chết lại một lần nữa!” Đúng vậy, đây là đáp án duy nhất. “Chờ ta ăn no, chờ một chút lại cùng ngươi hoan hợp lần thứ hai.” Tuy nàng còn ngon hơn đồ ăn mỹ vị trước mắt gấp trăm ngàn lần, nhưng ăn nàng rất tiêu hao thể lực, nên vẫn phải dựa vào đồ ăn để bổ sung thêm thể lực.

Lời nói của Linh Lệ một lần nữa làm cho Xá Nguyệt lại run sợ và đổ mồ hôi lạnh, chuyện này thật sự rất vớ vẩn, nàng sẽ bị hắc ăn thêm một lần nữa sao, chẳng nhẽ cứ phải lẳng nhục nàng như vậy mới cam tâm sao?

“Đúng rồi, ngươi cũng đói bụng đúng không? Muốn lại đây ăn một chút không? Nếu không có sức lực không thể tiến hành hoan hợp lần thứ hai.” Hắc rộng rãi tiếp đón nàng.

Xá Nguyệt thấy hắc cầm lên từ cái đĩa một miếng thịt còn chảy đầy máu tươi, hoảng sợ trừng lớn ánh mắt.

“Đó là cái gì?” Nàng bịt miệng, lại thấy một cơn buồn nôn ghê tởm.

“Thịt thỏ tươi đó, mới bắt thỏ không lâu, hương vị vô cùng ngon nhé!” Hắc trực tiếp nâng miếng thịt ấy, đứng dậy đi về hướng nàng.

“Ngươi coi ta là đồng loại với ngươi sao? Không cần lại đây!” Xá Nguyệt kinh hoảng tùy tay nắm một cái gối mềm bên cạnh người, quăng về phía hắc.

Linh Lệ thoải mái tránh cái gối mềm ấy.

“Đây là thịt ta đặc biệt sai người chuẩn bị cho ngươi, nếu không ta cũng chẳng ăn cái loại mềm nhũn này.” Hắc thích ăn hươu, hươu xạ, linh dương còn cả trâu rừng nữa.

“Đặc biệt chuẩn bị cho ta? Cho nên giết con thỏ kia vì ta? Sao ngươi có thể làm như vậy!” Lòng nàng quặn đau, nghĩ đến con thỏ kia vì nàng mà chết, nàng liền áy náy vạn phần.

“Nếu ngươi không thích ăn thịt thỏ, thì còn có thịt dê.” Hắc vươn tay đến một cái đĩa khác.

“Không muốn, không muốn! Bỏ đi, bỏ tất cả đi!” Sắc mặt Xá Nguyệt tái nhợt, co người vào tấm chăn mỏng, một tay dùng sức che miệng mũi lại.

“Dù sao ngươi cũng phải ăn một chút gì đó mới có sức!” Hắc hiếm khi có được chút kiên nhẫn.

“Ta không ăn sống.” Chết cũng không ăn.

“Nhưng nấu chín sẽ không còn ngon nữa.”

“Ta ăn chay.” Đời này nàng chưa từng dính lấy một miếng đồ ăn mặn.

“Thì ra ngươi ăn cỏ, vậy mà không nói sớm, chả trách lại yếu như vậy.” Hắc bưng tỉnh đại ngộ.

“Về sau không cho phép giết bất kỳ một động vật nào vì ta!” Nàng tuyệt đối không cho phép có một động vật nào vì nàng mà chết.

“Có thể, chuyện này cũng chẳng khó làm.” Linh Lệ nhún nhún vai với ý không hề gì. Không cho phép vì nàng sát sinh, vậy vì người khác thì có thể chứ?

Xá Nguyệt bỗng nhiên ý thức vừa rồi mình không nên nói như vậy. Về sau? Còn có về sau gì nữa? Bây giờ nàng sẽ nghĩ cách gì đó trốn đi.

“Có thể cho ta mặc quần áo không?” Không có quần áo che đậy thân thể, nàng không có một chút cảm giác an toàn nào.

“Người lạnh không?” Linh Lệ băn khoăn hỏi.

“Không phải vấn đề lạnh hay không, mà là cảm thấy xấu hổ, chẳng lẽ người không thấy xấu hổ hay sao?” Nàng không thể tin được tròng mắt nhìn hẩn.

“Xấu hổ để làm gì?” Về mặt hẩn nhảm chán. “Chưa từng có nữ nhân nào nói muốn mặc quần áo khi đang ở trên giường của ta, cứ phải mặc mặc cởi cởi không thấy phiền à?”

Xá Nguyệt bỗng nhớ tới quá trình mình bị hẩn ăn, nhớ lại càng nhiều nội dung, mặt nàng càng đỏ lên, tim cũng đập càng loạn nhịp.

Nàng nghĩ bị yêu thú cắn nhất định sẽ vô cùng đau đớn và đáng sợ, nhưng dường như không phải vậy, trong đau đớn hỗn loạn còn có cả rung động kỳ lạ, có cảm giác gì đó rất kỳ quái, nàng không thể hình dung được. Vừa nãy Linh Lệ nói còn muốn ăn nàng một lần nữa, nàng cũng không hoảng sợ như trước, không sợ lại bị một lần nữa, nàng không biết tại sao mình lại như vậy?

Linh Lệ đột nhiên dựa vào nàng, chỉ cần nghiêng người là sẽ hôn vào môi nàng.

Xá Nguyệt kích động nâng tay đẩy hẩn, chán ghét kêu. “Không được dùng cái miệng ăn thịt tươi đến gần ta!”

“Ngồi không thật phiền toái!” Linh Lệ chắc một tiếng, buồn rầu lui ra.

“Người..... Người không được sát sinh nữa, không được ăn thịt tươi nữa. Yêu khí trên người người quá nặng, chính là vì người ăn quá nhiều sinh linh, trong đó có cả sinh linh ác, người như vậy sẽ không thể tu thành chính quả.” Nàng thừa cơ giáo huấn hẩn, mặc kệ hẩn trước kia ăn qua bao nhiêu sinh linh, nàng vẫn hy vọng mình có thể cảm hóa hẩn một chút.

“Hổ cũng là sinh linh, trời sinh hổ đã muốn săn tìm thức ăn, thiên tính chính là uống máu ăn thịt, người đã thấy con hổ nào ngồi không chưa?” Linh Lệ lạnh lùng cười nhạo nàng.

Xá Nguyệt hít một hơi thật sâu. “Người là hổ yêu?”

Linh Lệ nhún mày cười cười, xem như cam chịu.

“Hổ cũng có thể tu luyện thành tiên, không nên trở thành yêu thú tàn quái, chẳng lẽ người không muốn thoát khỏi hình hổ, vĩnh viễn biến thành người sao?” Nàng có lòng tốt khuyên bảo.

Linh Lệ căn bản lười nghe nàng nói, ánh mắt thâm sâu của hẩn nhìn chằm chằm vào đôi môi đỏ mọng không ngừng động đậy của nàng, nhớ tới hương vị ngọt ngào từ đôi môi đỏ mọng của nàng, không khỏi thèm khát liếm liếm khoe môi.

Xá Nguyệt nhận thấy ánh mắt thèm muốn của hẩn, bất an lui mình ra sau.

“Chắc người đã ăn no rồi?” Không phải hẩn vừa ăn rồi sao?

“Bụng ta no rồi, nhưng có chỗ vẫn còn đói khát.” Hẩn nắm chặt cổ tay nàng, lên giường và đến gần nàng. Hẩn là mãnh hổ, là yêu thú, nghìn năm qua lấy tính trời của hẩn và phương thức sinh tồn, khi dục vọng đến phải lập tức giải quyết, không có đường thương lượng.

Xá Nguyệt không hiểu ý hẩn, nàng một lòng thầm muốn chạy khỏi miệng hổ.

“Nhờ người..... làm một chút đồ ăn cho ta, bây giờ ta rất đói bụng, hy vọng trước khi chết cũng được ăn no, không phải làm ma đói.” Trước tiên nàng dẫn dắt hẩn rời đi, mới có cách chạy trốn. “Người có thể chờ ta ăn no rồi mới ăn ta không? Dù sao người cũng vừa ăn qua một chút, không vội ăn ngay đúng không?”

“Người muốn ăn cái gì?” Linh Lệ tốt xấu gì cũng là hổ yêu ngàn năm, làm sao có thể không nhìn ra chút kỹ xảo vụng về này của nàng? Nhưng cũng cảm thấy lời nàng có lý, cho nên không nhịn được muốn chiều nàng.

“Chỉ cần một vài món ăn chay là tốt rồi.” Nàng miễn cưỡng cười cười.

“Một vài món ăn chay là có thể ăn no?” Hắc ăn qua loa cũng có thể ăn một con bò. “Được, chờ một chút.” Hắc rời đi hương thơm ngọt ngào dụ hoặc, xoay người đi ra ngoài.

Xá Nguyệt lập tức xé góc chăn thành miếng vải, quấn quanh tấm thân trần của mình, sau đó nhảy xuống giường, bay ra từ cửa sổ, dùng phép gọi một đám mây đến, bay về phía bầu trời –

Đột nhiên, có vô số sợi chỉ bạc trong suốt bắn về phía nàng, nhanh chóng vòng quấn lấy nàng, nàng bị chỉ bạc quấn thành một cái kén, không thể nhúc nhích.

Chỉ bạc kéo nàng đi trên mặt đất, nàng kêu lên, cả người nằm gọn trong vòng tay ấm áp vững chắc.

Xá Nguyệt kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Linh Lệ.

“Chiêu này phải dùng như vậy, bây giờ đã biết rồi chứ?”

Linh Lệ cong môi cười, lộ ra hàm răng trắng sắc nhọn.

2. Chương 2

Xá Nguyệt không có kinh nghiệm, ý nghĩ đơn giản, suy nghĩ trong sáng, nhưng nàng cũng không ngốc. Từ sau khi Linh Lệ ăn nàng lần thứ hai, nàng liền hiểu được hoàn toàn, nàng đã bị hổ yêu giữ lấy, thân mình bị làm bẩn, năm trăm năm khổ luyện tu dưỡng đã bị xói mòn rửa trôi khỏi cơ thể nàng.

Nàng cảm thấy xấu hổ vì mình không biết gì, nhớ tới mình mặc kệ hành động của Linh Lệ, ngay cả một chút chống cự cũng không có, nàng liền hối hận muốn chết, tràn ngập bi phẫn.

Từ đó về sau Linh Lệ không thể ăn nàng lần thứ ba, hắc cứ tới gần, nàng lại bắt đầu điên cuồng chống cự, và lần nào Linh Lệ cũng có thể khống chế được nàng mà không cần tốn chút sức lực, cho dù pháp lực không bằng hắc, nàng cũng muốn dùng hết sức lực đánh nhau với hắc, nàng thậm chí còn hy vọng hắc giết mình, đừng cho nàng mạng sống.

“Thân thể của ta của ta đã bị vấy bẩn, người giết ta đi, để ta thoát khỏi thân thể không sạch sẽ này, hồn phách của ta vẫn sạch sẽ!” Nàng phẫn hận khóc rống với hắc.

“Vì sao lại không sạch? Bẩn ở đâu? Người rõ ràng rất sạch sẽ, cũng rất thơm nữa! Âm dương giao phối không phải là chuyện vô cùng bình thường trong thiên địa vạn vật sao?” Linh Lệ căn bản không nhận ra mình làm sai điều gì, thật sự không hiểu vì sao nàng lại có phản ứng kịch liệt như vậy.

“Yêu thú như người ngay cả xấu hổ cũng không biết, người căn bản không hiểu tâm tình của ta!” Xá Nguyệt kêu khóc, nước mắt tràn mi tuôn rơi càng nhiều.

Nếu nàng từng liều chết giãy giụa, cực lực chống cự, cuối cùng tuy vẫn bị hắc làm nhục thân mình, nhưng ít nhất nàng cũng có phản kháng, trong lòng sẽ không cảm thấy xấu hổ thế này, nhưng vì hắc trêu đùa, làm cho nàng hiểu lầm ý ngốc của hắc, ngây ngốc rơi vào cạm bẫy của hắc, một khi bình tĩnh đại ngộ mới có thể hận hắc như vậy, hận chính mình như vậy.

“Chuyện đó có gì phải xấu hổ? Hơn nữa rõ ràng là chính người dụ hoặc ta.” Linh Lệ thực vô tội biện giải.

“Người nói vậy! Ta dụ hoặc người khi nào?” Xá Nguyệt quả quyết trách cứ. Đó là lời lên án ác độc, quá đáng thế nào chứ.

“Chính là trên người người không ngừng toát ra hương vị dụ hoặc ta, nếu không muốn ta động dục cũng phải chuyện dễ dàng như vậy.” Nghìn năm qua số lần hắc động dục nhiều không đếm được, mà nàng là người con gái duy nhất – chỉ dùng mùi đã khiến cho hắc thần hồn điên đảo, dục vọng bùng bùng phấn chấn.

“Thật vô sỉ!” Nàng không thể chịu đựng được oan khuất to lớn ấy.

“Lại tiếp tục rồi, lúc nào cũng vô sỉ với xấu hổ.” Linh Lệ không thể tưởng tượng trong đầu tiên giới rốt cuộc có cái gì. “Nam nữ giao hoan không phải cũng bình thường như đối bụng thì ăn cơm à? Hơn nữa khi chúng ta kết hợp người rõ ràng rất thoải mái, rất vui vẻ và cũng hưởng thụ –”

“Người câm mờ! Ta không có, ta không có!” Xá Nguyệt dùng hai tay che tai, vội vàng phủ nhận, giống như nghe thấy ngôn ngữ ô uế, hai má đỏ bừng.

“Thân thể của người không nói vậy, có muốn thử lại một lần không, để chính người tự cảm nhận.....”

“Linh Lệ, ta hận người đến chết!” Cơn tức giận của Xá Nguyệt đã tích lũy đến mức tận cùng, hai tay tạo ra những tia sáng đánh về phía hắn, một quyền lại một quyền đánh vào ngực hắn. “Nếu người lại nhục nhã ta, thì hãy giết ta đi còn hơn!”

Linh Lệ nhẹ nhàng vẫy tay tránh đi những tia sáng ấy, đơn giản tựa như đuổi muỗi.

Bây giờ hắn rốt cuộc cũng hiểu được lời của hồ yêu (Tiểu Dương: là con cáo ở chương trước ấy) “dây vào người của tiên giới sẽ đem đến phiền toái lớn”, trước mắt hắn liền cảm thấy giải quyết nước mất và sự phẫn nộ của Xá Nguyệt chính là phiền toái lớn, hơn nữa nàng còn có ý nghĩ đi tìm cái chết, quả thực làm cho hắn không thể hiểu nổi. Rõ ràng hai lần kết hợp đều cảm thấy thoải mái, vui sướng, rốt cuộc vì sao nàng muốn tìm cái chết? Hơn nữa trong giới yêu thú, ai cũng hao hết tâm tư để sống sót, có ai có ý nghĩ đi tìm cái chết ngu ngốc như nàng đâu!

“So với đám nữ yêu kia người càng làm cho ta động lòng, bây giờ ta luyến tiếc, không thể giết người.” Hắn bắt đầu dĩ cảm thán. Sau khi hưởng qua mỹ vị tuyệt vời, rốt cuộc không thể quay đầu chịu thiệt.

Xá Nguyệt nghe thấy lời nói gọn gàng dứt khoát đó, khuôn mặt không khỏi nóng bừng lên.

“Khi nương nương phát hiện ta không trở về, nhất định sẽ đến cứu ta, đến lúc đó người... người liền xong rồi.” Nàng vốn định uy hiếp, đe dọa hắn, nhưng nghĩ đến kết cục của hắn, lại có chút mềm lòng.

“Nương nương? Bà ta là nhân vật nào trên thiên giới?” Linh Lệ nhíu mày suy nghĩ sâu xa.

“Linh Chi cung Toàn Cơ nương nương, người đã nghe thấy chưa?” Nàng thử hỏi.

“Chưa từng nghe qua.” Xem ra cũng chẳng phải nhân vật được nhiều người biết tới. “Tại sao lại tìm kẻ không có danh tiếng làm ngọn núi dựa dẫm? Dù sao sau này người sẽ ở lại chỗ của ta, ta làm chỗ dựa cho người, sau này ta sẽ bảo vệ người.” Hắn đi tới ngồi xuống cạnh nàng.

Xá Nguyệt giật mình ngậy người trong chớp mắt, chợt đứng lên, duy trì một khoảng cách với hắn.

“Toàn Cơ nương nương là sư phụ của ta, ta đạo hạnh thấp, không đánh lại người, nhưng nương nương pháp lực vô biên, nếu biết người bắt ta đi còn làm bản thân thể của ta, bà sẽ không tha cho người.” Lúc này nhớ tới nương nương, trong lòng nàng có cảm giác bất an, ánh mắt dần dần ảm đạm.

Nếu nương nương biết tru yêu kiếm của nàng bị Linh Lệ hủy, thân thể của nàng cũng bị Linh Lệ làm bẩn, nương nương sẽ đối phó thế nào với Linh Lệ? Còn nàng thì sao? Nàng sẽ bị trừng phạt như thế nào?

“Thật muốn đánh với bà ta một trận.” Về mặt Linh Lệ không chút lo sợ.

Xá Nguyệt ngờ ngác quay đầu liếc hắn một cái. Thật lạ, rõ ràng hắn làm chuyện xấu xa với nàng, vì sao nàng còn cảm thấy hắn như vậy cũng có chút đáng yêu.....

“Pháp khí của nương nương rất lợi hại, người không đánh lại nương nương đâu, có thể..... Người sẽ bị đánh hồi nguyên hình.” Trong lòng nàng ẩn ẩn có chút lo lắng.

“Đánh hồi nguyên hình?” Linh Lệ ngạc nhiên ngẩn ngơ. Ngàn năm đạo hạnh chỉ trong nháy mắt đã hóa thành hư ảo, đó cũng không phải chuyện đùa.

“Cho nên, ta khuyên người vẫn nên thả ta đi, miễn đưa tới mối họa cho chính mình.” Khi nàng ý thức được mình đang nghĩ biện pháp giúp hắn, không khỏi giật mình.

“Nếu tranh đoạt nữ nhân tất phải có một hồi kịch đấu, vậy thì ta sẽ toàn lực ứng phó, đánh đến chết mới thôi.” Bây giờ nàng là của hắn, nàng thuộc về hắn, làm sao có thể dễ dàng buông tay.

Xá Nguyệt ngây người, vẻ mặt nghiêm túc của hắn còn khiến ngực nàng hơi cứng lại.

Ông trời giao cho nàng trách nhiệm trông coi cỗ linh chi ở Linh Chi cung, nương nương truyền thụ pháp thuật và cấp cho nàng tru yêu kiếm đều là vì hàng phục yêu quái, nhưng nàng cũng không có cơ hội gặp phải yêu quái gì, bởi vì không có con yêu quái nào ngu xuẩn, tự mình đến thiên giới chịu chết, Linh Lệ là yêu thú đầu tiên nàng gặp được.

Tất cả những chuyện hắn làm với nàng đều là ti tiện vô sỉ, nhưng mà đó là thiên tính của hắn, là tập tính không đổi được của hắn, nàng mắng hắn không biết xấu hổ, nhưng không phải hắn còn có bản chất nguyên thủy và thuần túy hơn cả nàng sao?

Âm dương giao phối không phải là chuyện vô cùng bình thường trong thiên địa vạn vật sao?

Lời của hắn cũng không có gì sai. Bởi vì hắn là thú.

Nếu tranh đoạt nữ nhân tất phải có một hồi kịch đấu, vậy thì ta sẽ toàn lực ứng phó, đánh đến chết mới thôi.

Đã bại đối thủ, chiến thắng và giành được người khác phái, lọt vào mắt xanh của người khác phái, đó là thiên tính nguyên thủy của loài thú.

Nàng dần dần hiểu biết về Linh Lệ, nhưng càng hiểu biết hắn, nỗi bất an cũng lớn dần trong lòng nàng, bởi vì nàng phát hiện nàng chẳng những không phải thống hận hắn, mà thậm chí còn cảm thấy hắn có chút đáng yêu.

khi chúng ta kết hợp người rõ ràng rất thoải mái, rất vui vẻ và cũng hưởng thụ.....

Hắn nói đúng, khi nàng không hiểu chuyện, phản ứng của nàng mới là chân thực nhất, người giấu đầu hở đuôi là nàng, người dối trá nói sai sự thật cũng là nàng.

Nhưng mà, nàng không phải thú, nàng thậm chí không phải người phạm, nàng là tiên tử tu thành từ thiên giới, từ khi biết mình tên là Xá Nguyệt, nàng đã được ghi danh vào giới thần tiên, có vô vàn giới luật phải tuân thủ.

Nàng không phải thú.

Chính vì vậy, khi nàng nhận ra mình không hận hành vi ti tiện của Linh Lệ, mà thậm chí còn âm thầm bao dung, bao che cho hành vi của hắn, nàng liền cảm thấy tuyệt vọng với chính mình.

Trên môi đột nhiên truyền đến cảm giác ẩm ướt, ẩm áp, đã đánh thức thần trí của nàng, nàng kinh hoàng mà phần nộ đầy dẫy.

“Không cho phép hôn ta!”

“Ta đã kiêng ăn thịt tươi hai ngày, còn không thể hôn người sao?” Hắn kiềm chế cổ tay nàng, lực nhấn nài đã lên đến cực hạn.

Xá Nguyệt kinh ngạc trừng mắt nhìn hắn, không thể tin được yêu thú này có thể vì nàng mà bỏ ăn thịt tươi suốt hai ngày?

“Ta không lừa ngươi, ngươi hôn ta thử xem sẽ biết.” Hắn lại cúi người muốn hôn nàng.

“Không cho phép!” Nàng dùng sức đẩy ngực hắn ra, hơi thở gấp gáp.

“Ngươi biết rõ sức của ngươi trong tay ta chỉ yếu mềm như bông, nếu ngươi không ghét máu tanh, ta cũng chẳng phải khó khăn.” Hắn nghiêng đầu, ngửi mùi thơm trên cổ nàng làm cho hắn hồn xiêu phách tán.

Xá Nguyệt đương nhiên biết hắn muốn “ăn” mình vài lần là chuyện dễ như trở bàn tay, vì muốn hôn nàng quả thật không đáng để hắn bỏ ăn thịt tươi hai ngày, hắn phải làm như vậy thuần túy chỉ là vì nàng.

“Mặc kệ ngươi bỏ cái gì, ta cũng tuyệt không cho ngươi chạm vào ta một chút.” Nàng vô tình đã kích hắn.

“Ngươi có biết mỗi ngày nhìn thấy ngươi lại không thể chạm vào ta khổ sở thế nào không? Ta sắp bị ngươi làm phát điên rồi.”

Mỹ thực khiến người ta thêm nhỏ dãi bày ngay trước mắt, mà chỉ vì lời ra lệnh “không được” cũng không dám ăn, từ khi nào hần lại trở nên vô dụng như vậy?

“Người có thể thả ta đi, việc gì phải giữ ta ở lại nơi này khiến người phát điên?” Yêu thú này có thể làm nàng mềm lòng, nàng thật lo lắng một ngày nào đó cả thể xác và tinh thần của mình đều bị hần chiếm giữ.

“Không thể.” Nàng đã là người của hần.

“Vậy đi tìm hồ yêu, nàng ta sẽ rất thích đó.” Nàng cũng không hiểu vì sao mình lại nhắc tới hồ yêu, ngữ khí còn có chút chua xót.

“Nàng ta không thể làm ta động dục, bây giờ mỗi ngày ta chỉ nghĩ đến người.” Vốn nghĩ bất tiểu tiên nữ này về mỗi ngày nàng có thể lấy lòng hần, nào ngờ mình lại bị nàng quản chế, hần cũng không biết mình đang kiêng kị cái gì?

Xá Nguyệt luôn đỏ bừng mặt vì biểu hiện rõ ràng trực tiếp của hần.

“Trừ khi từ nay về sau người bỏ ăn thịt tươi, nếu không đừng mơ tưởng chạm vào ta một chút.” Nàng nghĩ rằng hần sẽ không thể làm được.

“Người muốn ta chết đói sao?” Hần cắn răng. Hai chữ chết đói có hai hàm nghĩa.

“Người thả ta ra, lại làm người như bình thường.” Như vậy hai người đều được giải thoát, tiên và yêu vốn không nên dây dưa cùng một chỗ.

“Ta không thể thả người được!” Hần nói nghiêng rằng nghiêng lợi.

Sau đó, Linh Lệ đã bỏ ăn thịt tươi, làm cho Xá Nguyệt khiếp sợ nói không ra lời.

Nhưng bỏ ăn thịt tươi vẫn không thể đụng vào một sợi lông của Xá Nguyệt, bởi vì nàng bắt đầu ghét thú yêu khí quá nặng trên người hần, muốn hần tinh lọc yêu khí trên người mới có thể đến gần nàng.

Cuối cùng Linh Lệ cũng hiểu, nắm giữ được thân thể nàng thì dễ dàng, nhưng để nắm giữ được lòng nàng còn khó hơn cả Bàn Cổ khai thiên lập địa, Nữ Oa luyện đá vá trời.....

La Chúng quốc, là một nước nhỏ phía tây xa xôi, có ba cửa thành, bên trong tường thành vốn có mười nghìn hộ vệ, sáu phố ba thành, có quán rượu tấp nập, có quán trà bàn luận văn chương, nhưng nay đã bị bảy yêu chiếm lấy, trở thành một tòa yêu quốc âm khí tràn ngập, mà Linh Lệ chính là yêu vương dẫn đầu bảy yêu thú đó, cung điện tráng lệ huy hoàng của quốc vương La Chúng quốc đương nhiên cũng bị Linh Lệ chiếm.

Linh Lệ vốn là hồ yêu tu luyện ngàn năm ở Huyền Hồ Lĩnh, Huyền Hồ Lĩnh núi cao chạm trời, vách đá hiên ngang dựng đứng, không có dấu chân người, chỉ có nhiều dấu chân của yêu thú yêu quái, thiên tính của hồ là khát vọng và công kích, hung mãnh khát máu, hơi một tí là cắn xé đầu đá triền miên cùng yêu thú yêu quái, mỗi khi hần ăn đám quái thú đó, hần liền trực tiếp tiếp thu đạo hạnh của chúng, pháp lực cũng tăng thêm, trải qua mấy trăm năm, hần xưng vương xưng bá ở Huyền Hồ Lĩnh, lũ quái thú đều thần phục hần.

La Chúng quốc cách Huyền Hồ Lĩnh không xa, dưới sự giật giây của bảy yêu, hần công hãm La Chúng quốc, giết chết quốc vương mà ngồi lên vương vị, để mặc đám tiểu yêu ăn thịt người ở La Chúng quốc.

Đối với con người, thú là đồ ăn, đối với yêu thú, con người cũng có thể là đồ ăn, cũng chẳng có gì khác nhau. Nhưng đối với Xá Nguyệt, chỉ cần là sinh mệnh, nàng đều trân trọng thương tiếc.

Linh Lệ từng vì dỗ nàng vui vẻ mà bắt bướm và chim đủ màu sắc cho nàng, lại bị nàng hung hăng răn dạy một trận, oán hần làm bị thương đôi cánh của con bướm xinh đẹp và lông chim diễm lệ, cũng mắng hần không nên đi bắt chúng, cướp đoạt tự do của chúng. Tuy nàng yêu chúng, nhưng có được chúng cũng không làm nàng vui vẻ, khi nàng thả chúng bay đi, thấy chúng bay lượn trong vườn hoa, nàng mới lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Trải tấm da gấu đen trên giường cho nàng nằm, nàng cũng tức giận kêu Linh Lệ bỏ đi.

“Con gấu này cũng không phải ta giết, lúc ta tới đây nó đã được trải trên giường rồi!” Linh Lệ vô tội kêu la.

Trải tấm da gấu đen trên giường cho nàng nằm, nàng cũng tức giận kêu Linh Lệ bỏ đi.

“Con gấu này cũng không phải ta giết, lúc ta tới đây nó đã được trải trên giường rồi!” Linh Lệ vô tội kêu la. “Ai bảo nó bất hạnh, có được bộ lông mượt mà, sáng bóng, khiến người ta thích thú rồi giết chết nó để chế ra tấm đệm giường, nhân loại càng ghê tởm, còn lấy một cái tên mỉa mai ‘Lục hùng tịch’ người có biết không, khi ta vừa tới hoàng cung này, có bao nhiêu ghế đều trải da hổ? Dựa vào đâu mà nhân loại giết chúng ta lại không bị phạt gì, trong khi đó chúng ta giết nhân loại thì chính là tội không thể tha thứ? Người thấy vậy mà cho là công bằng à!”

(Lục hùng tịch: lục là màu xanh, hùng: con gấu, tịch là cái chiếu.)

Kinh ngạc nhìn hần, giống như bị hần nói cho bừng tỉnh, đây là lần đầu tiên nàng nhìn hần dưới một góc độ khác, rất nhiều hoang mang và ảo não không ngừng quay vòng trong đầu nàng.

“Từ khi ta sinh ra, đã luôn ở trên thiên giới trong Linh Chi cung, ta không hiểu về người và yêu, ta chỉ biết người và yêu đều khát máu tàn bạo.”

Nàng hạ ánh mắt nói nhỏ. “Nhân loại tàn nhẫn tham lam, nhưng người cũng không có lòng từ bi, không phải người cũng chiếm lấy ta hay sao?”

“Đó là bởi vì ta thích nàng.” Hần trực tiếp mà thẳng thắn nói.

Xá Nguyệt xuất thần nhìn hần thật lâu thật lâu, nhưng lại không biết phải làm gì.

Nàng bắt đầu trốn Linh Lệ xa hơn, nhưng hần không cho nàng trốn, hần cũng không cho nàng rời khỏi tầm mắt hần.

Mỗi khi Linh Lệ tới gần, đều làm cho lòng nàng kích động bất an, nàng chưa bao giờ biết đến sự tồn tại của loại cảm giác mang tên “tình yêu”, nhưng khi đối mặt với Linh Lệ, cảm nhận được mỗi lần run sợ, đều giống như thức tỉnh bản năng của nàng, nàng không nén nổi cảm giác xấu hổ vì mất đi định lực, cũng đã nhận ra một tia nguy hiểm.....

Xá Nguyệt ngồi ở ngự hoa viên, lòng suy nghĩ sâu xa, trước mặt nàng bày hơn mười loại rau dưa hoa quả, nàng lại làm như không thấy, buồn bực xuất thần.

Linh Lệ cầm lấy một trái cây muốn bón cho nàng ăn, nàng yên lặng quay đầu đi.

“Nếu không ăn cái gì nàng sẽ chết đói!” Hần vội vàng sốt ruột nói.

“Đói chết cũng là mong muốn của ta.” Nàng nhắm mắt lại không nhìn hần.

“Rốt cuộc nàng làm sao vậy? Muốn chết như vậy ư?” Hần tức giận. “Ngay cả đầu ngón tay nàng ta cũng không dám chạm vào, rốt cuộc nàng còn không tự nhiên cái gì!”

Tuy nàng cũng giận hần, hơi một tí liền oán hần, mắng hần, to tiếng với hần, không để ý tới hần, nhưng mặc kệ thế nào hần cũng luôn theo nàng khuyên nàng ăn chút gì đó, mấy ngày gần đây nàng bắt đầu tuyệt thực, không ăn một chút gì, hần lo lắng đến luống cuống chân tay.

“Chỉ có chết mới có thể rời khỏi người.” Nàng lạnh lùng nhìn hần.

Từ khi biết Linh Lệ vì nàng mà bắt đầu thay đổi, nàng liền không thể hận hần.

Hần vẫn cố gắng làm cho nàng vui vẻ, vì nàng mà bỏ ăn thịt tươi, tinh lọc yêu khí trên người, vì nàng, hần lệnh cho đám tiểu tiên không được giết người trong thành, cũng vì sợ nàng tức giận, hần không dám chạm vào nàng, mỗi một câu nói của nàng, hần đều tuyệt đối nghe theo.

Đối với một yêu thú, hần cũng chỉ có thể làm đến vậy, mà đó cũng đã đến cực hạn của hần.

Nàng không phải mang lòng dạ sắt đá, sớm chiều ở chung với hần, lòng nàng cũng đã rung động vì hần, nhưng mà một lần động tâm đối với nàng cũng là một lần mắc phải tội ác, nàng hận chính mình không có định lực, cảm tình với hần ngày càng sâu đậm, ý nghĩ muốn chết của nàng lại càng mãnh liệt hơn.

Nàng không nên động tình vì hần, có chết cũng đáng.

Xá Nguyệt cố ý lạnh lùng khiến Linh Lệ nôn nóng bất an, gần như sắp điên cuồng, hần thà nhìn nàng tức giận vì hần, vừa khóc, vừa la hét, cũng không muốn nhìn thấy nàng lạnh lùng, thờ ơ như lúc này.

“Ta sẽ không cho nàng chết, nàng không nên ép ta sử dụng pháp thuật với nàng.” Tội gì chỉ vì một chút vui cười của nàng mà hắn phải hao tâm tổn sức? Chỉ cần làm mê ảo thuật, nàng sẽ ngoan ngoãn nghe lời, sẽ dịu dàng phục tùng, cam tâm tình nguyện lấy lòng hắn.

Vẻ mặt bình tĩnh của Xá Nguyệt như bị ánh mặt trời xuyên thủng, người đổ mồ hôi lạnh.

“Không cho phép dùng pháp thuật với ta!” Nàng không muốn mất đi chính mình, bị hắn thao túng như con búp bê.

“Vậy ngoan ngoãn ăn cái gì đi.” Sự tức giận trong mắt nàng làm hắn đắc ý nở nụ cười.

Xá Nguyệt cắn môi dưới, cảm tức nhìn hắn, cánh môi gần như sắp bị nàng cắn nát.

Linh Lệ thương tiếc lấy ngón tay khẽ vuốt môi nàng.

“Không được chạm vào ta!” Nàng lập tức quay đầu lãnh đạm nói.

Năm chữ đó Linh Lệ đã nghe ít nhất cũng đến mấy trăm lần, hắn chưa bao giờ là một yêu thú biết nhẫn nại, chịu khuất phục, nhưng mất thính giác gần đây, tất cả những chuyện hắn làm đều vô cùng nhẫn nại, khiến hắn đau khổ và phải chịu khuất phục, cả người hắn gần bị Xá Nguyệt bức đến sắp bùng nổ.

“Xá Nguyệt, nàng ghét ta như vậy sao?” Bàn tay thô to của hắn phút chốc đã nắm lấy cổ nàng, ánh mắt trở nên sắc bén.

Mặt nàng thoáng có vẻ cay đắng, cam chịu, né tránh ánh mắt của hắn.

“Nàng là của mình ta.” Ánh mắt của hắn nóng bỏng và mãnh liệt, hắn đột nhiên cầm tay nàng, áp vào má mình, cảm nhận được cảm giác mềm mại như bông từ lòng bàn tay nàng.

Nàng ương ngạnh kháng cự, nhưng không thể rút tay về, tay kia lập tức đánh vào cánh tay hắn, đương nhiên cũng chỉ là vô ích.

Linh Lệ hoàn toàn không thèm để ý sự chống cự của nàng, chỉ cảm thụ sự mềm mại của lòng bàn tay nàng, hắn hơi chuyển hướng, dịu dàng hôn lên đầu ngón tay trắng muốt mảnh khảnh của nàng.

Ngực Xá Nguyệt chợt rung động, có một dòng nước ấm áp lạ kỳ dần dần chảy từ đầu ngón tay chỗ hắn hôn lên cho tới toàn thân, đầu ngón tay nàng luyến tiếc đôi môi ấm áp dịu dàng của hắn.

Ánh mắt nàng mềm mại, không rõ đó là vui sướng hay ưu thương, nàng không kìm lòng được mà ngẩng nhìn khuôn mặt hắn, nàng chưa từng chuyên chú nhìn thẳng hắn, đây là lần đầu tiên phát hiện gương mặt hắn thật ra cũng rất ưa nhìn, đôi mắt sáng màu vàng đồng của hắn cũng rất đẹp, mà bờ môi của hắn làm nàng nhớ tới những cảm giác mà hắn tạo ra trên người mình, hai má nàng bỗng chốc hồng lên.

Sự mềm mại của nàng đã cổ vũ Linh Lệ, hắn không chút do dự cúi người hôn nàng, dùng sức hôn lên cánh môi nàng.

“Tránh ra.....” Nàng theo bản năng chống lại hắn, nhưng hắn càng tới gần, ôm chặt nàng vào trong lòng, bàn tay to giữ lấy chiếc cằm của nàng, hôn nàng nhẹ nhàng, dần dần trở thành nụ hôn sâu, lấy đi khí lực của nàng.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời mình Linh Lệ có ý muốn mãnh liệt giữ lấy một thứ gì đó như vậy, mới đầu hắn nghĩ đó là thân thể nàng, nhưng rồi hắn phát hiện nó không thể thoả mãn khát vọng mãnh liệt của mình, hắn vẫn không ngừng liều mạng tranh thủ, truy đuổi, mà Xá Nguyệt lại không ngừng trốn tránh.

Suy nghĩ của nàng đều bị phá tan, thần trí mơ hồ, đột nhiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, mệt mỏi đến mức không muốn trốn tránh hắn, không muốn tìm cách trốn tránh hắn. Trong lòng nàng hiểu mình đã xảy ra sự thay đổi gì, nàng càng ngày càng thấy yêu hắn, càng ngày càng không thể đẩy hắn ra, mà dự cảm xấu đã tới gần hơn.

“Ta thích nàng, Xá Nguyệt, ta chưa từng thích một nữ nhân như vậy.” Hắn than nhẹ trên môi nàng, tiếng nói khàn khàn mà mềm nhẹ.

Tầm mắt Xá Nguyệt bị nước mắt biến thành mơ hồ, dần dần từ bỏ giây giũa, vươn hai tay ôm lấy hắn.

Trong nháy mắt bốn phía đường như trở nên im lặng, chỉ nghe thấy tiếng tim đập kịch liệt và tiếng thở dốc của hai người.

Khỏe môi Linh Lệ chậm rãi giơ lên nụ cười mừng rỡ khi đã chinh phục được nàng, hấn nhanh chóng bế thân thể mềm mại của nàng, đi về hướng tấm điện, thưởng thức vị ngọt ngào của con mồi thuộc về hấn trong tầng tầng lớp lớp rèm che.

Vội vàng chạy đến “Cầu Cách Phàm”, Xá Nguyệt thở hổn hển, cả người đổ đầy mồ hôi. (Cầu Cách Phàm: nguyên văn là cách phạm kiều, cầu ngăn cách giữa phạm trần và thiên giới.)

Rốt cuộc nàng cũng trở lại thiên giới, rốt cuộc cũng thoát khỏi La Chúng quốc, rốt cuộc cũng rời khỏi Linh Lệ.

Sau một hồi mây mưa cuồng nhiệt, Linh Lệ tin tưởng nàng đã cam tâm tình nguyện làm người phụ nữ của hấn, nên dỡ xuống phòng bị và cảnh giác, say ngủ bên cạnh nàng.

Mà nàng, chiều lòng hấn, lợi dụng sự tín nhiệm của hấn để thoát khỏi hấn.

Quay lại nhìn “Cầu Cách Phàm” ở phía xa, thế gian bị mây mù che phủ, che đầy tất cả dịu dàng và ngọt ngào, vị trí của nàng là ở thiên giới, nhưng lại quanh quẩn hơi thở bị thương và tuyệt vọng.

Một giọt lại một giọt nước mắt chảy xuống từ hốc mắt nàng, rơi xuống thảm cỏ xanh biếc, hai má nàng bị gió thổi qua lạnh buốt.

Chính nàng cũng không biết, rời khỏi Linh Lệ lại có cảm giác đau lòng thế này, cả người giống như mất đi sức sống, nước mắt nàng không thể ngừng rơi, chảy ướt khuôn mặt. Thẳng đến giờ phút này, nàng mới biết mình có bao nhiêu quyến luyến với hấn, nhưng cũng chính sự quyến luyến ấy đã kéo nàng vào vực sâu tội ác không đáy.

Toàn Cơ nương nương sẽ không tha thứ cho Linh Lệ.

Nghĩ đến kết cục Linh Lệ có thể sẽ phải chịu, nàng liền sợ hãi không thôi. Rời khỏi hấn, là vì cứu hấn, nàng không rõ nỗi lòng mình, chỉ biết là nàng không muốn hấn chết, không muốn hấn vì nàng mà chết.

Khi Linh Lệ tỉnh lại sẽ mắng nàng, sẽ hận nàng?

Trước đây, hấn ở nhân gian làm yêu vương tự tại vui vẻ, ở cùng nàng mấy tháng qua hấn đã dịu dàng hơn rất nhiều, yêu khí trên người cũng giảm bớt rất nhiều, nàng chỉ muốn hấn tu thành chính quả, không muốn ngàn năm đạo hạnh của hấn bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Nàng hít vào một hơi thật sâu, dứt khoát xoay người, chạy vội về hướng Linh Chi cung.

Bỗng nhiên, nàng nghe thấy phía sau có tiếng bước chân nhanh chóng đang đuổi tới chỗ mình.

“Xá Nguyệt, vì sao nàng muốn chạy trốn?”

Nàng kinh hãi xoay người, thấy Linh Lệ đã qua “Cầu Cách Phàm”, đuổi theo nàng tới thiên giới!

“Người đi mau!” Nàng hoảng hốt, nhưng trong khoảng khắc nhìn thấy hấn nàng thật sự cảm thấy vui mừng.

“Vì sao nàng muốn chạy trốn?” Linh Lệ phẫn nộ hét lên với nàng.

Xá Nguyệt mới rời đi chưa lâu, hấn liền lập tức bừng tỉnh, sau khi bị lừa, lý trí của hấn dường như đã bị phá hủy, hấn đuổi theo nàng như phát cuồng, tận mắt thấy nàng chạy vội qua “Cầu Cách Phàm”, hấn nghĩ mình đã nắm được trái tim nàng, nhưng lại không thể ngờ một hồi nhiệt tình giao hoan đó chỉ là thủ đoạn nàng lừa gạt hấn, mục đích duy nhất chính là trốn khỏi hấn!

“Người đi mau, nơi này không phải là nơi người có thể đến!” Nàng lo lắng cho an nguy của hấn.

“Nàng là của ta, ta sẽ không cho nàng chạy thoát!” Hai mắt hấn lóa ra tia sáng giận dữ của mãnh thú.

Xa xa, một đạo ánh sáng tím hướng về phía họ, sắc mặt Xá Nguyệt thay đổi đột ngột, kinh hãi đến run rẩy.

“Ta không phải là của người, ta ghét người, ta hận người, ta vẫn luôn hận người, người đi mau –” Nàng nhìn Linh Lệ, hai hàng lệ nóng bỏng không ngừng chảy xuống.

“Xá Nguyệt, bản cung đang muốn đi tìm người, cuối cùng người đã trở lại.”

Tường ánh sáng hạ xuống, một nữ tử xinh đẹp mặc váy áo lụa đỏ thắm, đầu đội vương miện, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Xá Nguyệt, lại chuyển tầm mắt, lạnh lùng nhìn chằm chằm Linh Lệ.

Linh Lệ không để ý đến sự tồn tại của bà ta, cắn răng trừng mắt nhìn Xá Nguyệt, lợi bị hấn cắn đến chảy máu. (Tiểu Dương: chắc Toàn Cơ nương nương không già nhưng mình gọi là bà nhé.)

“Đệ tử tham kiến nương nương.” Xá Nguyệt kính cẩn quỳ xuống, cả người lạnh run.

Toàn Cơ nương nương dùng mắt thần, chỉ một thoáng đã nhìn hết được lai lịch của Linh Lệ.

“Hồ yêu ngàn năm, Linh Lệ.” Ánh mắt lãnh đạm của Toàn Cơ nương nương quét về phía hấn.

“Người đã nghe qua đại danh của ta?” Linh Lệ ngạo mạn liếc bà một cái.

“Linh Lệ, không thể vô lễ với nương nương!” Xá Nguyệt nói nhanh.

“Người dám làm nhục đệ tử của ta.” Giọng của Toàn Cơ nương nương lạnh lẽo như băng sương.

Lòng Xá Nguyệt như bỗng chốc bị rơi vào hố băng ở bắc cực.

“Không được dùng cái từ làm nhục đó!” Linh Lệ cuồng giận quát. “Ta thích Xá Nguyệt, chưa từng có ý muốn làm nhục nàng!”

“Ồ?” Toàn Cơ nương nương cười trào phúng, hơi hạ thấp ánh mắt nhìn Xá Nguyệt đang quỳ ở dưới. “Còn người? Người cũng thích tên yêu thú này?”

Xá Nguyệt biết rõ nương nương pháp lực vô biên, sớm đã nhìn thấu lòng mình, nàng không dám phủ nhận, phủ nhận là nói dối sẽ càng làm nương nương tức giận, nhưng lại không dám thật sự thừa nhận, nàng sợ hãi, bất lực, suy nghĩ trống rỗng.

“Người còn dám hủy hoại tru yêu kiếm của ta!” Toàn Cơ nương nương tức giận như có như không.

Linh Lệ sải bước đi, lấy thân thể mình che phía trước Xá Nguyệt.

“Tất cả đều do ta, không liên quan đến Xá Nguyệt.”

Xá Nguyệt ngẩng đầu lên, thấy bóng dáng cao lớn của hấn, bỗng chốc cảm động.

“Người hủy hoại kiếm tiên, lại là yêu thú có được pháp lực cường đại, bản cung không thể lưu người.” Toàn Cơ nương nương nhẹ nhàng nâng tay, không trung đột nhiên xuất hiện chảo lửa to lớn.

Xá Nguyệt ngẩng đầu vừa thấy, nhất thời hồn phi phách tán.

Thần hỏa kia có Cửu Điều Hỏa Long, Tam Muội Thần Hỏa, yêu thú nào dính phải cũng bị đánh hồi nguyên hình, nếu lại bị thiêu luyện bảy bảy bốn chín ngày, hấn sẽ không còn xương cốt, còn có thể hồn phách tiêu tan.

Linh Lệ lùi lại tránh thần hỏa, hai tay vừa lật, lập tức cuồng phong rống giận, như ngàn quân vạn mã, như sóng triều cuộn cuộn, dời núi lấp biển, quét về phía chảo lửa.

Thần hỏa quay cuồng trong cơn cuồng phong, Linh Lệ phút chốc nắm lấy tay Xá Nguyệt, ôm nàng bay vút ra ngoài nhanh như chớp.

Toàn Cơ nương nương vùng tay lên, bạo phong dừng, thần hỏa liền đuổi về hướng Linh Lệ, vây quanh hấn.

“Xá Nguyệt lui ra!” Linh Lệ che chở cho nàng trước thần hỏa.

Xá Nguyệt ngã xuống, kinh hãi thấy Linh Lệ bị ánh lửa chói mắt vây khốn, da hấn nhanh chóng bị bong ra, cơ bắp xé rách, phát tiếng hét đau xót tim phổi, thoáng chốc hiện ra thân hình mãnh hổ to lớn, Cửu Điều Hỏa Long lập tức lao ra, ý đồ vây quanh hấn.

“Linh Lệ –” Xá Nguyệt kêu khóc.

Cửu Điều Hỏa Long và Tam Muội Thần Hỏa đã đánh Linh Lệ trở về nguyên hình, nếu lại quặc hấn vào trong chảo thần hỏa, thì từ nay về sau hấn sẽ biến mất trong thiên địa!

Nàng chạy như điên qua đó ôm lấy hắn, dùng chính mình đỡ thần hỏa, Cửu Điều Hỏa Long nháy mắt quặc trụ nàng, xả vào chảo thần hỏa.

Thân thể Xá Nguyệt trong khoảnh khắc bị thiêu thành tro tàn, hương khí như sương khói thản nhiên khuếch tán trong không khí.

Tiếng hét của Linh Lệ khàn khàn vọng vào hư không.

Sắc mặt Toàn Cơ nương nường trở nên xanh mét, cơn giận không thể át, bà vươn đầu ngón tay ngưng tụ làn sương khói ấy, dần dần xuất hiện ảo ảnh trong suốt của Xá Nguyệt.

“Người là đại đệ tử ta dốc lòng nuôi nấng, nhưng lại nguyện ý tan xương nát thịt vì một yêu thú!”

Xá Nguyệt chỉ là ảo ảnh không thể nói, ánh mắt bi thương nhìn Toàn Cơ nương nường.

“Xá Nguyệt, ta sẽ không tha thứ cho người!” Toàn Cơ nương nường đẩy tay, đem ảo ảnh của Xá Nguyệt rơi xuống chín tầng mây, rơi vào thế gian.

3. Chương 3

“Hồ yêu đến!”

Mỗi người đều cầm trong tay đao kiếm côn bổng cao giọng kêu to.

Hơn mười người cầm đuốc lay động trong đêm tối ở đại viện.

Đôi môi trắng bệch, màu đỏ như máu.

Mở hai tay ra, máu đỏ kinh người.

Lạnh.....

Linh Lệ bừng tỉnh từ trong mộng, trước mắt tối đen, giơ tay ra không nhìn rõ năm đầu ngón tay, đột nhiên rung mình.

Hắn trừng mắt nhìn, lập tức nhảy lên, chạy ra khỏi cửa động.

Bầu trời đầy sao, một vầng trăng sáng treo cao.

Quả nhiên lại là đêm trăng tròn.

Cơn gió hung dữ lạnh giá trên núi ănh liệt đánh tới da thịt trần trụi phủ kín vết sẹo to nhỏ của hắn, hắn hít vào một hơi thật sâu, cảm giác pháp lực đều trở lại, mạnh mẽ chảy trong dòng máu của hắn.

Hắn là hồ yêu đã tu luyện ngàn năm ở Huyền Hồ Lĩnh, Huyền Hồ Lĩnh núi cao chạm trời, vách đá hiên ngang dựng đứng, không có dấu chân người, chỉ có nhiều dấu chân của yêu thú yêu quái, thiên tính của hồ là khát vọng và công kích, hung mãnh khát máu, hơi một tí là cắn xé đầu đá triền miên cùng yêu thú yêu quái, mỗi khi hắn ăn đám quái thú đó, hắn liền trực tiếp thu đạo hạnh của chúng, pháp lực cũng tăng thêm, trải qua mấy trăm năm, hắn xưng vương xưng bá ở Huyền Hồ Lĩnh, lũ quái thú đều thần phục hắn.

Nếu hắn chỉ xưng vương tại Huyền Hồ Lĩnh, vậy thì tương lai sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng hắn lại xuống núi, mang theo bảy yêu công hãm một tòa thành trì, tàn bạo giết chết quốc vương, ăn thịt người cùng đám tiểu yêu.

Sau đó, hắn gặp Xá Nguyệt tiên tử ở Linh Chi cung của thiên giới, lần gặp nhau đó đã trải qua giai đoạn đau khổ.

Mùi hương đặc biệt trên người nàng kích thích hắn, dụ hoặc hắn, vì thế hắn bắt nàng đi, coi nàng như một ngón ăn ngon hơn đám yêu thú trăm ngàn lần, nhưng sau khi nàng thỏa mãn dục vọng của thân thể hắn, hắn lại bắt đầu đổi tính, vì muốn đồ ngon ăn ngon này vui vẻ, hắn làm rất nhiều chuyện mà mãnh hồ ngàn năm chưa bao giờ làm — vì muốn nàng cam tâm tình nguyện hôn hắn, hắn bắt đầu bỏ ăn thịt tươi; Vì muốn nàng cam tâm tình nguyện ôm hắn, hắn bắt đầu tinh lọc yêu khí trên người; Vì nàng thấy người chết thì thương tâm rơi nước mắt, hắn hạ lệnh không cho phép tiểu yêu giết người. Tất cả những gì nàng không

thích, hắn đều có thể từ bỏ, chỉ mong muốn nàng thật lòng vui vẻ tươi cười, nhưng bất kể hắn cố gắng thế nào, nàng vĩnh viễn cũng không cho hắn một chút mỉm cười.

Sau đó, nàng chạy trốn khỏi hắn, trở về thiên giới, trở về Linh Chi cung, mà hắn ngu xuẩn đuổi tới thiên giới, Toàn Cơ nương nương giận dữ đánh hắn trở về nguyên hình, định tung chảo thần hỏa nhốt hắn vào trong.

Khi hắn nghĩ mình chắc hẳn sẽ phải chết, thì Xá Nguyệt chạy vọt ra, thay hắn đỡ thần hỏa, tan xương nát thịt. Từ đó, nàng bị Toàn Cơ nương nương nhốt đánh xuống thế gian, rơi vào luân hồi, thậm chí Toàn Cơ nương nương còn hạ huyết chú trên người nàng, làm cho đời đời kiếp kiếp nàng đều bị ốm đau tra tấn đến chết, mỗi kiếp trên thế gian đều không sống qua mười tám tuổi; Mà hắn trở thành một con hổ bình thường, chỉ vào đêm trăng tròn mới có thể khôi phục hình người.

Toàn Cơ nương nương cũng hạ mê chú trên người hắn, nếu hắn và Xá Nguyệt không phá được mê chú đó, thì hắn vĩnh viễn không khôi phục được hình người.

Đêm trăng tròn hàng tháng là cơ hội duy nhất hắn có thể khôi phục hình người, cũng chỉ khi đó mới có thể sử dụng pháp thuật, đợi đến khi trời sang rõ, hắn lại khôi phục nguyên hình.

Hai trăm năm.....

Hắn đã như vậy gần hai trăm năm, hai trăm năm dài đằng đẵng.

Trong suốt hai trăm năm nay, chuyện duy nhất hắn làm chính là tìm kiếm người mà Xá Nguyệt luân hồi chuyển thế.

Nếu hắn chuyên tâm dốc lòng tu luyện ở nơi núi sâu rừng rậm năm trăm năm, vẫn có thể tu thành chính quả, bỏ đi hình hổ, lại tu luyện tiếp năm trăm năm, hắn vẫn có thể xưng bá một phương như trước, làm yêu vương mà bách thú hoảng hốt, quần ma run sợ, nhưng hắn lại không lựa chọn con đường đó, tình nguyện lưu lạc nhân gian, nhận biết bao lời lăng nhục của nhân loại, bởi vì Xá Nguyệt phải khổ sở trải qua luân hồi chuyển thế, Toàn Cơ nương nương hạ huyết chú làm cho nàng phải thống khổ suốt mười tám năm trong kiếp luân hồi, hắn không thể bỏ lại mình nàng đi tu luyện hưởng lạc, theo đuổi nàng ở nhân gian chịu khổ năm trăm năm, một ngàn năm.

Hắn phải tìm được nàng, bài trừ mê chú của Toàn Cơ nương nương, hai người họ mới có thể giải thoát khỏi kiếp luân hồi đáng sợ.

Khi hắn là thân mãnh hổ, hắn không thể xuất hiện trong thành trấn, chỉ có thể bôn tẩu sống trong rừng núi hoang vắng.

Hổ, là quân vương ở nơi rừng rậm bát ngát, vốn không nên xuất hiện ở đồng bằng, lại càng không nên xuất hiện trong tầm nhìn của con người, nhưng vì tìm kiếm Xá Nguyệt, hắn không thể không tiếp cận con người, mà kết quả tiếp cận con người chính là thường xuyên gặp phải thợ săn truy đuổi, đao kiếm, mũi tên đều từng làm hắn bị thương, dù mất đi pháp lực nhưng hắn vẫn có khí thế uy mãnh của hổ vương, có điều mình thương dị hóa, ám tiễn nan phòng [1], đó là kết cục bị Toàn Cơ nương nương đánh hồi nguyên hình, biến thành một con hổ bình thường. Chỉ vào đêm trăng tròn hàng tháng hắn mới có thể khôi phục pháp lực, nhưng chỉ có một đêm, khi mặt trời lên cao, hắn vẫn trở về thân hổ, cho nên hắn muốn thừa dịp một đêm trăng quý này để lên vào các thành trấn, vào từng ngôi nhà để tìm kiếm thể thân của Xá Nguyệt.

[1] minh thương dị hóa, ám tiễn nan phòng: nghĩa là đao kiếm đâm thẳng trước mặt thì dễ thấy dễ tránh, còn mũi tên bắn lên thì khó mà phòng vệ, tránh thoát.

Làm cho hắn tạm thời khôi phục hình người, khôi phục pháp lực vào mỗi đêm trăng tròn, cũng không phải là chút lòng tốt của Toàn Cơ nương nương, đó cũng chỉ là một thủ đoạn bà ta đùa bỡn hắn và Xá Nguyệt mà thôi. Tuy bà ta cho hắn nhiều cơ hội tìm kiếm Xá Nguyệt, nhưng đó chỉ vì muốn chính mắt trông thấy họ lần lượt mất nhau. Bà ta muốn chứng minh tình yêu là hư ảo mờ mịt, một khi biến mất, một khi quên đi, có thấy cũng khó tìm về, lấy về.

Hắn tuyệt đối sẽ không để Xá Nguyệt có cơ hội quên hắn, tuyệt đối sẽ không.

Ba kiếp trước của Xá Nguyệt hẳn không có cơ hội tìm được, bởi vì mỗi kiếp của nàng chỉ ngắn ngủi mười tám năm, mà hẳn bị đánh hồi thành hồ thường đã hao phí rất nhiều thời gian tìm kiếm nàng, bỏ lỡ ba lượt chuyển thế của nàng, mãi đến kiếp thứ tư, rốt cuộc hẳn mới tìm được nàng, nhưng khi tìm được nàng, nàng đã chết vì bệnh, hẳn thấy nguyên thần của nàng thoát ra, như một dải ánh sáng bay thẳng vào hư không, hướng về phương bắc xa xôi, hẳn lập tức đuổi theo tìm kiếm về hướng mà nguyên thần của Xá Nguyệt rơi xuống, lần này rốt cuộc hẳn cũng tìm được kiếp thứ năm của nàng — Diêu Đường Anh.

Ở một thị trấn bình thường, hẳn ngửi thấy mùi hương quen thuộc, như dải lụa bay lượn trong gió đêm.

Là Xá Nguyệt. Hẳn tìm được nàng.

Đêm tìm được nàng chính là đêm trăng tròn, cũng là đêm động phòng hoa chúc của nàng.

Nàng vừa mới tròn mười bảy tuổi, thân thể bệnh tật gầy yếu vừa mới gả vào nhà chồng, chiếc váy cưới đỏ thắm của nàng đang được trượng phu của nàng cởi ra từng chút một, hẳn thấy ấn ký trên ngực nàng, nhận ra nàng chính là chuyển thế của Xá Nguyệt, niềm vui sướng giống như những cơn sóng to ập đến chôn vùi hẳn, nhưng ngay sau đó, hẳn nhìn đến một đôi tay của nam nhân đang xoa trước ngực nàng, vui mừng thoáng chốc trở thành cuồng nộ, hẳn hiện thân nắm lấy trượng phu của nàng tung mạnh ra ngoài cửa sổ, nam tử kia kêu gào thê thảm vì bị đập vào hòn giả sơn trong hoa viên, xương ngực gãy vụn, thương thế nghiêm trọng, sự xuất hiện đột ngột của hẳn khiến Diêu Đường Anh vô cùng sợ hãi, nàng kinh hãi ngất xỉu, mà hẳn cũng không nghĩ nhiều, chỉ biết là cơ hội khôi phục pháp lực này có thể mang nàng đi.

Yêu thú làm sao hiểu được lễ giáo cấm kỵ của nhân loại, với hẳn mà nói, chỉ cần chiếm đoạt, bắt đi thứ mình coi trọng là được, lúc trước hẳn bắt Xá Nguyệt đi như thế nào, nay cũng dùng cách đó mà bắt Diêu Đường Anh.

Hẳn ôm nàng thật chặt, dùng tư thế thân mật nhất, dịu dàng phủ lên từng tấc da thịt của nàng, mặc cho dung mạo của Xá Nguyệt vì chuyển thế mà không còn giống trước, thân hình vô cùng gầy yếu, nhưng mùi thơm ngào ngạt trên người nàng chỉ Xá Nguyệt mới có, hẳn kề sát da thịt nàng, hít vào thật sâu hương thơm quen thuộc, đây là hương thơm hẳn nhớ đến phát điên, tươi mát, nhẹ nhàng, tiên khí bay lượn quanh người, nhưng một khi nàng bị hẳn giữ lấy, mùi hương thanh nhã sẽ trở nên ngào ngạt ngọt ngào, khiến hẳn mê mẩn hơn nữa.

Rốt cuộc hẳn tìm được Xá Nguyệt của hẳn.

Vì mừng rỡ như điên mà toàn thân hẳn nóng lên, dục vọng cũng vì nàng mà thức tỉnh, khát vọng với nàng hẳn chưa từng ẩn nhẫn, cho dù là giờ phút này, ở trong mắt hẳn, thân thể cô gái ấm áp mềm mại không phải là Diêu Đường Anh, mà là Xá Nguyệt hẳn nhung nhớ đã lâu, hẳn nhớ tiếng thở dốc của nàng, nhớ tiếng than nhẹ của nàng, hẳn thuần thực âu yếm trên chốc thân thể của nàng, động tình kêu tên nàng bên tai nàng, thúc giục nàng tỉnh táo.

Nhưng sau khi Diêu Đường Anh tỉnh lại, người mà mắt nàng nhìn thấy không phải là Linh Lệ, mà là một nam tử xa lạ.

Dục vọng của hẳn ẩn nhẫn đau đớn, nôn nóng thẳng tiến vào thân thể mềm mại yếu đuối của nàng.

“Đau quá! Không cần —” Hoảng sợ và đau đớn, Diêu Đường Anh giãy giụa trong lòng hẳn, nàng phản kháng, kêu khóc, thét lên, thành công thoát khỏi hẳn.

Tiếng kêu đau đớn thê của nàng và vết máu đỏ sẫm dưới thân nàng đã làm cho hẳn buông lỏng tay ra, nếu không bằng cánh tay mảnh mai gầy yếu kia của Diêu Đường Anh làm sao ngăn cản được hẳn?

“Người là ai? Người là ai?” Diêu Đường Anh sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, thân thể của Linh Lệ thật to lớn cường tráng, màu mắt kỳ dị cũng khiến nàng sợ hãi không ngừng run rẩy.

Hẳn kinh ngạc, giống như đột nhiên bừng tỉnh khỏi mộng đẹp, kích tình mãnh liệt chậm rãi bình ổn.

“Xá Nguyệt.....” Hẳn nhìn nàng kinh hãi kéo quần áo che lấp thân thể, khóc lóc thoát khỏi hẳn. “Xá Nguyệt.....” Hẳn không quen nhìn nàng như vậy, lại càng không quen nàng coi hẳn như người xa lạ, nhưng ánh mắt của nàng rõ ràng nói cho hẳn, đây là lần đầu tiên nàng thấy hẳn, thân thể của nàng cũng nói cho hẳn, đây là lần đầu tiên nàng kết hợp cùng hẳn.

“Vì sao người giết phu quân của ta, vì sao phải hại ta.....” Khi Diêu Đường Anh thấy mình đang ở trong một cái động mờ mờ ảo ảo, tuyệt vọng khóc rống lên.

“Ta là Linh Lệ, nàng không nhớ ta sao? Ngoài ta ra, không ai có thể có được nàng!” Hấn không hề che giấu thân thể trần trụi của mình, bởi vì ở trước mặt Xá Nguyệt hấn không cần che giấu.

Diêu Đường Anh là chuyển thế của Xá Nguyệt, người nàng gửi hồn sống ở nhà sĩ đại phu (sĩ đại phu: là người có quyền), đương nhiên không nhớ rõ Linh Lệ là ai, đối với nàng lúc này, Linh Lệ chính là nam tử xa lạ, quý dị đáng sợ làm bản tâm trong sạch của mình, huống chi nàng từ nhỏ còn có hôn ước với phu quân, từ nhỏ đã được giáo dưỡng nên nàng biết, đối với nữ tử, trinh tiết quan trọng hơn bất cứ cái gì, nay tấm thân trong sạch bị nam tử xa lạ làm bẩn, ngay cả dừng khi sống tiếp nàng cũng không có.

“Xá Nguyệt, nàng nhất định có thể nhớ ta.” Linh Lệ thật cẩn thận giơ tay về phía nàng.

Diêu Đường Anh kinh hãi lui về phía sau, hoảng sợ nhìn hấn, cả đời này nàng cũng chưa gặp qua nhiều người, ngoài người nhà, người hầu, cũng chỉ có phu quân của nàng, nàng chưa bao giờ biết trên đời này còn có nam nhân giống như hấn, mái tóc rối tung lộn xộn hất ra sau lưng, màu tóc có đen có nâu, ngay cả màu mắt của hấn cũng khác hẳn người thường, một đôi mắt sâu màu vàng đồng, giữa đôi mắt là màu xanh biếc, mắt hấn sáng rực, lông lánh sắc bén, thoạt nhìn cũng không giống ánh mắt của con người, mà thân hình hấn tùy ý ngồi xếp bằng cũng vô cùng cao lớn khôi ngô, tám lưng dày vững chắc, khuôn ngực vạm vỡ, mạnh mẽ, cường hãn, như chứa đầy sức bật.

“Xá Nguyệt, đừng sợ, ta là Linh Lệ, nàng có thể nhớ được, đúng không?” Hấn hạ thấp tiếng nói, trấn an Diêu Đường Anh đang sợ hãi, đột nhiên, ngực hấn ập đến một trận đau đớn quen thuộc, hấn ngừng hô hấp, biết trời đã sáng, hấn sẽ trở về thân hổ.

Diêu Đường Anh thấy trán hấn bỗng hiện vân đen, mơ hồ giống chữ “Vương”, mà từ vân màu đen dần dần lan ra bộ lông màu vàng nâu, nàng kinh hãi mở to hai mắt.

“Người..... Người không phải người!” Trong mắt nàng tràn đầy sợ hãi.

“Nàng biết ta không phải.” Hấn không thích Xá Nguyệt hoàn toàn quên mình đi như vậy.

Diêu Đường Anh đột nhiên không khống chế được mà thét chói tai, nàng giãy giụa đứng lên, bước chân loạng choạng, chạy như điên ra cửa động.

Linh Lệ thấy thế, phút chốc bản thân đuổi theo.

Phương đông đã xuất hiện màu tím nhạt, vầng trăng tròn tỏa sáng yếu ớt gần như không nhìn thấy.

Diêu Đường Anh không chút do dự chạy về phía trước, gió bắc gào thét, không lưu tình thổi mạnh lên thân hình yếu ớt của nàng, nàng bị lạnh run rẩy, lúc này mới thấy rõ mình đang đứng trên đỉnh núi cao dốc hiểm trở, không kịp tự hỏi tại sao trong một đêm mình có thể đi tới nơi này, sợ hãi vì bị yêu thú làm bẩn sự trong sạch khiến nàng gần như mất đi lý trí, dùng hết sức lực chạy về phía trước, ngã xuống từ đỉnh núi.

“Xá Nguyệt –” Hấn phi thân đi cứu, hai tay nắm lấy thắt lưng nàng, đúng lúc ấy, hấn bị biến về thân hổ, chiếc eo nhỏ của Diêu Đường Anh tuột khỏi đôi tay hấn, quay cuồng rơi xuống vách đá, ngã trên tảng đá lớn, trong khoảnh khắc khi thân thể nàng ngã xuống, một bông hoa hồng xinh đẹp nở ra.

Đã muộn, đã muộn.....

Đóa hoa hồng đó chậm rãi nở rộ, rực rỡ đến chói mắt.

Hấn đứng thẳng bất động trên đỉnh núi, quên hít thở, quên thời gian, quên tất cả.

Nếu Toàn Cơ nương nương đang xem cảnh này, hấn là sẽ đắc ý bật cười? Hấn ngơ ngác đứng lặng. Rõ ràng đã biến trở về thân hổ, rõ ràng có bộ lông dày ấm áp, vậy mà tại sao hấn vẫn cảm thấy rét lạnh thấu xương?

Một luồng sáng mờ mờ dần bay ra khỏi thân thể Diêu Đường Anh, chậm rãi ngưng tụ cùng một chỗ, luyện quyền bay lượn bên cạnh hấn.

Là nguyên thần của Xá Nguyệt.

Trái tim của hắn bắt đầu nhảy lên mãnh liệt, hắn vươn tay muốn chạm vào nàng, nhưng nguyên thần của nàng như bị ai đó khống chế, phút chốc đã bay đi, xuyên phá mây mù, bay thẳng về hướng chân trời, rất nhanh, dần sáng hóa thành một điểm nhỏ phía chân trời, rồi, biến mất không thấy.

Hắn bỗng phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng nhảy xuống vách đá, ra sức đuổi theo nguyên thần của Xá Nguyệt.

Hắn tự nói với bản thân rằng, hắn không mất nàng.

Hắn không mất nàng.

Trong bảy mươi năm sau đó, hắn tìm được kiếp thứ sáu, kiếp thứ bảy, kiếp thứ tám, kiếp thứ chín của Xá Nguyệt, nhưng mỗi lần hắn hiện thân đều khiến nàng vô cùng sợ hãi, không có kiếp nào là ngoại lệ.

Kiếp thứ sáu và thứ bảy của nàng đều có vận mệnh giống như Diêu Đường Anh, kiếp thứ tám vì sợ hãi khi thấy nguyên hình của hắn, bệnh càng trầm trọng, kiếp thứ chín tận mắt thấy cha và anh bao vây diệt trừ hắn, sau đó mỗi một kiếp đều chết trước mười tám tuổi.

Hắn lần lượt nhìn các nàng chết đi, lần lượt đau khổ tìm kiếm luân hồi của các nàng.

Khi hắn vô lực đối mặt với chín lần không thể thay đổi vận mệnh, gần như bắt đầu tuyệt vọng, thì ở phía nam huyện Việt Châu hắn đã tìm được kiếp thứ mười của Xá Nguyệt — Hà Mạt Nhã, một lần nữa hy vọng lại mỉm cười với hắn.

Nàng không nhớ rõ bắt đầu từ khi nào mình mơ thấy thiên thần, nàng thường bệnh đến mơ mơ màng màng, từ nhỏ đến lớn thân thể suy yếu, làm thế nào cũng không đi nổi, mỗi ngày ba bữa, thần hôn định tỉnh (1), đều chỉ có thể ở khuê phòng của nàng, đôi khi thân thể khỏe hơn một chút có thể ra hoa viên ngắm hoa, phơi nắng dưới ánh mặt trời, nhưng đại đa số thời gian đều chỉ có thể nằm ở trên giường, nàng là tù nhân của gian khuê phòng này.

(1) Thần hôn định tỉnh là nói về bốn phận của người con hiếu thảo đối với cha mẹ là: buổi sáng sớm vào hỏi thăm cha mẹ xem có ngủ được yên giấc không, và buổi tối cũng vào hỏi thăm cha mẹ có khỏe không?

Không nhớ rõ bắt đầu từ khi nào, nàng mơ thấy thiên thần, giống như tỉnh táo, lại giống như trong mơ, chàng có đôi tay rất lớn, khi ngón tay thon dài của chàng chạm vào mi tâm (điểm giữa hai mày) của nàng, sẽ có một luồng khí lạnh lạnh xâm nhập vào cơ thể nàng, nhanh chóng lan tỏa toàn thân, làm nàng cảm thấy vô cùng thoải mái, chỉ cần là đêm mơ thấy thiên thần, nàng sẽ luôn được ngủ đặc biệt thoải mái và ngọt ngào, thân thể nhẹ nhàng như có thể bay lên.

Nàng bắt đầu chờ mong mỗi ngày đều có thể mơ thấy thiên thần, nhưng thiên thần thật lâu mới có thể đi vào giấc mơ một lần, nàng liền bắt đầu tính toán bao lâu mới có thể mơ thấy chàng, dần dần, nàng phát hiện thời gian thiên thần đi vào giấc mơ cũng có quy luật, chỉ cần là đêm trăng tròn hàng tháng, chàng nhất định sẽ xuất hiện trong giấc mơ.

Mãi đến một đêm, như tỉnh mà không tỉnh, như mơ mà cũng không phải mơ, nàng nhìn thấy thiên thần đi ra từ giấc mơ của mình, quỳ gối trước giường của nàng, dùng hai tay của mình bao chặt lấy đôi tay bé nhỏ của nàng, chàng cúi đầu, mày rậm nhíu chặt, dưới ánh trăng, nàng không nhìn rõ dung mạo của chàng, chỉ nhìn thấy mái tóc hỗn loạn màu đen và nâu của chàng, chàng cao lớn như vậy, nhưng nàng cũng không cảm thấy sợ hãi, ngược lại bóng dáng cao lớn của chàng còn khiến nàng thấy vô cùng an tâm.

Nàng chưa bao giờ nói cho bất kỳ ai chuyện về thiên thần, vì cảm giác chàng thật sự tồn tại, nàng bắt đầu học cách giả ngủ, nàng phát hiện chàng luôn len lút đến phòng mình vào đêm trăng tròn, trước bình minh lại len lút rời đi, khi chàng đến luôn lặng lẽ đứng trước giường ngóng nhìn nàng, có khi khẽ vuốt mái tóc nàng, hai má nàng, có khi nắm chặt tay nàng, sự ôn nhu đó gần như cảm hóa nàng, trong suốt mấy năm, ngoài người nhà ra, thiên thần trở thành người thân quen nhất với nàng.

“Tiểu thư cả ngày ốm bệnh mơ màng, không chừng chỉ gặp ảo giác thôi.” Hồng Nhi nhỏ giọng an ủi nàng.

“Em không tin cũng chẳng sao.” Đây là lần đầu tiên nàng nhắc tới bí mật trong lòng suốt nhiều năm, Hồng Nhi có tin hay không nàng cũng không quá để ý, nàng chỉ muốn nói ra, giống như làm vậy sẽ trở thành sự thật.

Nàng chậm rãi dời tầm mắt về phía cửa sổ trạm khắc hoa văn, thấy trăng sáng treo cao như bạc, đôi môi nhợt nhạt của nàng gợi lên nụ cười nhẹ.

Trăng đẹp quá, tối nay thiên thần nhất định sẽ lại đến.

“Tiểu thư, cô đã ra mồ hôi cả người rồi, nô tỳ lau người cho tiểu thư trước, thay quần áo sạch sẽ, rồi tiểu thư ngủ một giấc thật ngon, ngày mai có lẽ sẽ hạ sốt.” Hồng Nhi đã rất quen với việc hầu hạ nàng, tay chân lập tức nhanh chóng giúp nàng thay quần áo.

“Đợi chút.....” Hà Mạt Nhã có chút ngượng ngùng kéo nhanh vạt áo. “Buông rèm xuống.”

Hồng Nhi ngẩn ngơ. “Trong phòng cũng chỉ có hai người nô tỳ và tiểu thư, lại không có người ở bên ngoài, buông rèm xuống thì nô tỳ phải lên giường mới thay quần áo cho tiểu thư được, như vậy càng phiền toái!” Buông rèm vướng chân vướng tay, sao phải làm thế chứ?

“Em cứ buông rèm xuống là được, đừng nói nhiều như vậy.” Nhở đâu thiên thần bỗng nhiên xuất hiện, thấy nàng khóa thân thì sao? Mới nghĩ như vậy, hai má nàng đã nóng lên.

“Tiểu thư hôm nay thật lạ, nô tỳ hầu hạ tiểu thư nhiều năm như vậy, có cái gì phải ngại?” Hồng Nhi nghĩ mãi không thông, vừa nói thầm, vừa buông rèm xuống.

Linh Lệ ẩn thân ở rèm giường kinh ngạc nhìn rèm, lớp rèm mỏng manh này với hần chỉ giống như không khí, không có chút tác dụng che lấp nào, nhưng khi hần biết Hà Mạt Nhã coi mình là thiên thần, không những không sợ hần, mà còn vì hần mà e lệ, đáy lòng hần vô cùng hưng phấn, môi cũng nhếch lên mỉm cười.

Nếu hần thật sự hiện thân trước mặt nàng thì sao? Nàng sẽ phản ứng thế nào? Nàng sẽ đáp lại hần thế nào?

“Tiểu thư, cô ngủ trước đi, nô tỳ gác đêm ở trước giường, nếu thấy không thoải mái thì gọi nô tỳ ngay nhé.” Sau khi Hồng Nhi giúp Hà Mạt Nhã uống thuốc, cẩn thận kéo lại chăn cho nàng.

“Không cần, Hồng Nhi, em về phòng ngủ đi, đêm nay ta không sao đâu.” Nàng sợ Hồng Nhi ở trong phòng, thiên thần sẽ không đến.

Hồng Nhi thở dài. “Chẳng lẽ tiểu thư thật sự tin thiên thần sẽ đến?”

“Bây giờ ta khỏe hơn nhiều rồi, em không cần lo lắng, đêm nay không cần em hầu hạ, em đi nhanh đi.” Hà Mạt Nhã không trả lời câu hỏi của nàng, chỉ vội vã muốn nàng rời đi. Một tháng mới có một lần được thấy thiên thần, nàng không muốn bị Hồng Nhi chiếm quá nhiều thời gian.

“Tiểu thư, cô như thế này thật khiến em lo lắng.” Nàng lo lắng Hà Mạt Nhã bị bệnh đến thần trí không rõ.

“Ta thật sự rất tốt mà, ít nhất bây giờ vẫn khỏe, em ngủ nghiêng rằng làm ta không ngủ ngon được.” Hà Mạt Nhã tìm lý do để nàng đi.

“Em ngủ có nghiêng rằng sao? Ngày nào Tiểu Lục cũng ngủ cùng nô tỳ, nàng ấy có nói như vậy đâu!” Hồng Nhi trừng lớn hai mắt, nàng cũng không biết mình có tật xấu nghiêng rằng.

“Có, em có. Tiểu Lục ngủ say không nghe thấy, nhưng ta là người ngủ tỉnh, đương nhiên nghe được rõ ràng. Em trở về ngủ đi.” Hà Mạt Nhã khuyên can mãi mới đem được Hồng Nhi ra khỏi khuê phòng của mình.

Cửa phòng đóng lại, nghe tiếng bước chân của Hồng Nhi chậm rãi xa dần, Hà Mạt Nhã cố sức rướn người, nhìn ra vầng trăng ngoài cửa sổ. Tối nay nàng không muốn ngủ, nàng muốn chờ thiên thần của mình xuất hiện, nàng muốn xác định đó không phải mơ.

Linh Lệ nhìn ra được Hà Mạt Nhã đang đợi hần, nhưng hình ảnh Diêu Đường Anh nhảy xuống vực sâu trước mắt hần vẫn khắc sâu đẽ nặng trong lòng hần, sau mấy đời cũng không thể thoát khỏi số mệnh tương tự, hần không thể không nhận rõ một sự thật, Xá Nguyệt chuyển thế đã hoàn toàn quên hần, hần không thể chờ mong nàng có thể nhớ rõ từng chút từng chút một về mình, hần không rõ mình có nên hiện thân trước mặt Hà Mạt Nhã không, một phần dũng khí này hần còn chưa chuẩn bị tốt.

Hà Mạt Nhã cứng rắn chống chế không ình được ngủ, nàng nhất định phải đợi hần.

Đêm càng lúc càng khuya, cảm giác mất mát của nàng càng lúc càng nặng, nàng càng không ngừng tự hỏi, tại sao thiên thần còn chưa tới? Tối nay chàng sẽ đến chứ?

Không có gió mà rèm bỗng lay động, Hà Mạt Nhã ngạc nhiên, tâm niệm vừa động, liền nhắm mắt giả ngủ, điều hoà hô hấp, muốn xác định suy đoán của mình. Ước chừng một khắc sau, nàng lại chậm rãi mở mắt ra, rõ ràng nhìn thấy một nam nhân cao lớn oai hùng đứng trước giường của mình, cái bóng cao lớn của chàng dường như che đầy cả người nàng.

Nàng thở dồn dập, tim đập nhanh hơn.

Là thiên thần của nàng.

Chàng đã xuất hiện!

4. Chương 4

Linh Lệ nghĩ nàng đã ngủ say, không ngờ nàng lại đột nhiên mở mắt ra, làm cho hấn không thể trốn tránh.

“Chàng là thật!” Hà Mạt Nhã dương môi, cho hấn một nụ cười mỉm.

Linh Lệ yên lặng quan sát nàng, không nhúc nhích. Hấn rất muốn nói với nàng, hấn không phải thiên thần, mà là yêu thú, nhưng hấn không thể mở miệng, không thể nói ra tiếng nào.

“Chàng là thiên thần, đúng không?” Ánh mắt trong suốt sáng rực của nàng, tràn ngập tình cảm sùng kính.

Hấn chính là yêu thú, không đủ khả năng gánh cái tên “thiên thần”.

“Ta không phải thiên thần, ta là yêu thú.” Hấn không thể nhịn được nữa, dồn dập phủ nhận.

“Yêu thú?” Đôi mày thanh tú của nàng nhíu lại. “Yêu thú là gì?” Cha mẹ chỉ kể với nàng chuyện về Phật Tổ, Bồ Tát, thiên thần, chứ chưa bao giờ kể cho nàng nghe yêu thú là gì.

“Là mãnh thú tu luyện thành yêu. Nàng..... Sợ không?” Hấn gian nan nói.

Hà Mạt Nhã chăm chú nhìn hấn, chậm rãi lắc đầu.

“Chàng không đáng sợ, ta không sợ.” Nàng chân thành tha thiết mỉm cười. “Mặc kệ chàng là thiên thần hay là yêu thú, ta chỉ biết chàng sẽ không làm ta bị thương, đúng không?”

Ngực Linh Lệ ập đến một cơn đau đớn mãnh liệt. Hấn chưa bao giờ muốn làm tổn thương nàng, nhưng nàng lại vì hấn mà bị thương nghiêm trọng.

“Thiên thần, chàng tới cứu ta, phải không?”

Hà Mạt Nhã không ngừng hỏi hấn vấn đề khó trả lời.

“Ta không cứu được nàng.” Hấn chậm rãi ngồi xổm xuống, ngón tay khẽ vuốt mi tâm của nàng. “Rất nhiều năm qua, ta luôn nghĩ nên cứu nàng như thế nào, nhưng chuyện này cần nàng giúp ta, bởi vì cần cả ta và nàng mới có thể cứu được nàng.” Hấn không nói thân phận của họ, không nói tới huyết chú, không nói về mê chú của Toàn Cơ nương nung, hấn không muốn dọa cho nàng sợ hãi, tất cả những gì từng xảy ra giữa họ hấn đều không dám nói nhiều.

Hấn ngồi gằn, làm cho Hà Mạt Nhã rốt cuộc cũng thấy rõ gương mặt hấn, thấy rõ ràng ánh mắt hấn. Tư thái của hấn khiêm tốn, ánh mắt dịu dàng có thể khiến nàng mở lòng. Trái tim nàng bỗng nhói đau.

“Ánh mắt của chàng thật đẹp, giống như đá quý vậy.” Nàng thoải mái cười với hấn, thậm chí còn giơ tay muốn chạm vào mặt hấn.

Tựa như trước kia.

Bàn tay nhỏ bé không dừng lại. Giống như trước đây?

Linh Lệ đón lấy bàn tay lạnh lẽo xanh xao của nàng, áp nhẹ lên má mình theo thói quen.

“Vì sao.....” Vẻ mặt Hà Mạt Nhã thật hoang mang. “Vì sao ta cảm thấy như đã từng gặp chàng rồi? Chẳng lẽ khi ta còn rất nhỏ chàng đã tới rồi sao?” Tuy rằng mấy năm qua nàng đã thấy hắn đến rất nhiều lần, nhưng cảm giác quen thuộc khi hai người nhìn nhau thật không giống, giống như nàng đã biết hắn từ rất lâu trước đây.

Linh Lệ kích động nắm chặt tay nàng, hốc mắt nóng lên.

“Là rất lâu, rất lâu trước đây.” Lòng hắn bắt đầu dấy lên hy vọng, Xá Nguyệt nhất định sẽ dần dần nhớ về hắn, chỉ cần nàng nhớ lại những gì đã qua, là họ có thể bài trừ mê chú của Toàn Cơ nương nương.

“Thật vậy chăng? Thì ra từ khi ta còn nhỏ chàng đã bắt đầu bảo vệ ta.” Giọng nói mềm mại của Hà Mạt Nhã tràn ngập cảm động. “Yêu thú là tên của chàng?” Thật ra nàng thích gọi hắn là thiên thần cơ.

“Không phải, ta tên là Linh Lệ.” Hắn chờ đợi cảm giác quen thuộc trên gương mặt nàng, hắn đã chờ đợi rất lâu rồi.

“Linh Lệ.....” Nàng nhắm lại cái tên đó, ánh mắt hoàn toàn xa lạ.

Nàng không nhớ lại hắn. Linh Lệ khó nén mất mát trong lòng.

“Linh Lệ, vì ta từ nhỏ suy yếu nhiều bệnh, cho nên chàng mới bảo vệ ta sao? Không phải chàng cũng bảo vệ tất cả những bệnh nhân yếu đuối khác chứ?” Cuộc sống của nàng có rất nhiều chỗ trống, tri thức ít ỏi, cha mẹ vì mong nàng mạnh khỏe, nên từ khi nàng còn nhỏ đã muốn nàng niệm kinh Phật, những gì nàng nghe thấy cũng chỉ có vậy, căn bản không biết yêu thú là như thế nào?

“Không, ta chỉ bảo vệ nàng.” Hắn dùng cách nói của nàng trả lời nàng.

“Chàng là của mình ta!” Nàng nở nụ cười hồn nhiên như trẻ con.

“Đúng, ta là của mình nàng.” Trước đây, hắn cũng thâm tình nói với Xá Nguyệt như thế, nhưng Xá Nguyệt chưa bao giờ thích nghe, thậm chí nàng còn che tai không muốn nghe những lời thâm tình của hắn. Đối với Xá Nguyệt, những lời tâm tình đều là những ngôn ngữ ô uế, nàng cũng không vì nó mà cảm động.

Hắn vô cùng khát vọng thấy được nụ cười vui sướng đơn thuần như vậy trên khuôn mặt Xá Nguyệt.

“Linh Lệ, ta thích chàng ở bên ta, chàng có thể ngày nào cũng ở bên ta không?” Hà Mạt Nhã cười rất ngây thơ.

“Ta không thể, bởi vì ta là yêu thú, bộ dáng của ta sẽ dọa mọi người.” Hắn đã học được cách kiên nhẫn đợi nàng dần dần nhận ra mình, loại tính cách như kiên nhẫn gì đó là thứ mà yêu thú thiếu nhất, nhưng mà vì nàng, hắn sẽ học được.

Hà Mạt Nhã cười khanh khách lắc đầu. “Sẽ không đâu, ta thích bộ dạng của chàng.”

“Đợi đến lúc trời sáng, ta sẽ không mang bộ dáng như bây giờ.” Hắn sợ lại nhìn thấy hình ảnh Diêu Đường Anh hoảng sợ khi hắn biến thân.

“Chàng sẽ biến thành gì?” Hà Mạt Nhã tò mò trừng mắt nhìn.

“Ta sẽ biến thành mãnh hổ.” Ánh mắt hắn thâm trầm, vội vã nhìn phản ứng của nàng.

“Mãnh hổ?” Hà Mạt Nhã ngây ngốc hỏi lại. “Hổ?” Nàng chỉ tay về phía cửa phòng. “Là loại hổ như thế kia sao?”

Linh Lệ nhìn theo hướng nàng chỉ, thấy trên cửa phòng dán một bức tranh, vẽ một con hổ uy mãnh.

“Vì sao cửa phòng nàng lại dán tranh hổ?” Hắn vô cùng kinh ngạc, mấy năm qua đều trực tiếp xuyên tường ra vào khuê phòng của nàng, vậy mà lại chưa từng phát hiện trên cửa có bức tranh hổ.

“Bởi vì cha nói hổ là thực thú (thực ở đây là điềm lành), là thần thú, vẽ hổ ở cửa, quỷ sẽ không dám vào, có thể trấn áp thần linh, sẽ không có điều xấu xâm hại ta. Chàng nói mình là yêu thú, rõ ràng chính là thực thú, là thần thú mà. Chàng đúng là thần bảo vệ ta!” Hà Mạt Nhã càng nói càng vui vẻ.

Thụy thú? Thần thú? Linh Lệ lạnh lùng cười. Hắn sống hơn ngàn năm, chưa ai từng nói hắn là thụy thú, là thần thú, nhân loại là vô tình và cũng giỏi nói dối lừa gạt nhất, khi thấy hắn trong núi chỉ mong sao lập tức bắn chết hắn, ai ai cũng mơ ước tấm da hổ, xương hổ, gân hổ, roi hổ, móng vuốt hổ, vậy mà quay đầu một cái đã vẽ hổ dán lên cửa, kính ngưỡng nói hắn là thụy thú, là thần thú, thật sự là dối trá đến cực điểm.

“Ta chỉ có thể biến thành hình người vào đêm trăng tròn, thời gian còn lại đều mang thân hổ, như vậy sẽ không làm nàng sợ hãi sao?” Bộ dáng của hắn cũng không mãnh mai đáng yêu như con hổ trong bức tranh trên cánh cửa kia.

“Sao ta phải sợ, chàng là thụy thú, là thần thú mà!” Nàng nhẹ nhàng lại kiên định cười nói.

Linh Lệ hít một hơi thật sâu. Nếu Hà Mạt Nhã đã coi hắn là thụy thú thì càng có thể chấp nhận hắn, vậy vì Hà Mạt Nhã, hắn sẵn sàng dối trá làm thụy thú, giả làm “thần”.

Khi mặt đất dần tỉnh giấc, khi mặt trời chiếu sáng, hắn biến về thân hổ trước mắt nàng, thân hình to lớn gần như chiếm nửa gian khuê phòng của nàng, xoay người một cái, cái đuôi đã làm đổ bàn ghế trong phòng.

Hắn chờ tiếng kêu la sợ hãi, nhưng không có, hắn thấy Hà Mạt Nhã tuy mở lớn hai mắt nhìn mình, nhưng trong mắt lại không biểu lộ một tia sợ hãi nào, chỉ có tràn đầy kinh ngạc và tò mò.

“Có thể để cha mẹ ta thấy chàng không?”

“Không thể, nếu họ thấy ta, ta sẽ không thể ở lại bảo vệ nàng.” Hắn rất muốn trực tiếp bắt nàng đi, nhưng hắn không thể giẫm lên vết xe đổ, hắn muốn xác định nàng cam tâm tình nguyện đi theo mình.

“Nhưng chàng quá lớn, ta không thể giấu được, vậy phải làm sao bây giờ?” Hà Mạt Nhã lo lắng chỉ có chuyện này.

Từ sau khi Xá Nguyệt rơi vào thế gian chuyển thế luân hồi, tâm tình Linh Lệ chưa bao giờ thoải mái như giờ phút này, hắn biết mình đã làm đúng cách rồi, Xá Nguyệt chuyển thế không hề lảng tránh hắn, không hề muốn thoát khỏi hắn.

“Về sau mỗi đêm ta đều đến, hừng đông sẽ rời đi, được không?” Hắn ngồi trước giường của nàng, dùng trán cọ xát lòng bàn tay nho nhỏ của nàng.

Hà Mạt Nhã cười khê, thân hình Linh Lệ ước chừng to hơn gấp ba nàng, nhưng khi nàng vuốt ve bộ lông sặc sỡ lóa mắt của hắn, lại như đang âu yếm một con mèo khổng lồ.

Từ đó, Linh Lệ đều đến vào nửa đêm, bình minh lại đi, mỗi đêm hắn đều làm bạn bên cạnh giường nàng, nhưng khi không có pháp lực, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng vì bệnh mà khổ sở.

Dù Linh Lệ có cẩn thận thế nào, vẫn có người thấy được bóng dáng hắn, lời đồn Hà phủ xuất hiện hổ yêu mê hoặc thiên kim tiểu thư, lên lút bị lan truyền.

Đêm đó, Linh Lệ vừa đến trước phòng Hà Mạt Nhã, Hà phủ đã bừng sáng trong phút chốc, tiếng la hét râm trời, mười mấy tráng hán cường tráng cầm đao kiếm trong tay bao quanh Linh Lệ, vẻ mặt đặng đặng sát khí.

“Bệnh tình khuê nữ nhà ta càng ngày càng nặng, thì ra đều do hổ yêu nhà ngươi hút đi tân khí!” Một nam tử trung niên bước ra từ đám tráng hán, ánh mắt tràn ngập sát ý.

Lúc này Linh Lệ đúng là con hổ xuống đồng bằng, cho dù có thể thoát khỏi vòng vây thì nhất định sẽ bị thương, nhưng hắn là vương của bách thú trong rừng, trong tiềm thức chỉ có nghênh chiến, không tồn tại hai chữ trốn chạy.

Lưỡi đao lãnh khốc xé gió bổ về phía hắn, hắn cần xé chống trả, cần dứt yết hầu vài tên tráng hán, móng vuốt cào xé thân thể của những nam tử to lớn.

Máu tươi bắn ra tung tóe, tiếng la thảm khốc vang lên không ngừng, trong sân tràn ngập mùi máu tươi.

Linh Lệ không đoán được trên nóc nhà có mai phục, mấy mũi tên sắc nhọn cắt qua màn đêm bắn về phía hắn, gần như xuyên thấu thân thể hắn.

“Dừng tay –” Hà Mạt Nhã giẫy giụa chạy ra cửa phòng, kinh hãi nhìn cảnh máu tanh tràn khốc trước mặt.

“Mau trở về phòng đi, Mạt Nhã! Cha nhất định sẽ trừ bỏ con hổ yêu đã hại con!” Nam tử trung niên hét lớn, không hề che giấu sát khí.

“Không! Chẳng không phải hổ yêu.....” Hà Mạt Nhã vùng thoát khỏi tay tì nữ, vọt vào rừng mũi tên, mặc cho thân thể gầy yếu nhỏ bé không thể đỡ được bao nhiêu công kích giúp Linh Lệ, nhưng nàng vẫn vọt ra theo bản năng.

Mười mấy nam tử vạm vỡ ánh mắt vằn đỏ, trong hỗn loạn, một mũi tên bắn về phía Linh Lệ đã trúng vào ngực Hà Mạt Nhã.

Một trận choáng váng, nàng mềm yếu tê liệt ngã xuống, hai tròng mắt mê mang nhìn Linh Lệ.

“Chẳng là thụ thú..... Là thần thú.....”

Nàng không có cơ hội lên tiếng nữa, khóe môi tái nhợt không ngừng tràn ra máu tươi, gian khổ nói ra một câu đó liền vĩnh viễn khép mắt lại.

Linh Lệ rống giận, tiếng hổ gầm vang vọng như rung chuyển núi rừng.

Vì sao vẫn không thể thoát được?

Vì sao –

Sao tỏa sáng trên cao, trăng sáng bị mây đen che lại.

Tiếng sói tru ở phương xa đã gọi về suy nghĩ của Linh Lệ.

“Xá Nguyệt, vì sao nàng muốn chạy trốn?”

“Ta không phải là của người, ta ghét người, ta hận người, ta vẫn luôn hận người.....”

Đoạn kí ức đau khổ lại quay cuồng tuôn ra từ nơi sâu nhất trong đầu, mỗi khi nhớ tới tiếng kêu khóc thống khổ của Xá Nguyệt, nhớ tới Xá Nguyệt khóc nói hận hấn, ghét hấn, nhưng lại vì hấn mà đỡ chảo lửa của Toàn Cơ nương nương, ngực hấn liền đau đến mức phát cuồng, càng không nghĩ tới ở kiếp thứ mười của nàng, lại tái diễn cảnh đó trên người Hà Mạt Nhã.

Hấn hít vào một hơi sâu, gió lạnh làm cho hấn dần dần tỉnh táo, thoát khỏi những kí ức đau lòng.

Hấn không thể để mình đắm chìm quá lâu trong đau khổ vì mất đi Hà Mạt Nhã, tuy thân thể vẫn bị trọng thương, nhưng hấn đã vội vã tiếp tục tìm kiếm kiếp thứ mười một mà Xá Nguyệt luân hồi.

Lần này, hấn tìm thấy nàng rất dễ dàng, khi tìm được nàng, nàng vừa mới sinh ra chưa lâu, tên nàng là Thu Phiến Ngôn.

Hấn thấy nàng mới sinh ra không lâu liền bị bệnh tra tấn đau đớn, nghe được tiếng khóc nỉ non của nàng, lòng hấn đau buốt như kim châm.

Lúc này, pháp lực đã trở lại, đang chảy cuộn cuộn trong cơ thể hấn, giờ đây hấn có năng lực phá hủy cả núi sông, nhưng lại không cứu được Phiến Ngôn nhỏ bé, cho dù hấn có cách tìm được được liệu quý giá nhất nhân gian, cũng không cứu được nàng.

Một ý niệm hiện lên trong đầu, quắc vào suy nghĩ của hấn.

Thuốc của nhân gian không cứu được Phiến Ngôn, còn thuốc của thiên giới thì sao?

Hấn nhớ tới Linh Chi cung!

Xá Nguyệt là tiên tử tu hành ở Linh Chi cung, cô linh chi trong Linh Chi cung có thể giúp được nàng khi đã chuyển thế không?

Mặc kệ có giúp được hay không, hấn cũng quyết định thử một lần, lúc này hấn không muốn lại bị động nhìn Xá Nguyệt chịu khổ, hấn có thời gian một đêm để qua lại thiên giới, coi như dư dả.

Không thể vì Xá Nguyệt thừa nhận ốm đau khổ sở, những gì có thể làm cho nàng cũng chỉ có vậy.

Hắn lập tức biến ra một bộ quần áo che đậy thân thể, quyết định thừa dịp pháp lực chưa biến mất đi một chuyến tới Linh Chi cung.

Linh Lệ hóa thành một đám sương đen, điều khiển hướng gió bay thẳng đến thiên giới.

Xa xa trông thấy cung điện nguy nga, lầu đài trùng điệp, như có như không, chợt ẩn chợt hiện giữa mây mù, lập tức nghe thấy âm thanh mãnh liệt, thấy phía trước có một miếu xây bằng ngọc lưu ly, khắc ba chữ “Cầu Cách Phàm”.

Ba đường cầu xây trên khe núi sâu rộng, cầu ở giữa có ánh sáng đỏ rực như lửa, như tạo thành từ những hạt cát đỏ (chu sa); cầu bên trái kim quang lấp lánh, như đúc ra từ vàng; cầu bên phải ngân quang xán lạn, như bạc trắng tạo nên. Kia chính là “Cầu Cách Phàm” giao giới giữa tiên và phàm, con đường này trước đây hắn đã đi qua một lần.

Ba đường cầu này chỉ có tiên nhân mới đi được, nếu phàm nhân đi qua Chu Sa Kiều sẽ bị lửa thiêu cháy, đi lên Kim Kiều sẽ như bị sấm đánh, đi lên Ngân Kiều sẽ như bị điện giật, lập tức hồn phi phách tán, mà yêu ma quái thú đi qua cũng như bị lửa thiêu đốt, như sấm đánh điện giật, nháy mắt đã có thể đánh hồi nguyên hình, pháp lực đạo hạnh có cao cường đến mấy cũng tất bị trọng thương.

Lần trước hắn đã chịu khổ hình một lần, lúc này lại cần răng chống đỡ đi qua.

Càng tiếp cận Linh Chi cung, càng ngửi được làn gió thơm ngào ngạt, xa xa thấy sương khói đủ màu lượn lờ quanh Linh Chi cung được xây bằng bạch ngọc lưu ly, xung quanh hươu trắng ngậm hoa, hạc đen kêu hót.

Hắn ẩn thân sau cây cối, thấy hai cậu bé quét lá rụng trước cung, trong tay chỉ có cái chổi, không có bảo kiếm, thậm chí ngay cả một chút tâm ý đề phòng cũng không có, hai cậu thấp giọng trò chuyện.

“Không biết Bích Thủy có chăm sóc tốt cho Tử Chi Viên không nữa?”

“Nương nương nói kì hoa nở chính là mấy ngày sau, đến lúc đó chúng ta cũng canh chừng, nhưng mà Bích Thủy cũng phải mệt mỏi, vừa phải trông coi vườn cỏ linh chi, vừa phải trông nom trong ngoài.”

“Xá Nguyệt sư tỷ không ở đây, thiếu một người giúp đỡ, không biết Xá Nguyệt sư tỷ còn có thể trở về không?”

Linh Lệ nghe thấy họ nói về Xá Nguyệt, ngực mãnh liệt co rút đau đớn.

“Chu Nhật, trước mặt nương nương đừng nhắc đến Xá Nguyệt sư tỷ, sợ nương nương sẽ tức giận đó.”

“Đệ đương nhiên biết, nương nương mới vừa đi, đệ mới dám nhắc đến, ghen đến chết rồi đây. Mấy tháng nay nương nương luôn đi nghe Bồ Tát giảng kinh, đệ nghĩ không chừng là vì Xá Nguyệt sư tỷ.”

“Nương nương thật sự rất khắc nghiệt với sư tỷ mà.....”

“Đã nhiều ngày nương nương chưa về, chúng ta có thể thoải mái, trong chốc lát gọi Bích Thủy pha trà nhé.”

“Lần này nương nương đi bao lâu?”

“Nương nương cùng Lê Sơn Lão Mẫu, Kim Trì Thánh Mẫu hẹn nhau đi dự thịnh hội Vu Lan, dạo chơi thập châu tam đảo, ít nhất cũng phải mười ngày mới có thể trở về nhỉ?”

Hai cậu bé quét sạch đám lá rụng, cầm theo cái chổi sổng vai đi vào cửa cung.

Nghe thấy Toàn Cơ nương nương không ở trong cung, Linh Lệ thở phào một hơi, nếu bà ấy có trong cung, muốn trộm cỏ linh chi cũng không phải chuyện dễ, trước mắt bà ấy không ở đây, chỉ có sư đệ sư muội của Xá Nguyệt, trộm cỏ linh chi cũng chỉ dễ dàng như đi hái hoa, bọn họ đại khái cũng không ngờ rằng hắn sẽ đến thiên giới trộm cỏ linh chi.

Trước cửa cung không ai canh chừng, Linh Lệ bắt lấy cơ hội này tiến vào cửa cung, vườn cỏ linh chi ở ngay trong cửa cung, dài đầy xanh tươi tiên lục, cỏ linh chi trong suốt long lanh.

Hắn bay nhanh nhỏ lên một gốc cây, ngậm ở trong miệng, hóa thành một chùm sáng lao ra ngoài.

Một ngày trên thiên giới, một năm dưới hạ giới. Vừa mới rời khỏi Cầu Cách Phàm, hắn liền lập tức biến trở về thân hổ, hoa cỏ trên thiên giới không thể sống quá ba ngày dưới nhân gian, cho nên hắn vội vã đi vào

Trúc Châu thành tìm kiếm Thu Phiến Ngôn, không ngờ cha mẹ nàng lại đưa nàng đến núi Nam Nhạc Hành cầu y.

Hắn ngậm cổ linh chi đuổi theo xe ngựa của họ cả đoạn đường dài, không ngờ họ thấy mãnh hổ điên cuồng đuổi theo, lập tức kinh hoảng chạy trốn, con ngựa kia cũng quá sợ hãi mà không khống chế được, chạy như điên, xe ngựa không chịu nổi vì chạy nhanh như vậy, nên đã đổ xuống chỗ núi dốc, ngựa bị thương nặng không ngừng giãy giụa, kéo theo toa xe rơi thẳng xuống khe núi, hắn chợt buông cổ linh chi trong miệng, cắn một phát đứt yết hầu con ngựa, ngựa ngừng giãy giụa, toa xe cũng ngừng trượt xuống, hắn lập tức lấy lưng lật toa xe lại, cứu vợ chồng họ Thu và tiểu Phiến Ngôn.

Hắn nhặt cổ linh chi lên, đưa đến trước mặt vợ chồng họ Thu, để họ cầm lấy cứu Phiến Ngôn.

Trước ngực Xá Nguyệt có cái bớt có hình tương tự như cổ linh chi, mà Phiến Ngôn cũng có, hắn tin cổ linh chi sẽ giúp ích cho Xá Nguyệt khi chuyển thế.

Hắn có niềm tin vững chắc như vậy.

Ánh sáng đỏ tím bay bay rối loạn, vừa vặn chặn đường của Linh Lệ.

“Linh Lệ! Mau trả lại cổ linh chi!”

Chỗ ánh sáng đỏ hạ xuống, hiện ra một hình người, mặc áo bào đỏ giáp vàng, lưng treo bảo kiếm Thanh Phong, dưới chân cười con Bạch Lộc (hươu trắng), dung nhan giống như đứa trẻ.

Linh Lệ nhận ra cậu ta là đứa trẻ ở Linh Chi cung, sư đệ của Xá Nguyệt.

Cậu chính là đệ tử thứ hai của Toàn Cơ nương nương — Vân Thanh đồng tử. (đồng tử là cậu bé)

“Nếu ta chịu trả lại, cần gì phải đi trộm?” Linh Lệ cười lạnh.

“Cổ linh chi không có tác dụng khôi phục pháp lực của người, người trộm cổ linh chi thì có ích lợi gì?” Vân Thanh đồng tử trợn mắt khó hiểu.

“Nếu không bị Toàn Cơ nương nương nhà người phong tỏa pháp lực, ta đã sớm hủy cái vườn cổ linh chi không còn một mảnh!” Linh Lệ hung hăng cắn răng.

Vân Thanh đồng tử nhìn hắn, bất đắc dĩ thở dài.

“Xá Nguyệt tiên tử đã bị người hại thảm như vậy, sao người còn không biết ăn năn? Tội gì phải làm cái việc nghịch thiên, tự rước họa vào thân chứ?”

Linh Lệ bị hắn đâm đến chỗ đau, tức giận gào thét, tiếng gầm rú vang thẳng lên trời, rung động cả núi rừng.

“Nàng há là do ta hại? Nếu không phải Toàn Cơ nương nương, thì nay nàng vẫn còn ở bên cạnh ta!” Trong thanh âm của hắn tràn ngập bi phẫn và thống khổ.

Vân Thanh đồng tử có chút kinh ngạc, đối với người từ nhỏ đã tu hành như cậu, tình cảm mãnh liệt như thế này hoàn toàn xa lạ.

“Sao người có thể bất kính với nương nương? Nếu không phải nương nương giúp một tay, Xá Nguyệt tiên tử đã sớm hồn phi phách tán, mà người cũng không biết cảm kích, còn đến vườn cổ linh chi ăn trộm cổ linh chi, như vậy chẳng phải là lấy oán trả ơn —”

“Người câm miệng!” Linh Lệ rống giận. Hắn thật sự cực kỳ căm ghét nói chuyện với người của tiên giới, những câu nói đó đều làm hắn ghê tởm. “Người tu hành đến mức đầu óc có vấn đề sao? Toàn Cơ nương nương chia rẽ ta và Xá Nguyệt, nhốt đánh Xá Nguyệt vào phạm giới, rơi vào luân hồi, làm cho Xá Nguyệt đời đời kiếp kiếp đều nhận hết ốm đau tra tấn, đó coi là ân huệ gì vậy?”

“Nàng phạm vào điều luật của tiên giới, đúng lý phải bị nương nương khiển trách.” Vân Thanh đồng tử cắn chặt răng nói.

Sớm chiều tu đạo bên cạnh Xá Nguyệt, tình cảm sư đệ sư tỷ sâu nặng, khi hắn nhìn thấy Xá Nguyệt bị nhốt đánh vào phạm trần, trong lòng cũng mang nỗi đau đớn khó nhịn, nhưng mà nàng phạm phải đại giới, đó là chuyện bất luận kẻ nào cũng không thể cầu tình.

“Chỉ vì nàng đã cứu ta, mà phải chịu hết thống khổ hành hạ ở thế gian, loại chuyện lãnh khốc vô tình này cũng chỉ có người của thiên giới mới làm được, ta hận không thể xé Toàn Cơ nương nương thành muôn mảnh nhỏ!”

Hắn nơi nơi tìm kiếm chuyển thể của Xá Nguyệt, cũng nín thở nhìn nàng yếu bệnh mà chết trước mười tám tuổi, đó là huyết chú Toàn Cơ nương nương hạ xuống trên người Xá Nguyệt, nếu hắn và Xá Nguyệt đều không phá được câu mê chú Toàn Cơ nương nương hạ trên người hắn, hắn sẽ vĩnh viễn không khôi phục được hình người, mà Xá Nguyệt cũng vĩnh viễn luân hồi không bao giờ dừng lại.

Hắn hận thấu Toàn Cơ nương nương, hận thấu bà đùa bỡn với vận mệnh của hắn và Xá Nguyệt.

“Cho dù người khinh nhờn vũ nhục Toàn Cơ nương nương như thế nào, cũng đừng quên rằng người khởi xướng là người. Nếu không phải người bắt Xá Nguyệt, thì sao kết được hậu quả như bây giờ?” Ngữ điệu bình thản của Vân Thanh đồng tử mang theo một tia trách cứ.

Linh Lệ hung hăng cắn răng cười lạnh.

“Toàn Cơ nương nương không thể dễ dàng tha thứ chuyện Xá Nguyệt yêu thương ta –”

“Người cầm đầu! Xá Nguyệt làm sao có thể yêu con yêu thú như người!” Vân Thanh đồng tử tức giận đỏ bừng mặt.

Linh Lệ không để ý tới cậu, tiếp tục nói: “Toàn Cơ nương nương đã sớm nhìn thấu lòng Xá Nguyệt, bà ta không dễ dàng tha thứ chuyện đệ tử của mình yêu một yêu thú, không thể dễ dàng tha thứ Xá Nguyệt coi ta còn quan trọng hơn chính mình, cho nên thẹn quá thành giận mới trừng phạt Xá Nguyệt vô cùng nặng nề.”

“Linh Lệ, không thể vô lễ với nương nương như thế!” Vân Thanh đồng tử không muốn nghe tiếp, lập tức rút kiếm ra. “Ta khuyên người nhanh chóng trả lại cổ linh chi, nếu không đừng trách ta ra tay!”

“Nếu không phải hiện giờ ta mất hết pháp lực, sao lại thèm để mắt đến tên đồng tử nho nhỏ trông coi vườn cổ linh chi.”

Vân Thanh đồng tử nghe xong cũng không giận, bởi vì Linh Lệ nói cũng là lời nói thật. Năm đó Linh Lệ dựa vào ngàn năm đạo hạnh làm ác một phương, chiếm lấy một tòa thành trì, giết chết quốc vương La Chúng quốc cùng với văn võ bá quan, dẫn bảy yêu tự lập vương, đạo hạnh và thủ đoạn của hắn đã cao hơn cậu rất nhiều. Nhớ năm đó Tru Yêu kiếm của Xá Nguyệt chính là hắn hủy diệt, thậm chí ngay cả người cũng bị hắn bắt đi, nếu không phải Toàn Cơ nương nương phong tỏa pháp lực của Linh Lệ, thì chỉ bằng đạo hạnh nho nhỏ của hắn sao có thể đấu lại với hồ yêu tu luyện ngàn năm – Linh Lệ này.

“Nếu người trả lại cổ linh chi, ta sẽ tha tội chết cho người, nếu không ta sẽ dùng Lục Yêu kiếm lột da người, rút gân của người, để làm hả giận cho nương nương!” Hắn giơ Lục Yêu kiếm tỏa sáng chói mắt lên, ra tiếng cảnh cáo.

Người xưa nói: “Rồng sợ bóc vẩy, hổ sợ rút gân.” Hồ bị rút gân chân, cũng không khác gì chết.

Lúc này Linh Lệ không hề có pháp lực, làm sao ngăn cản được Lục Yêu kiếm? Thế nhưng lòng hắn không chút khiếp đảm, hắn đã đưa cổ linh chi cho vợ chồng họ Thu, để họ cứu thân thể Xá Nguyệt chuyển thể, cho dù Vân Thanh đồng tử đe dọa băm hắn thành ngàn mảnh nhỏ, hắn cũng không lấy đâu ra một góc cổ linh chi mà trả.

“Muốn rút gân lột da thì tới đi, không cần phải nhiều lời!”

Hắn phi thân nhảy lên, mạnh mẽ nhào tới phía Vân Thanh đồng tử, nay hắn đã mất pháp lực, ngay mặt nghênh chiến rõ ràng là hành vi chịu chết, nhưng hắn còn có kiêu ngạo của ma vương yêu thú, cho dù thực sự bị Lục Yêu kiếm rút gân lột da cũng tuyệt đối không quay lưng về phía địch rồi chạy trốn chết.

Vân Thanh đồng tử có thiên chức trông coi vườn cổ linh chi, mặc dù có được Lục Yêu kiếm, nhưng căn bản chưa bao giờ có cơ hội giao thủ cùng yêu ma, lúc này thấy Linh Lệ mãnh liệt xông đến, hàm răng sắc nhọn cứng như thép và móng vuốt hồ nhắm ngay cổ họng cậu, cậu vội vàng giơ kiếm bổ tới, một kiếm đó tuyệt đối có thể chém Linh Lệ thành hai nửa, nhưng ngay lúc thân kiếm gần như chém trúng trán hắn, tâm

địa thiện lương trong lòng cậu không đành nhìn Linh Lệ chết thảm dưới kiếm của mình, cuống quýt chuyển hướng cổ tay, tránh người ra một bên.

Tuy rằng thể kiếm được thu lại, nhưng sức kiếm vẫn lan đến da lông sắc sỡ của Linh Lệ, cắt rách máu thịt hần, máu tươi cuồn liệt bắn ra, như mực đỏ tủa ra, phun tung toé trên đồng đá lổm chổm.

Linh Lệ rất ít khi phải chịu thương thể nặng như vậy, lúc này đã không có pháp lực, hần cũng không khác gì con hổ thường trong núi, một tên nhóc trông coi vườn nho nhỏ ở tiên giới cũng có thể lấy mạng hần.

“Toàn Cơ nương nương có nói cho người da bụng của hổ rất quý không?” Hần nhướn ày, cười lạnh. “Thật sự là đáng tiếc, một kiếm của người đã hủy mất một khối da tốt nhất của ta.”

Vân Thanh đồng tử ngây ngốc nhìn bụng hần, chỉ thấy máu tươi không ngừng trào ra từ miệng vết thương rất dài, nhanh chóng tạo thành dòng máu dưới thân hần, cậu không đành lòng hô: “Ta cũng không muốn làm người bị thương, chỉ cần người trả lại cỗ linh chi là tốt rồi, nếu không một khi nương nương truy cứu ra, ta không có cách nào ăn nói với người!”

Máu nóng chảy dần ra khỏi cơ thể, Linh Lệ cảm thấy thân thể càng lúc càng lạnh.

“Người và Xá Nguyệt đều mềm lòng giống nhau.” Hần nhìn thẳng Vân Thanh đồng tử, chua xót cười cười. “Cỗ linh chi là thứ không thể trả lại, người mang da hổ và gân hổ của ta về, giao nộp cho Toàn Cơ nương nương ấy.”

“Rốt cuộc người lấy cỗ linh chi làm cái gì? Đáng giá đổi lấy mạng người sao? Mê chú của nương nương cần cả người và Xá Nguyệt mới có thể giải trừ, người chết ở trong tay ta, vậy Xá Nguyệt làm sao bây giờ? Người muốn thấy nàng đời đời kiếp kiếp thống khổ luân hồi sao?” Vân Thanh đồng tử vội vàng dậm chân.

“Có lẽ sau khi ta chết, Toàn Cơ nương nương sẽ dần dần hết giận, chờ bà ta hết giận sẽ tha thứ cho Xá Nguyệt.” Linh Lệ biết Toàn Cơ nương nương lưu lại một mạng của hần không phải bởi vì lòng từ bi, mà là vì cười nhạo tình yêu giữa hần và Xá Nguyệt, bà ta chỉ muốn chứng minh tình yêu là hư ảo không thật, hơn nữa không thể chịu nổi khảo nghiệm.

Vân Thanh đồng tử nâng mi lên, bỗng hiểu được cái gì đó.

“Linh Lệ, người trộm cỗ linh chi là vì thân thể chuyển thể của Xá Nguyệt?”

Linh Lệ im lặng không nói, máu chảy không ngừng làm ý thức của hần bắt đầu có chút hốt hoảng, hần cúi đầu, thấy máu tươi đậm đặc dần dần chảy xuống, trước mắt mờ hồ lướt qua một hình ảnh –

Khuôn mặt thống khổ tái nhợt.

Môi không mang chút sắc nào, khóe miệng không ngừng tràn ra máu tươi.

“Vô dụng!”

Tiếng của Vân Thanh đưa thần trí của hần trở về thực tại, hần trợn mắt, miễn cưỡng tập trung suy nghĩ.

“Xá Nguyệt mang theo huyết chú của nương nương chuyển thể luân hồi, huyết chú đó chỉ có nương nương mới giải được, cỗ linh chi có lẽ sẽ giảm bớt đau đớn cho Xá Nguyệt trong lúc ngắn ngủi, nhưng căn bản không thể chữa khỏi, người trộm cỗ linh chi chính là uống phí công phu, chỉ là uống phí thôi.” Vân Thanh đồng tử tàn nhẫn nói ra.

“Chỉ có giảm bớt ngắn ngủi?” Ngực Linh Lệ ngực đau đớn không thể thắng được vết thương ở bụng.

“Đúng thế.”

“Ngắn ngủi là bao lâu?”

“Chuyện đó ta cũng không biết.” Vân Thanh đồng tử cũng không dám khẳng định, dù sao ở kiếp tu hành của cậu không được biết những chuyện như vậy.

Linh Lệ hít vào thật sâu, hần vốn tưởng rằng một gốc cỗ linh chi có thể cứu thân thể của Xá Nguyệt khi chuyển thể, ít nhất khi Thu Phiến Ngôn còn sống không phải bị bệnh hành hạ đau đớn, không ngờ nó cũng chỉ tạm thời giảm bớt bệnh tình của nàng, nàng vẫn phải tiếp tục thừa nhận ốm đau tra tấn.

Không, điều này sao có thể!

Hắn chậm rãi lui ra sau từng bước, bắt đầu suy tư các khả năng đi đến con đường sống.

“Bây giờ rốt cuộc người muốn xử trí ta thế nào? Là muốn ngạo mạn nhìn ta chậm rãi chảy đến giọt máu cuối cùng rồi ra tay lột da rút gân của ta sao?” Đau đớn làm cho đầu hắn bắt đầu mơ màng, mất máu quá nhiều cũng làm cho hắn không thể linh hoạt tỉnh táo không chế thân thể.

“Linh Lệ, người trộm cỏ linh chi là vì Xá Nguyệt tiên tử, nói thật, ta cũng không biết nên xử trí người như thế nào.....” Vân Thanh đồng tử mang vẻ mặt khó xử. Thứ nhất, Linh Lệ phạm lỗi là vì sự tỷ tình cảm sâu đậm với hắn; Thứ hai, rút gân lột da Linh Lệ, hắn không xuống tay được.

“Để cho ta đi.” Linh Lệ bắt lấy nhược điểm mềm lòng của cậu, thực ngạo mạn đưa ra yêu cầu.

Vân Thanh đồng tử trầm ngâm, sau đó nhẹ nhàng thở dài.

“Được rồi, coi như ta mềm lòng, lúc này có thể thả người, nhưng mà lần sau không được như thế này đâu.” Khi cậu hạ quyết định quyết tâm thả Linh Lệ chạy, vẻ mặt cũng thoải mái hơn nhiều.

Ánh mắt Linh Lệ không lộ nửa điểm cảm kích, trong miệng càng không phun ra nửa câu cảm tạ, lập tức xoay người nhảy lên đồi đá lởm chởm.

“Linh Lệ, không cho người lại đến trộm cỏ linh chi!” Vân Thanh đồng tử lo lắng hô to.

Linh Lệ không để ý tới, ngay cả đầu cũng không buồn quay lại.

“Người không có nhiều lần may mắn như lần này đâu!” Cậu lại kêu.

Linh Lệ vẫn không để ý tới.

Vân Thanh đồng tử chậm rãi thu kiếm, đem tất cả tâm tư nhìn bóng dáng Linh Lệ nhập vào trong rừng, trong đầu bỗng nhiên hiện lên bốn chữ — thả hổ về rừng.

Thả hổ về rừng, hậu hoạn vô cùng.

Hắn bắt đầu dĩ thử dài.

Xem ra Linh Lệ sẽ không bỏ qua, vẫn sẽ đến trộm cỏ linh chi, mấy ngày nay, hắn và Chu Nhật sư đệ, Bích Thủy sư muội sợ rằng sẽ bận rộn lắm đây.

5. Chương 5

“Phiến Ngôn, trời lạnh, nhớ không được mở lại cửa sổ, để tránh bị trúng gió rồi nhiễm bệnh. Tháng trước vì con không nghe lời mẹ, mở cửa sổ ngủ một đêm, kết quả là ho hơn nửa tháng không khỏi được, con có biết mẹ đau lòng thế nào không?” Thiếu phụ (phụ nữ đã có chồng) chừng ba mươi tuổi giúp con gái Phiến Ngôn mười tuổi thay quần áo trên giường, không ngừng dặn dò, nhắc đi nhắc lại.

“Con biết mẹ đau lòng, cha đau lòng, Linh Lệ cũng đau lòng. Mẹ yên tâm, con sẽ nghe lời.” Phiến Ngôn ngoan ngoãn kéo chăn đến chỗ nằm, bao chặt lấy thân thể mình.

“Con biết là tốt rồi.” Mẹ của Phiến Ngôn – Lan Khanh cúi đầu thở dài. “Con ấy, nhiều khi nói sẽ nghe lời, nhưng nhiều khi lại vì sợ ý mà sinh bệnh, thể chất của con yếu, phải đặt biệt để ý đó!” Nàng nhẹ nhàng đề góc chăn, chạm đến bắp vai yếu của Phiến Ngôn, nhớ tới từ vài ngày trước, Phiến Ngôn không ngừng ho ra máu, khi các đại phu chắc chắn nói với nàng rằng con gái nàng không sống được quá mười tám tuổi, lòng nàng liền nổi lên một trận co rút đau đớn.

Thân thể Phiến Ngôn từ nhỏ đã yếu ớt nhiều bệnh, sinh bệnh uống thuốc với nàng là chuyện bình thường như ăn cơm đi ngủ, nhưng trước đó vài ngày nàng bắt đầu ho ra máu, trong nhà liền bao phủ một mảng sương mù mây đen, mẹ nàng hơi chút lại rơi nước mắt, thân thể nhiều bệnh làm cho lòng nàng trở nên sâu sắc, cũng trưởng thành sớm hơn vài phần so với những đứa trẻ cùng tuổi.

“Mẹ, có Linh Lệ, con sẽ không chết.” Nàng nhẹ nhàng cầm tay mẹ, săn sóc an ủi mẹ mình.

Lan Khanh kinh ngạc đau đớn đến mức run rẩy một cái.

“Con gái ngọc, nói cái gì thế! Con đương nhiên sẽ không chết, con mới mười tuổi mà!” Bản năng làm mẹ khiến nàng lập tức muốn bảo vệ con, thể xác và tinh thần đều phải bảo vệ.

“Có Linh Lệ, con sẽ không chết.” Phiến Ngôn cười hì hì nói lại lần nữa.

Lan Khanh trù mến nhìn con gái, thở dài.

“Đừng nói nữa, cẩn thận lại ho bây giờ, mau ngủ đi.”

Phiến Ngôn thuận theo mẹ, gật đầu, nhắm mắt lại.

“Ban đêm không được ngồi dậy chờ Linh Lệ, biết không?” Lúc Lan Khanh đứng dậy lại dặn dò một lần.

“Vâng, con biết ạ.” Phiến Ngôn nhắm mắt lại cười đáp.

Lan Khanh buông rèm xuống, thổi tắt ánh nến cạnh giường, nhẹ nhàng đóng cửa phòng.

Phiến Ngôn nghe tiếng bước chân của mẹ chậm rãi xa dần, liền vén rèm bước xuống giường, một tay ôm chăn bông, một tay lôi kéo ghế dựa tới ngồi trước cửa sổ, lặng lẽ mở một góc cửa, dựa vào cửa ngưỡng mộ nhìn trăng non trên bầu trời.

Bây giờ Linh Lệ đang ở đâu nhỉ?

Vầng trăng cong cong.

Nàng nhớ tới vằn lốm đốm trên người Linh Lệ, khẽ nở nụ cười.

Từ nửa tháng trước khi nàng bắt đầu ho ra máu, Linh Lệ liền rời đi, nàng biết Linh Lệ nhất định lại đi tìm cô linh chi để cứu mình, vài lần đều như vậy, mỗi lần hắt rời đi, có khi mười ngày, có khi nửa tháng, có khi một tháng mới có thể trở về, khi trở về luôn mang theo cô linh chi, chỉ cần ăn cô linh chi, ngực nàng sẽ không đau nhiều như trước, không thở hổn hển yếu ớt như trước, thân thể cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Nhưng mỗi lần Linh Lệ trở về, ngoài cô linh chi, còn mang về một thân thương tích, nàng luôn rất đau lòng. Nàng hỏi hấn vì sao bị thương? Hấn nhất quyết không chịu nói.

Ánh trăng mờ ảo.

Hấn đã đi hơn nửa tháng, nàng rất nhớ hấn, có phải hấn sẽ không trở lại nữa không?

Phiến Ngôn lại bắt đầu ho, càng ho càng kịch liệt, ngực đau giống như muốn vỡ ra, cổ họng dậy lên vị tanh ngọt, nàng dùng chăn bông che miệng lại, một ngụm máu tươi phun ra ầm ụt chặn bông.

Nàng tựa vào cửa sổ, vừa ho vừa thở gấp, gần như không có sức để thở.

Mau trở lại nhé, Linh Lệ.....

Từ khi Phiến Ngôn vừa ra sinh, Linh Lệ liền đi theo nàng.

Bắt đầu từ khi Linh Lệ ngậm cô linh chi quý báu xuất hiện, chữa khỏi cho Phiến Ngôn đang sốt cao, sau đó mỗi lần Phiến Ngôn bệnh nặng, Linh Lệ sẽ mang cô linh chi tới, mỗi một lần luôn làm cho bệnh của Phiến Ngôn biến nguy thành an.

Sẽ có người nói tuy Linh Lệ là mãnh hổ trán trắng, nhưng hấn không hung bạo, không làm người bị thương, nhưng có ai biết hấn từ đâu tới? Cũng không biết vì sao hấn trung thành bảo vệ Phiến Ngôn như thế?

Vợ chồng họ Thu vô cùng kính sợ và tràn ngập cảm kích với Linh Lệ, họ tin rằng Linh Lệ không phải là hổ thường, coi Linh Lệ là ân nhân, đối đãi có lễ, chẳng những mặc hấn tự do ra vào Thu phủ, mà còn đặt biệt làm một gian phòng cho Linh Lệ ở, họ cũng không ngăn cản Linh Lệ thân cận Phiến Ngôn, bởi vì họ đều tận mắt thấy Linh Lệ luôn sẵn sàng cẩn thận và che chở cho Phiến Ngôn, ngược lại khi hấn không ở bên cạnh Phiến Ngôn, Phiến Ngôn mới thường xuyên ngã bị thương ở chỗ này, va chạm ở chỗ kia, cho nên để Phiến Ngôn ở bên hấn, hai vợ chồng họ rất yên tâm.

Nhà nhà ở thành Trúc Châu đều biết Thu gia nuôi một con mãnh hổ trán trắng biết nói tiếng người, ban đầu mọi người đều ngạc nhiên sợ hãi, nhưng dần dà, giữa người và hổ đều hòa thuận bình an, mãi cũng

thành thói quen. Lúc đầu còn có người chen lấn đến Thu phủ, muốn tận mắt trông thấy mãnh hổ biết nói tiếng người, nhưng đều bị Thu Định Khang mời đi ra ngoài.

“Linh Lệ là ân nhân của Thu phủ, cũng là khách quý của Thu phủ, không thể để mọi người đến xem xét.” Lời lẽ nghiêm khắc của Thu Định Khang xin miễn bất luận kẻ nào đến thăm hỏi.

Chuyện Thu phủ nuôi một con mãnh hổ trán trắng biết nói, đã trở thành chuyện lạ được chú ý nhất ở thành Trúc Châu, làm nhóm thương nhân phải động não thay đổi cách kinh doanh, Tú nương ở phường thêu đổi cách thêu mãnh hổ, phường tranh lại bán thêm vài bức tranh mãnh hổ, phường gốm có đúc một pho tượng hình hổ, ngoài đường cũng bán rất nhiều món đồ chơi có hình con hổ, đột nhiên, khắp nơi ở thành Trúc Châu đều có hổ, với rất nhiều hình thái khác nhau, có uống nước bên dòng suối, có đứng trong rừng trúc vắng lặng, có ngửa mặt lên trời gào thét, nằm xuống, nhảy lên, nghỉ ngơi, gầm rú, từ khi Linh Lệ đến thành Trúc Châu, thành Trúc Châu đã bắt ngờ phát triển thành một tòa thành Hổ.

Chuyện bắt ngờ này tuyệt đối là chuyện tốt đối với Linh Lệ, ít nhất sự tồn tại của hần sẽ không bị nguy hiểm và up hiếp, hần xuất hiện cũng sẽ không có máu và giết chóc, nhưng một phần bình tĩnh này có thể duy trì bao lâu? Hần không thể đoán trước.

Từ khi Phiến Ngôn sinh ra đã biết sự tồn tại của Linh Lệ, cho nên nàng vốn không sợ hổ, nếu không phải ai cũng nói với nàng mãnh hổ bình thường không biết nói, thì nàng sẽ nghĩ tất cả hổ trên thế gian đều có thể nói giống Linh Lệ.

Đối với nàng, Linh Lệ giống người thân lại giống người bạn tốt cùng chơi, có khi tinh thần và sức khỏe của nàng khá hơn một chút, hay thời tiết đẹp, sáng sủa, hần sẽ cười nàng trên lưng mang nàng ra phủ dạo chơi.

Từng có một thư sinh trẻ tuổi nhìn thấy cảnh Phiến Ngôn cười trên lưng Linh Lệ chạy nhảy trong rừng núi, sau khi về nhà lập tức vẽ một bức tranh “Hổ cốt nhu tình”, cô bé có vẽ mặt trẻ con đáng yêu dựa sát vào mãnh hổ trán trắng, mãnh hổ trán trắng lại ngoái đầu nhìn cô bé, ánh mắt yên tĩnh ôn hòa. Bức tranh này dùng lối vẽ miêu tả tỉ mỉ, lạnh lẽo và sống động hiếm thấy, trong thành thi nhau sao chép bức tranh đó, dân chúng thành Trúc Châu lại có thêm một giai thoại mới mẻ nhiều màu sắc.

Phiến Ngôn thích có Linh Lệ bên cạnh, tuy rằng cha mẹ cho Linh Lệ một gian phòng, nhưng nàng luôn muốn hần ở lại bên cạnh mình, và cũng không chịu được Linh Lệ quỳ rạp trên mặt đất ngủ, nhất định hần phải ngủ trên giường cùng nàng, nhưng thân hình Linh Lệ rất to lớn, chiếc giường nhỏ của nàng không thể chứa nổi hần, nàng liền xin cha mẹ làm thêm một chiếc giường chạm trổ hoa văn thật lớn, như vậy nàng có thể ôm thân thể có bộ lông mềm mại ấm áp của Linh Lệ đi vào giấc ngủ.

Vì da lông của hổ rất dày, nên cực kỳ sợ nóng, Phiến Ngôn lại xin cha mẹ xây một ao nước lớn sau hoa viên, để Linh Lệ dùng khi trời nóng.

Hần bảo vệ nàng, nàng cũng dùng cách thức của mình để yêu chiều hần.

Cứ cách một đoạn thời gian Phiến Ngôn lại phát bệnh, mà chỉ cần nàng bệnh nặng, Linh Lệ sẽ đột nhiên biến mất, thời gian biến mất không nhất định là bao lâu, nhưng nhất định sẽ mang cỗ linh chi về để giảm bớt đau đớn cho Phiến Ngôn.

Tuy Linh Lệ dường như đã trở thành một thành viên trong Thu phủ, nhưng lai lịch của hần vẫn là một điều bí ẩn với vợ chồng họ Thu, hơn nữa ngoài Phiến Ngôn ra, Linh Lệ cũng không muốn tiếp xúc với bất cứ kẻ nào, thái độ của hần với hai vợ chồng họ cũng lạnh lùng ngạo mạn, ngoài Phiến Ngôn, trong mắt hần không tồn tại bất cứ kẻ nào.

Vợ chồng họ Thu không phải chưa từng nghi ngờ quan hệ thân mật giữa Phiến Ngôn và Linh Lệ, nhưng từ khi Linh Lệ xuất hiện ở Thu phủ đã mười năm, trên dưới trong Thu phủ vẫn bình an suôn sẻ, hơn nữa Phiến Ngôn và Linh Lệ chơi đùa với nhau cũng rất đơn thuần, có phải họ đã quá đa nghi không?

Nhưng Linh Lệ có tướng mạo hổ, thoát nhìn lại giống như được Phiến Ngôn yêu thương như sủng vật, hần có đôi mắt tràn ngập tình cảm, trong đôi mắt đó có nhu tình thâm thúy, chính là điều họ thấy bất an nhất.....

Khi Linh Lệ ngậm một gốc cỗ linh chi trở lại Thu phủ, đã là chuyện của hơn một tháng sau, Phiến Ngôn bị bệnh gần như không xuống giường được, thân thể gầy yếu, sắc mặt tái nhợt đến trong suốt.

“Linh Lệ, người đã trở lại.....” Nhìn thấy hần, nàng rất vui vẻ, bàn tay nhỏ bé gầy yếu sáp nhập vào da lông sặc sỡ của hần, vuốt ve.

“Ngực rất đau à? Rất khó chịu sao?” Linh Lệ thấy nàng ốm yếu hơn một tháng trước rất nhiều, nóng vội nhảy lên giường của nàng, nằm sát bên cạnh nàng.

“Thấy người trở về là tốt rồi.” Nàng miễn cưỡng cười cười.

“Đứa nhỏ này thực không nghe lời, mỗi đêm đều vụng trộm ngồi trước cửa sổ chờ người trở về, nói thế nào nó cũng không chịu nghe.” Lan Khanh vừa thở dài nói, vừa thuận thực xay cỏ linh chi ra.

Khi cỏ linh chi được xay nhuyễn, trong thời gian ngắn mùi thơm ngát đã lan tỏa, người phạm ngữ được tinh thần cũng thoải mái, khoan khoái.

“Không phải ta đã nói, vườn cỏ linh chi ở nơi rất xa, ta không thể trở lại sau vài ngày, vì sao vẫn chờ đợi ngốc nghếch như vậy?” Linh Lệ thấp giọng giáo huấn nàng.

“Bởi vì ta rất nhớ người nha, người không ở đây ta buồn chán lắm ấy!” Nàng nâng cánh tay suy yếu muốn ôm chặt lấy hần, nhưng không đủ sức mềm rũ xuống, chỉ có thể dùng khuôn mặt nhỏ nhắn dựa vào đám lông màu trắng dưới cổ hần, nhẹ nhàng cọ xát.

Tuy Phiến Ngôn vẫn là một đứa trẻ, đây cũng là cách làm nũng của mỗi đứa trẻ, nhưng Linh Lệ vẫn cảm thấy có dòng nước ấm áp từ trái tim lan chảy khắp toàn thân.

Lan Khanh thấy ánh mắt Linh Lệ lại là dịu dàng, nồng nặc tình ý.

Tình ý?! Nàng đột nhiên bị hai chữ này hù dọa.

“Mau đưa cỏ linh chi cho nàng ăn đi, nàng sẽ thoải mái một chút.” Linh Lệ ngẩng đầu dùng ánh mắt thúc giục Lan Khanh.

Lan Khanh giật mình hoàn hồn, cầm cỏ linh chi chậm rãi ngồi vào mép giường, thoáng nhìn thân hình nhỏ nhỏ của Phiến Ngôn dựa sát vào thân hình thật lớn của Linh Lệ, tuy đã sớm quen với hình ảnh một người một hổ, nhưng lúc này nàng vừa mới bị hai chữ trong đầu làm cho kinh hãi, trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt.

“Linh Lệ..... người đến vườn cỏ linh chi rốt cuộc có xa lắm không?” Nàng dùng chiếc thìa nhỏ bón từng chút cho Phiến Ngôn, có một bụng câu hỏi tích lũy nhiều năm muốn hỏi Linh Lệ.

Linh Lệ không trả lời, hần luôn luôn lười trả lời câu hỏi của bất luận kẻ nào, ngoài Phiến Ngôn.

Lan Khanh thấy ánh mắt hần chỉ chuyên chú đặt trên người Phiến Ngôn, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Nhiều năm qua, bất kể nàng và Thu Định Khang hỏi hần vấn đề gì, hần đều làm bộ không muốn trả lời, cho nên dù họ mang đầy bụng nghi vấn, cũng vĩnh viễn không có được đáp án họ muốn.

Nhưng khi ở bên Phiến Ngôn sẽ không giống vậy, Linh Lệ sẽ nói rất nhiều, cho dù Phiến Ngôn hỏi những chuyện lý kỳ cổ quái thế nào, hần đều nhẫn nại trả lời.

Tựa như lúc này, Phiến Ngôn ăn xong phần cỏ linh chi của hôm nay, tiên khí của cỏ linh chi nhanh chóng chạy khắp toàn thân gân cốt của nàng, sắc mặt nàng dần trở nên hồng nhuận hơn, hô hấp cũng dần bình ổn, chỉ nghe thấy nàng quay đầu thăm oán Linh Lệ: “Lần này người đi lâu lắm đó, ta đợi từ lúc trăng tròn đến lúc trăng khuyết, sau đó lại đợi đến một lần trăng tròn nữa người mới trở về, ta thật sự rất lo lắng.”

Linh Lệ chăm chú nhìn nàng, chỉ nói với nàng: “Ta cũng đã cố gắng nhanh chóng trở về, nhưng bị đồng tử trông coi vườn bám lấy, quán ta rất lâu, ta cũng rất lo lắng.”

Thật ra hần chỉ tới thiên giới hơn một canh giờ mà thôi, nhưng ở nhân gian đã là cả một tháng, trì hoãn một chút thời gian ở thiên giới, hần còn nóng lòng hơn nàng.

“Người bị thương sao? Ta xem xem, ở chỗ nào?” Phiến Ngôn ngồi xuống, lo lắng tìm kiếm trên người hần.

“Ta không bị thương, không cần phải lo lắng.” Lần này, ở vườn cỏ linh chi hần gặp được người có đạo hạnh thấp nhất là Bích Thủy tiên tử, khi hần hồi phục pháp lực, sự cản trở của Bích Thủy không hề làm hần sợ hãi.

Thủ hạ của Toàn Cơ nương nương có bốn đại đệ tử, theo thứ tự là Xá Nguyệt, Vân Thanh, Chu Nhật, Bích Thủy, bốn đệ tử có Tru Yêu kiếm, Lục Yêu kiếm, Phục Yêu kiếm, Tuyệt Yêu kiếm, Tru Yêu kiếm trong tay Xá Nguyệt đã bị hần hủy, ba người kia hần lại càng không để vào mắt.

Lúc này lên vào Linh Chi cung, gặp người trông coi có đạo hạnh thấp nhất là Bích Thủy, trong lòng hần cũng có điều nghi ngờ, giao đấu vài chiêu, nói mấy câu, mới tìm hiểu hóa ra Tử Chi Viên trong Linh Chi cung đã sinh thành mười hai cây linh chi tím, mười hai cây linh chi tím này đợi trăm năm mới cao được một thước, Toàn Cơ nương nương chuẩn bị đem vài cây linh chi đó hiến cho Vương Mẫu nương nương, cho nên Vân Thanh và Chu Nhật phải ngày đêm trông coi, vườn cỏ linh chi bên ngoài này mới được thả lỏng đề phòng. (một thước bằng 1/3 m)

So với cỏ linh chi, Toàn Cơ nương nương càng quý trọng linh chi tím trăm năm này, nói vậy linh chi tím cực kỳ trân quý hiếm thấy, nói không chừng còn có thể giải được huyết chú trên người Phiến Ngôn, hần cũng không khỏi chú ý tới vườn cỏ linh chi tím đó.

“Vườn cỏ linh chi rất xa sao?” Phiến Ngôn hỏi vấn đề giống Lan Khanh.

“Rất xa, cực kỳ xa, cho nên ta mới đi lâu như vậy.” Hần vừa mới giao chiến một hồi với Bích Thủy tiên tử, vì nghĩ cho Xá Nguyệt, nên mỗi lần hần đến các sư đệ sư muội của nàng chỉ ngăn cản mà không công kích, mục đích chỉ là vì trộm một gốc cỏ linh chi mà thôi, có điều lần này vì hỏi thăm về linh chi tím nên mới trì hoãn thêm thời gian, thiếu chút nữa còn không kịp qua Cầu Cách Phàm đã biến trở về thân hổ, pháp lực hoàn toàn biến mất, may mắn, vào một khắc cuối cùng hần gấp gấp trở về.

“Linh Lệ đến vườn cỏ linh chi có lẽ là ở trên trời, thế nên mỗi lần mới đi lâu như vậy.” Lan Khanh dùng ngữ khí vui đùa nói. Bởi vì Linh Lệ từng nói cỏ linh chi sau khi hái phải ăn trong ba ngày, nếu không sẽ biến thành cỏ thường, cho nên nàng và Thu Định Khang mới có thể đoán như vậy.

Linh Lệ chỉ thản nhiên liếc nhìn Lan Khanh một cái, không có ý muốn trả lời.

“Trên trời?” Phiến Ngôn vô cùng tò mò. “Chẳng lẽ vườn cỏ linh chi ở trên trời? Thật vậy chăng? Linh Lệ!” Ánh mắt nàng long lánh, cực kỳ hưng phấn.

“Đúng là ở trên trời.” Linh Lệ cúi đầu nhìn nàng thật sâu.

Linh Chi cung là nơi Xá Nguyệt tu hành năm trăm năm, trông coi vườn cỏ linh chi là thiên chức của Xá Nguyệt, nhưng những chuyện đó Phiến Ngôn đã không còn nhớ được gì.

“Linh Lệ, ngươi rất lợi hại, ngươi có thể đi lên trời, trên trời trông thế nào? Mau nói cho ta biết!” Về mặt Phiến Ngôn rất thích thú háo hức.

Phần lớn tri thức của nàng với thế giới này đều đến từ Linh Lệ, là Linh Lệ cho nàng biết trên thế giới có núi cao tuyết trắng phủ quanh năm, còn có biển lớn mênh mông vô bờ, trên núi cao có chim bay thú nhảy, dưới biển lớn có cá tôm ba ba cua, đó là những nơi nàng không đi được, Linh Lệ đều hình dung kể cho nàng nghe, bây giờ nghe nói hần có thể lên trời, nàng lại ngạc nhiên, càng thêm sùng bái hần.

“Trên trời cũng không có gì đặc biệt, không khác biệt gì so với nhân gian.” Hần luôn ghét giao tiếp với người trên thiên giới, từ khi Toàn Cơ nương nương vô tình trừng phạt nặng Xá Nguyệt, hần lại càng hận thiên giới thấu xương, bảo hần nói nhiều hơn về thiên giới, hần căn bản là không muốn.

“Không có gì khác biệt? Thật vậy chăng? Sao có thể chứ?” Phiến Ngôn cũng không dễ dàng bỏ qua như vậy. “Ngươi đến vườn cỏ linh chi là ở trên tầng mây đúng không? Ngươi làm thế nào lên trời được? Ngươi không có cánh mà, làm sao bay được? Trong sách viết cưỡi mây đạp gió, ngươi đi lên như vậy ư?” Nàng nghĩ Linh Lệ của mình đã lợi hại lắm rồi, nhưng không ngờ hần có thể bay lên trời, bây giờ tâm tình của nàng cũng vui mừng như sắp bay lên.

“Chờ sức khỏe của nàng khá hơn sẽ nói sau, nàng nghĩ sớm đi có được không?” Hần sợ mình nói đến thiên giới sẽ mang theo nhiều ý căm hận, cũng sợ mình không khống chế được, nhắc tới nhiều chuyện trước đây

của họ trước mặt Phiến Ngôn tuổi còn nhỏ, yêu đó, hận đó, Phiến Ngôn mười tuổi không thể hiểu được, cho nên hắn thủy chung đè nén chính mình, thủy chung lấy thân hổ làm bạn với nàng.

“Ta vừa mới ăn cỏ linh chi, hiện giờ sức khỏe tốt hơn nhiều, nói mau đi, ta rất muốn nghe mà!” Sắc mặt nàng quả thật đã khá hơn nhiều, cánh tay ôm hắn cũng có thêm vài phần khí lực.

Lan Khanh đứng dậy yên lặng thu lại hai phần ba cây cỏ linh chi, lặng lẽ rời khỏi cửa phòng, giao nhiệm vụ tra ra nghi vấn với Linh Lệ cho Phiến Ngôn, tính ngày sau sẽ hỏi thăm kết quả từ Phiến Ngôn.

Linh Lệ nhìn gương mặt nhỏ gầy trắng trẻo của nàng, dùng sức hít thật sâu.

“Nàng muốn nghe cái gì?”

Phiến Ngôn nghiêng đầu nghĩ nghĩ, cười ngây thơ hỏi: “Người dùng cách gì để lên trời?”

“Dùng pháp thuật.” Hắn không muốn lừa nàng, nhưng nàng không hỏi hắn cũng tạm thời không nói rõ.

“Người biết pháp thuật!” Phiến Ngôn kinh ngạc hô. “Trả trách người nói người không phải hổ thường, vậy người là hổ trên trời? Người vốn ở trên trời à? Vậy làm sao xuống thế gian được?”

“Ta vì nàng mà đến.” Hắn nhẹ nhàng nói ra sự thật.

“Linh Lệ, ta vui lắm, ta thích nhất người!” Phiến Ngôn cảm động là đơn thuần mà trực tiếp, tâm hồn trẻ con ngây thơ của nàng sẽ không nghĩ vì sao Linh Lệ đến vì mình.

Linh Lệ cười khổ trong lòng. Xá Nguyệt chưa bao giờ nói từ “thích” với hắn. Ngực hắn nhói đau, không rõ là tâm tình gì.

Lúc trước vì tiện thân cận với Phiến Ngôn, hắn chỉ lấy thân hổ xuất hiện, chưa bao giờ để nàng nhìn thấy bộ dáng hắn biến thành người, nếu hắn biến về hình người, Phiến Ngôn còn có thể thích hắn không? Chữ “thích” đó hắn chưa bao giờ hy vọng xa với từ Xá Nguyệt.

“Linh Lệ, trên trời có những người nào? Thật sự có Ngọc Hoàng đại đế còn có Vương Mẫu nương nương ư?” Ngón tay nhỏ bé của nàng cuốn lấy đám lông trắng trước ngực bụng hắn chơi đùa.

“Có, tất cả đều là lũ quỷ đáng ghét.” Hắn chán ghét không hề giữ lại chột bật ra khỏi miệng.

Phiến Ngôn ngạc nhiên chớp chớp đôi mắt to. “Người đã gặp họ rồi sao?”

“Không, những người đó không phải tùy tiện có thể thấy được.” Hắn còn chưa tới Nam Thiên Môn, chỉ sợ đã bị Tứ Đại Thiên Vương đưa lên đài chém.

“Vậy người đã gặp ai?”

“Toàn Cơ nương nương.” Hắn cẩn thận nói, còn câu sau “người đàn bà ác độc” nuốt vào trong bụng.

Phiến Ngôn bỗng nhiên giật mình.

“Nàng nhớ tới bà ta?” Linh Lệ khẩn trương nhìn nàng.

“Có lẽ cha mẹ từng kể chuyện về Toàn Cơ nương nương, ta cứ cảm thấy đã nghe được ở đâu rồi.....” Nàng cau mày suy tư.

“Vậy..... cái tên Xá Nguyệt nàng còn nhớ không?” Hắn không kìm lòng được thử hỏi.

“Xá Nguyệt.....” Nàng mê hoặc hồi tưởng. Sau một lúc lâu, lắc lắc đầu. “Không nhớ rõ, chuyện về nàng có hay không? Người kể cho ta nghe!”

Linh Lệ lặng im hồi lâu, mới nói: “Bây giờ nàng còn nhỏ, chờ nàng trưởng thành ta sẽ kể cho nàng nghe.”

“Vì sao phải chờ ta lớn lên?” Nàng khó hiểu.

“Bởi vì..... Đó là câu chuyện một tên yêu quái không tốt bắt nạt một tiên tử xinh đẹp, tên yêu quái đó đã làm chuyện xấu, giờ nàng còn nhỏ, không thích hợp kể cho nàng nghe.” Hắn trầm trọng nhắm mắt lại.

“Xá Nguyệt chính là tiên tử xinh đẹp đó à?”

“Ừ, nàng là tiên tử rất rất đẹp.” Là nữ nhân duy nhất hắn yêu.

Phiến Ngôn tò mò truy hỏi: “Còn yêu quái không tốt kia là ai? Tên là gì?”

Linh Lệ bỗng chốc im lặng.

“Người làm sao vậy? Sao lại ngăn người? Quên cũng không sao, sau này nhớ lại nói cho ta nghe là được.” Nàng khẽ vuốt trán hắn, cười ngây ngô nói.

Linh Lệ ngơ ngác nhìn nàng. Hắn làm những chuyện ác liệt ti bỉ như vậy với Xá Nguyệt, hắn có thể nói cho nàng sao? Nàng vốn là tiên tử trên thiên giới, hắn lại chiếm đoạt nàng, hại nàng rơi vào luân hồi, hại nàng ở nhân gian chịu khổ, sau này nói cho nàng chuyện này, có lẽ nàng sẽ không thích hắn nữa.....

“Linh Lệ, người còn có thể trở về trời không?”

Tiếng nói mềm mại kéo lại suy nghĩ của hắn.

“Ta không được ở thiên giới, sẽ không trở về.” Hắn là yêu thú, không xứng ở trên thiên giới.

“Vậy trước đây người ở đâu?” Từ khi nàng có trí nhớ, Linh Lệ đã ở bên cạnh nàng, vậy mà nàng chưa từng nghĩ tới việc hỏi hắn từ đâu tới?

“Thích nghỉ ngơi ở đâu thì nghỉ ngơi ở đó, ta không có chỗ ở cố định.” Luôn là nhìn trúng một mảnh đất nào sẽ dùng bạo lực chiếm lấy.

“Vậy người vẫn ở nơi này chứ? Có thể đột nhiên không thích nơi này mà rời đi không?” Nàng bắt đầu tò mò về quá khứ của hắn, cũng bắt đầu lo lắng đến tương lai của họ.

“Sẽ không, ta sẽ vẫn ở bên nàng, sẽ không rời đi.” Hắn cam đoan với nàng.

Phiến Ngôn yên tâm mà nở nụ cười.

“Linh Lệ, ta thật sự rất hâm mộ người, người có thể tự do đi mọi nơi, muốn đi tới đâu thì đi tới đó.” Nàng thần nhiên say mê. “Linh Lệ, chờ ta lớn lên, người có thể đưa ta đi dạo chơi khắp nơi không? Những nơi người từng kể cho ta, ta đều muốn nhìn thấy.”

“Trước tiên nàng hãy chăm sóc tốt cho thân thể mình, chỉ cần nàng khỏe, ta liền đưa nàng đi.” Mũi hắn chợt chua xót, cổ họng cứng lại.

Phiến Ngôn vui vẻ gật đầu, lại hỏi: “Truyền thuyết nói ăn cây cỏ trên trời sẽ trường sinh bất lão, người cho ta ăn cỏ linh chi có thể làm cho ta trường sinh bất lão sao?”

“Không thể.” Nếu là cha mẹ nàng ăn, có lẽ có thể kéo dài tuổi thọ, sống đến trăm tuổi cũng có thể, nhưng trên người nàng có huyết chú của Toàn Cơ nương nương, cỏ linh chi vốn không thể giải được.

Phiến Ngôn thất vọng cắn môi, thấp giọng nỉ non. “Vì sao ăn nhiều cỏ linh chi như vậy, cơ thể của ta vẫn không khỏe mạnh?”

Linh Lệ đau lòng nhìn vẻ mặt ảm đạm của nàng, hắn đi trộm cỏ linh chi vốn nghĩ có thể cứu tính mạng của nàng, nhưng Vân Thanh đồng tử lại nói cỏ linh chi của tiên giới không có hiệu quả trị liệu với thân thể người phàm, có điều ít nhất có thể giảm bớt một chút ốm đau cho Phiến Ngôn, bệnh trạng ho ra máu cũng có thể giảm bớt một chút, cho nên dù phải chịu trăm cay nghìn đắng để trộm cỏ linh chi giúp Phiến Ngôn giảm bớt đau đớn, hắn cũng dùng hết sức lực để làm, trong lòng hắn, hắn mong mỏi có thể phá được huyết chú hơn bất cứ ai.

Hắn lại nhớ tới linh chi tím.

Linh chi tím trăm năm mới lớn, có thể phá giải huyết chú của Toàn Cơ nương nương không?

Hắn lâm vào trầm tư, càng lúc càng muốn lấy được linh chi tím.....

6. Chương 6

Bắt đầu vào mùa đông, những cơn gió rét mướt cũng bắt đầu thổi từ cửa sổ vào, tuyết trắng xoay cuộn trong gió, như điệu nhảy của bông liễu.

Cửa sổ khuê phòng của Phiến Ngôn được đóng chặt, giữa phòng có một chậu than, chậu bằng đồng mạ vàng đặt trên cái kiềng ba chân, trong phòng vô cùng ấm áp, nhưng nhiệt độ của chậu than hồng đỏ không thể sánh bằng thân thể ấm áp của Linh Lệ, vừa vào đông, Phiến Ngôn gần như không thể rời khỏi Linh Lệ, mà Linh Lệ cũng gần như không rời được giường của nàng.

“Cảnh sắc mùa đông đẹp quá, nhưng ta lại không thể bước ra cửa, ta cũng rất muốn đi chơi tuyết, rất muốn đắp người tuyết ở ngoài vườn, nhưng ta không thể làm gì được, ngay cả cửa sổ cũng không được mở.” Phiến Ngôn vỗ về một thân da lông ấm áp của Linh Lệ, bất đắc dĩ oán giận.

Linh Lệ rất trầm mặc. Gần đây càng ngày hần càng trầm mặc, luôn có tâm sự.

“Nhất định ngươi rất muốn đi chơi tuyết đúng không?” Nàng biết hần sợ nhất là nóng, mùa hè luôn lười biếng, nhưng vừa vào mùa đông hần liền có tinh thần gấp trăm lần, tuyết rơi càng lớn tinh thần hần càng tốt.

Linh Lệ vẫn trầm mặc, ánh mắt ngưng trệ, giống như đang suy tư về vấn đề rất nan giải.

“Ngươi phải đi đi!” Phiến Ngôn nhìn hần không nói lời nào, nghĩ hần cam chịu, liền rất thông cảm vỗ nhẹ lưng hần nói. “Ngoài phòng lạnh như vậy, gió to, tuyết cũng rơi nhiều, nhất định ngươi sẽ vui lắm, nhanh đi chơi một chút đi nào. Nếu muốn lăn lộn trên tuyết, thì nhớ là trước khi trở về phải làm sạch sẽ thân thể rồi mới được lên giường đó nhé!” Nàng không thể nhẫn tâm nhốt hần cả ngày trong gian phòng nhỏ nhỏ này, nhưng cứ nghĩ sau khi hần rời đi, ổ chăn của nàng sẽ lập tức trở nên lạnh lẽo, đáy lòng lại không hy vọng hần rời đi.

Linh Lệ vẫn xuất thần cả buổi, mới nhận thấy nàng đang nói với hần.

“Nàng nói cái gì?” Hần quay đầu nhìn nàng.

Phiến Ngôn tròn tròn đôi mắt to, không vui chu miệng lên. “Gần đây ngươi cứ là lạ ấy, luôn xuất thần ngẩn người, không biết suy nghĩ cái gì?”

“Ta suy nghĩ một truyện rất quan trọng.” Câu tiếp theo là “đi trộm cỏ linh chi như thế nào đây”, có điều hần âm thầm bỏ vào trong bụng, không nói ra.

Ánh mắt Phiến Ngôn bỗng sáng lên, mặt mày hơn hở tươi cười.

“Ta biết rồi, có phải đang nghĩ đến sinh nhật của ta không?” Ngày mai chính là sinh nhật nàng mười một tuổi, nàng cho rằng không có chuyện gì quan trọng hơn sinh nhật của nàng.

Sinh nhật đối với một con hổ thật ra không có một chút quan trọng nào cả, không có hổ mẹ nào nói cho hổ con nó được sinh ra vào ngày nào, mà đối với một con hổ đã tu luyện ngàn năm, đó lại càng không được coi là một chuyện. Nếu hàng năm đều phải sinh nhật, qua cả trăm lần cũng thấy mệt mỏi, huống chi còn phải trải qua cả nghìn lần, thật là nhàm chán biết bao.

“Nói vậy năm nay cha mẹ nàng sẽ tốn chút tâm tư chuẩn bị quà cho nàng rồi.” Phiến Ngôn mới trải qua mười lần sinh nhật, tựa như vô cùng coi trọng sinh nhật của mình, lòng nàng còn tràn đầy chờ mong, hần cũng không hắt nàng một gáo nước lạnh.

“Từ trước đến giờ ngươi đều không tặng quà cho ta.....” Phiến Ngôn chu môi, đột nhiên phát hiện lời oán trách của mình hơi quá mức, nàng đã quên hần là hổ, sao có thể đi mua quà tặng nàng? “Xin lỗi, Linh Lệ, thật ra mỗi lần ngươi tặng cỏ linh chi cho ta đã là món quà tốt nhất rồi, sao ta có thể yêu cầu quá đáng được.”

Linh Lệ ngó nghiêng nhìn khuôn mặt nhợt nhạt đang lúng túng xin lỗi của nàng, thấp giọng nói: “Ta đang định tặng nàng món quà còn quý hơn cả cỏ linh chi.”

Món quà này có lẽ có thể bài trừ huyết chú trên người nàng, kéo dài sinh mệnh của nàng, đó chính là linh chi tím. Hấn đã tính toán rất lâu, mà tối nay chính là đêm trăng tròn, hấn đã tính sau khi mặt trời lặn liền đến Linh Chi cung trộm linh chi tím.

“Thật ư!” Phiến Ngôn vui vẻ hô lên. “Đó là cái gì vậy? Có thể nói trước cho ta biết không?”

“Không được, có lẽ ta không có cách nào để thuận lợi lấy nó vào tay, chờ ta lấy được nó sẽ cho nàng biết, có điều.....” Hấn tiếc nuối thở dài. “Món quà này không thể chuẩn bị xong vào ngày mai, nếu trở thành món quà cho sinh nhật sang năm của nàng có được không?”

“Đương nhiên có thể rồi!” Phiến Ngôn lớn tiếng hoan hô, dùng sức ôm lấy hấn. “Linh Lệ, người thật là tốt với ta!”

Linh Lệ thích nàng cười ngọt ngào, thích nàng làm nũng, thích nàng dùng đầu ngón tay nhỏ nhỏ vuốt ve, thích mùi thơm ngát độc đáo của Xá Nguyệt trên thân thể nàng, hấn càng lúc càng khát vọng dùng hai tay ôm chặt lấy nàng, mà không chỉ là một tấm thân da lông ấm áp sưởi ấm cho thân thể lạnh lẽo của nàng.

Hấn nhất định phải làm cho Phiến Ngôn sống tốt mạnh khỏe, hấn muốn bài trừ huyết chú trên người Phiến Ngôn, cũng muốn bài trừ mê chú giam cầm họ, hấn muốn cố gắng xoay chuyển vận mệnh của hấn và Xá Nguyệt.

Lúc này đi trộm linh chi tím sẽ không thể thuận lợi như trộm cỏ linh chi, thế nên ngày hôm nay trời vừa tối là hấn lập tức đi thẳng tới thiên giới, không thể lãng phí một chút thời gian, nhưng chẳng may sự đệ sự muội của Xá Nguyệt cuốn lấy hấn lâu quá, sẽ hao phí nhiều canh giờ ở thiên giới, thì ở nhân gian nhaoáng một cái đã trôi qua vài tháng.

Với hấn, thời gian hấn rời đi chỉ ngắn ngủi vài canh giờ, nhưng mà đối với Phiến Ngôn lại là mấy tháng liền, hấn lo lắng trong mấy tháng không có hấn ở bên, Phiến Ngôn sẽ phải trải qua như thế nào?

“Khi ta không ở đây nàng phải biết tự chăm sóc mình thật tốt, phải nghe lời cha mẹ nàng, thuốc có đắng, có khó uống thế nào cũng phải cố gắng uống hết, trời rất lạnh, không thể ngồi bên cửa sổ chờ ta, được không?” Hấn nhẹ giọng nói bên tai nàng.

Phiến Ngôn suy sụp, lập tức hiểu được.

“Không phải người lại muốn lên trời lấy cỏ linh chi giúp ta?” Chỉ có nguyên nhân này hấn mới có thể rời nàng mà đi.

Linh Lệ gật gật đầu.

“Gần đây ta ho ra máu không tính là nghiêm trọng, chờ qua ngày sinh nhật của ta lại nói được không?” Phiến Ngôn bỗng kích động luống cuống.

Linh Lệ không thể đồng ý với nàng, bởi vì chỉ có đêm nay hấn mới có thể khôi phục pháp lực, hấn không thể chờ.

“Ta vẫn chờ mong sinh nhật ngày mai, người ở lại cùng ta nhé, ta không muốn người đi, người ở lại cùng ta đi mà.” Nàng tùy hứng năn nỉ, khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ nhăn lại.

“Được, ta sẽ ở lại.” Hấn không đành lòng nhìn vẻ mặt đau lòng của nàng, không suy nghĩ nhiều đã đồng ý.

Phiến Ngôn rất nhanh đã nở một nụ cười tươi như hoa, cánh tay gầy yếu lại ôm lấy hấn.

“Ta chỉ biết người tốt với ta nhất!”

Linh Lệ có chút ảo não, hối hận vì đã nhận lời quá nhanh, hấn muốn sớm đi trộm linh chi tím để cứu nàng, phải chờ một tháng nữa, nàng sẽ phải chịu đau ốm hành hạ thêm một tháng, trong lòng hấn, đi trộm cỏ linh chi để cứu mạng sống của nàng quan trọng hơn rất nhiều so với ở bên nàng trong ngày sinh nhật.

Hơn nữa hấn biết Toàn Cơ nương nương và Lê Sơn Lão Mẫu, Kim Trì Thánh Mẫu ước hẹn đến thịnh hội Vu Lan, mười ngày không ở Linh Chi cung, mười ngày đó trên thiên giới là mười năm dưới hạ giới, vậy nên mấy năm nay hấn trộm cỏ linh chi dễ dàng hơn rất nhiều, nhưng tính toán canh giờ, Toàn Cơ nương nương

cũng sắp trở lại Linh Chi cung rồi, hắn muốn đánh cắp linh chi tím trước mắt bà là chuyện không có khả năng thành hiện thực.

Lòng hắn âm thầm lựa chọn, tâm ý đã quyết.

“Ta..... đi ra ngoài một chút.” Hắn chậm rãi đứng dậy. Đại tuyết che đầy bầu trời, hắn không thấy rõ lúc này mặt trời đã lặn chưa, lo lắng bỗng nhiên biến trở về hình người sẽ dọa nạt sợ.

“Người muốn đi đâu?” Hai tay Phiến Ngôn ôm chặt lấy hắn không chịu buông.

Hắn còn chưa nghĩ ra cái cớ gì, bỗng chốc không trả lời được.

“Không phải người lừa ta đấy chứ? Lúc này người thật sự muốn đi sao? Người không ở lại mừng sinh nhật với ta?” Phiến Ngôn hoài nghi theo dõi hắn, hai chân cũng bò lên người hắn, ôm chặt hắn kéo về phía sau.

“Phiến Ngôn.....” Muốn thoát khỏi vòng ôm của nàng là chuyện rất dễ dàng với hắn, nhưng hắn không hề muốn làm nàng bị thương, cho nên vô cùng khó xử.

Đột nhiên, hắn nhìn da lông đen vàng của hắn bị hai tay Phiến Ngôn ôm đang dần dần cởi bỏ, tiếp đó thấy biểu tình kinh ngạc của Phiến Ngôn, không thể tin được mở to hai mắt nhìn hắn, hắn hiểu mình đang biến về hình người, mà Phiến Ngôn lại tận mắt trông thấy.

Hắn có chút bối rối, giống như làm chuyện gì sai bị bắt được.

“Linh Lệ..... người.....” Mắt hạnh của Phiến Ngôn mở to hết mức.

Nàng vừa mở miệng, Linh Lệ lập tức thối nhẹ một hơi lên chóp mũi của nàng, nhẹ nhàng niệm vài câu chú ngữ, thi triển pháp thuật làm cho nàng đi vào giấc ngủ, hắn hy vọng nàng ngủ một giấc tỉnh lại sẽ quên chuyện này.

Bị làm phép, Phiến Ngôn từ từ nhắm mắt lại, nặng nề ngủ thiếp đi.

Linh Lệ thật cẩn thận đắp lại chăn cho nàng, nhanh chóng nhảy xuống giường, trước tiên làm phép tác động vào chậu than, làm than cháy mạnh hơn một chút, tiếp đó biến ra quần áo nhanh chóng mặc vào, phi thân mà ra.

Ngay khi hắn vượt gió muốn tới thiên giới, bỗng nhiên lòng chấn động, ngưng trệ trên không trung, quay đầu nhìn Trúc Châu thành bị tuyết trắng bao trùm.....

Thân thể Phiến Ngôn lạnh run lên một cái, từ từ tỉnh lại trong cái lạnh.

“Phiến Ngôn, con ngủ lâu quá, nếu không tỉnh lại mẹ sẽ lo lắng lắm.” Lan Khanh giơ tay sờ lên trán nàng. May quá, không bị sốt.

“Mẹ, đầu con cứ mơ màng.....” Phiến Ngôn trừng mắt nhìn, cảm thấy thân mình rất lạnh, hai chân cũng lạnh lẽo.

“Nhất định là do trời lạnh quá, mẹ đã đặt thêm một chậu than đồng trong phòng con rồi, phòng sẽ ấm hơn một chút.” Lan Khanh đứng dậy gắp than trong chậu, gấp mấy hòn than để vào cái lư nhỏ giữ ấm, lại cẩn thận cất cái lư vào trong quần áo. (Nguyên văn là cái ấm lò, không phải cái lư, nhưng cái ấm lò cũng gần như cái lư, mình dịch luôn thế cho dễ hiểu.)

“Linh Lệ đâu ạ?” Nàng biết vì sao mình cảm thấy lạnh, bởi vì cái lò sưởi ấm áp nàng ôm mỗi ngày bây giờ không thấy đâu.

“Sáng sớm mẹ đã không thấy hắn, đêm qua tuyết rơi rất lớn, cũng không biết hắn đi đâu? Nhưng con cũng không cần lo lắng quá, tuyết ngoài kia không làm hắn lạnh cóng đâu, trời càng lạnh hắn càng vui vẻ đó!” Lan Khanh đi tới trước giường, nhắc lên một góc chăn, bỏ cái lư vào trong chăn.

Suy nghĩ của Phiến Ngôn vẫn còn chút hỗn loạn, nàng như mơ thấy Linh Lệ biến thành một nam nhân, tại sao đột nhiên lại mơ như vậy nhỉ? Nàng mơ mơ màng màng, nghĩ không ra.

“Phiến Ngôn, hôm nay là sinh nhật của con, buổi tối cha mẹ ở người trong phòng cùng con ăn bữa cơm, con thích ăn cái gì? Mẹ bảo đầu bếp làm cho con. Đúng rồi, bánh đào mừng thọ? Mứt táo? Hay là bánh hoa

quế?” Lan Khanh định để cái lư vào lòng nàng, bỗng nhiên chạm đến cái gì đó cứng cứng. “Đây là cái gì?” Lấy ra nhìn, lại là một miếng ngọc bội khắc hình hổ.

Phiến Ngôn mê hoặc nhìn miếng ngọc bội, trông thật lạ, nó không phải là của nàng mà, sao lại có trên người nàng?

“Trên mặt miếng ngọc bội này điêu khắc hình hổ, đẹp thật, Phiến Ngôn, ai cho con thế?” Lan Khanh đặt trong lòng bàn tay quan sát.

Ngọc bội khắc hổ? Phiến Ngôn từ từ mở to đôi mắt, rướn người lấy ngọc bội từ trong tay Lan Khanh, nâng trên tay cẩn thận đánh giá.

Đúng là ngọc bội hình hổ, khắc một mảnh hổ đang nằm, thân hổ có vằn, có thể thấy được da lông của nó sặc sỡ mềm mại, cái đuôi cuộn trên lưng, vừa vặn tạo thành một vòng nhỏ có thể buộc dây đeo vào người.

“Mẹ, đây nhất định là của Linh Lệ tặng cho con.” Nàng tin là vậy, nhất định là vậy!

“Linh Lệ?!” Lan Khanh kinh ngạc. “Linh Lệ làm sao có thể đi mua ngọc bội? Tuy hẳn có thể nói tiếng người, cũng có linh tính, nhưng hẳn dù sao cũng là hổ mà!”

“Nhất định là hẳn, không có người khác, ngọc bội này nhất định là hẳn tặng cho con.” Tiếng nói của Phiến Ngôn mỏng manh, cũng rất kiên định.

Lan Khanh không khỏi hít một hơi khí lạnh, lông mày nhíu sâu, càng nghĩ càng bất an.

“Phiến Ngôn, Linh Lệ có nói cho con hẳn đi đâu không?” Trong lòng nàng tâm tư nhấp nhô không ngừng.

“Hẳn lại đi lấy cổ linh chi giúp con.” Phiến Ngôn cắn môi, như bị tủi thân rất nhiều.

“Hẳn đi lấy cổ linh chi cho con không phải chuyện rất bình thường sao?” Lan Khanh nhẹ giọng nói.

“Con muốn hẳn ở lại qua sinh nhật con rồi mới đi, hẳn đồng ý với con rồi, nhưng chỉ là lừa con thôi!” Nàng tức giận đến chảy nước mắt.

“Phiến Ngôn, chuyện này con cũng không đúng, sinh nhật của con có cha mẹ ở bên con là được rồi, sao lại muốn cả Linh Lệ nữa? Cha mẹ mới là người thân nhất của con!” Lan Khanh dịu dàng dỗ nàng. “Hơn nữa, Linh Lệ phải đi lấy cổ linh chi để trị bệnh cho con, cũng không phải hẳn chuồn ra ngoài chơi, con lại chỉ muốn hẳn mừng sinh nhật với con, như vậy rất trẻ con đó.”

Phiến Ngôn đang xuất thần nhìn ngọc bội, như không hề nghe thấy lời nói của mẹ.

“Rõ ràng hẳn đã đồng ý sẽ mừng sinh nhật với con, vậy mà lại chỉ lấy miếng ngọc bội này để ứng phó với con, hẳn nghĩ ngọc bội hình hổ có thể thay thế được hẳn sao?” Nàng cắn môi thì thào nói, ngơ ngác chảy nước mắt.

Nhìn Phiến Ngôn không muốn rời xa Linh Lệ như vậy, nếu miếng ngọc bội kia thật sự là Linh Lệ đưa cho Phiến Ngôn..... Lan Khanh kinh hãi, đột nhiên rung mình một cái.

Giữa người với người, ngọc trở thành tượng trưng cao quý cho tình cảm, quân vương ban cho thần tử, cha mẹ đưa cho đứa con yêu quý, mà nam nhân và nữ nhân lại được coi là vật đính ước, đó là một cách để biểu đạt tình ý, nhưng Linh Lệ là hổ, không phải người!

Lan Khanh càng nghĩ càng sợ hãi, Linh Lệ đưa ngọc bội cho Phiến Ngôn tuyệt đối không phải một chuyện tốt, một con hổ biết đưa ngọc bội cho người thật là chuyện vô cùng đáng sợ! Người và thú không nên xảy ra chuyện trao nhận lễ vật biểu đạt tình cảm như vậy, huống chi Phiến Ngôn dần dần lớn lên, ngày càng ý lại vào Linh Lệ, ngộ nhỡ tình cảm đi lệch, làm sao mà tốt được?

“Phiến Ngôn, con đừng quên Linh Lệ là một con hổ, tuy hẳn là ân nhân của con, nhưng hẳn là hổ, con không thể quên.” Nàng che giấu lo âu bất an trong lòng, nghiêm nghị cảnh cáo.

Phiến Ngôn đưa tay lau nước mắt, trong đầu bỗng nhiên hiện lên giấc mơ Linh Lệ biến thành nam nhân, hai tròng mắt to tròn ngơ ngác chợt sáng lên.

“Nào, đưa ngọc bội đó ẹ, mẹ giữ cho con.” Lan Khanh vội vàng muốn giảm bớt đến mức thấp nhất bất an trong lòng.

“Không cần!” Phiến Ngôn vội vàng lắc đầu, hai tay nắm chặt ngọc bội hình hổ dán vào trong ngực, dánh vể ầu yếm bảo vệ. “Con muốn tự giữ nó, trước khi Linh Lệ trở về, miếng ngọc bội hổ này sẽ thay hấn làm bạn với con.”

“Mẹ giúp con đi khâu sợi dây vào, cho con mang trên người được không?” Lan Khanh một lòng thăm nghĩ lừa Phiến Ngôn để lấy ngọc bội trong tay nàng.

“Được ạ, vậy mẹ phải nhanh trả lại nó cho con.” Phiến Ngôn mím môi, lưu luyến không rời đưa ngọc bội ẹ.

Lan Khanh lấy ngọc bội để vào trong lòng, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Hôm nay là sinh nhật mười một tuổi của con, vui vẻ lên nào, đừng ủ ề mặt mày như thế.”

Phiến Ngôn nghĩ đến Linh Lệ vừa đi, ít nhất hơn nửa tháng thậm chí một tháng mới được gặp lại, lòng nàng liền suy sụp, một chút vui vẻ cũng không có được.

Lan Khanh vì muốn con vui vẻ, liền bắt đầu kể chuyện thần nữ Vu Sơn cho con nghe.

“Mẹ, mẹ đã nghe chuyện về Xá Nguyệt tiên tử chưa?” Chưa nghe xong Lan Khanh kể về thần nữ Vu Sơn, Phiến Ngôn liền xen vào cắt lời mẹ.

“Xá Nguyệt tiên tử?” Lan Khanh giật mình, mờ mịt lắc đầu. “Mẹ chưa từng nghe, con nghe được ở đâu thế?”

“Linh Lệ nói với con ạ.” Nàng khẽ cắn môi dưới, lại bắt đầu ngẩn ngơ.

Thật vất vả mới dẫn dắt dờ được đề tài đó, vậy mà lại quay về chuyện của Linh Lệ, Lan Khanh bắt đắc dĩ thở dài.

“Mẹ giúp con thay một bộ quần áo đẹp được không?” Nàng xoay người lấy từ tủ quần áo ra một bộ quần áo mới đặc biệt làm cho Phiến Ngôn, cười nói: “Cha con cũng mua rất nhiều đèn lồng cho con, trên mỗi chiếc đèn đều vẽ hình câu chuyện mà con thích, ban đêm đốt đèn lên nhìn, sẽ đẹp lắm đó!”

Phiến Ngôn ôm chần bông chậm rãi nằm xuống, thì thào nói: “Linh Lệ không ở đây, con không muốn mừng sinh nhật.”

Lan Khanh kinh ngạc quay đầu nhìn Phiến Ngôn, nàng khó có thể tưởng tượng Linh Lệ đã trở thành một người không thể thiếu trong cuộc sống của Phiến Ngôn, hoàn toàn tác động đến tất cả suy nghĩ của nàng.

Nàng cảm thấy kinh sợ, bản năng của người mẹ làm cho nàng muốn ngăn cản tất cả những chuyện có thể xảy ra.

Linh Lệ lại lần nữa đi vào “Cầu Cách Phàm”, “Cầu Cách Phàm” này hấn đã đi qua vô số lần.

Hấn dựa vào ngàn năm đạo hạnh để xông vào, mỗi lần đều phải chịu lửa thiêu, sét đánh và điện giật đau nhức, mỗi lần đều là khổ hình, mỗi lần xông vào đạo hạnh của hấn lại ít đi vài năm, pháp lực cũng giảm đi một phần.

Hấn hy vọng đây là lần cuối cùng chịu đựng loại khổ hình này, cho nên hấn không thể không trộm được linh chi tím.

Cẩn rắng chống đỡ qua “Cầu Cách Phàm”, hấn thống khổ ngồi quỳ trên mặt đất thở dốc, đợi cho đau nhức giảm bớt một chút, hấn lập tức đứng dậy chạy về hướng Linh Chi cung.

Đi đến phía trước Linh Chi cung, hấn thấy Bích Thủy tiên tử ôm kiếm canh giữ ở cửa cung, hết nhìn đồng lại nhìn tây, giống như đang chờ người nào đến.

Linh Lệ biết hấn ẩn thân cũng vô dụng, bởi vì yêu khí như đám sương đen của hấn vốn không thể che giấu được trên thiên giới, cho nên mỗi lần đến Linh Chi cung hấn nhất định là trực tiếp sử dụng vũ lực, tốc chiến tốc thắng. “Trộm cỏ linh chi” thật ra chỉ là tô cho đẹp hành vi của hấn, trên thực tế hấn chính là tảo tợn chẳng kiêng nể gì mà đi cướp về.

“Linh Lệ, người quả nhiên lại tới nữa!” Bích Thủy tiên tử bắt đắc dĩ thở dài.

“Đã lâu không thấy, Bích Thủy tiên tử.” Hắc nhú mày cười, lên tiếng chào hỏi.

“Gần hai canh giờ không gặp, là đủ lâu.” Bích Thủy tiên tử tức giận hừ một tiếng. Bình thường thấy hắc chỉ cách có một, hai canh giờ đã đến, cùng hắc đánh xong một trận, còn chưa khôi phục thể lực hắc lại tới nữa, phải nói là ba sư huynh sư muội bọn họ mười ngày nay không ngừng ứng phó với hắc.

“Thật có lỗi, ta tới quá thường xuyên, đã nhiều ngày nay làm các người mệt mỏi muốn chết, có điều say lần này có thể ta sẽ không tới nữa, các người cũng có thể thoải mái một chút.” Hắc lễ trước bình sau, bởi vì trận đánh một lúc nữa hắc sẽ không khách khí.

“Vân Thanh sư huynh nói đúng, người nhất định sẽ đến trộm linh chi tím!” Thần sắc của Bích Thủy tiên tử có chút kích động. “Ta khuyên người đừng có để ý đến linh chi tím, nương nương sắp trở lại rồi, tốt nhất là người đi nhanh một chút!”

“Nhưng bây giờ chẳng phải nương nương còn chưa trở về sao?” Hắc không chút do dự đi tới hướng cửa cung. Hắc cũng biết Toàn Cơ nương nương sắp trở về, cho nên càng không thể lãng phí một chút thời gian.

“Linh Lệ, người đừng làm chúng ta khó xử, chúng ta không thể để người lấy đi linh chi tím!” Bích Thủy tiên tử giờ kiềm chế hắc. “Sư huynh muốn ta nhắc người nhanh chóng rời đi, nếu không nương nương trở về người sẽ không bước đi nổi đâu!”

Đương nhiên không thể khuyên Linh Lệ được, lần này hắc đến với mục đích duy nhất chính là trộm linh chi tím về.

“Bích Thủy, người không đánh lại ta đâu, nếu người muốn giữ lại Tuyệt Yêu kiếm của người thì đừng có ngăn cản ta, để ta đi vào, nếu không..... Tuyệt Yêu kiếm sẽ có kết cục như Tru Yêu kiếm.” Lơ đãng nhắc tới Tru Yêu kiếm, ngực hắc lại dậy lên một cơn đau đốn quen thuộc.

“Người còn dám nhắc đến Tru Yêu kiếm! Người hại Xá Nguyệt sư tỷ thành như vậy, bây giờ còn muốn đến hại chúng ta?” Giọng điệu của Bích Thủy tiên tử mang theo oán trách, tức giận trừng mắt với hắc.

Trên mặt Linh Lệ xuất hiện ám ảnh trầm trọng, mày rậm phút chốc nhíu chặt.

“Người hắc là biết ta đến trộm linh chi tím là vì muốn cứu Xá Nguyệt!” Hắc gầm nhẹ, cánh tay phải vung ra, một luồng khí đen âm trầm rét lạnh quét về phía nàng, làm Tuyệt Yêu kiếm rung động rời khỏi tay nàng.

Bích Thủy tiên tử bối rối, phi thân đi đỡ kiếm, vừa xoay người, đã thấy Linh Lệ tiến vào Linh Chi cung.

“Linh Lệ!” Nàng đang muốn đuổi theo, ngẩng đầu nhìn thấy từ phương xa có đám sương tím hùng hục, vội vàng hô to. “Nương nương đã trở lại! Linh Lệ, người mai đi đi!”

Lúc này Linh Lệ vừa xông đến Tử Chi Viên, đang giằng co với Vân Thanh đồng tử và Chu Nhật đồng tử, Vân Thanh vừa nghe thấy nương nương đã trở lại, sắc mặt thoáng chốc biến đổi mạnh.

“Người còn không mau đi!” Vân Thanh đồng tử lo lắng đến độ dậm chân.

Trong đầu Linh Lệ phút chốc hiện lên một khoảng trống, lúc này đưa tay là có thể chạm tới linh chi tím, nếu lần này buông tay, sau này làm sao có thể có cơ hội tốt như vậy? Ở nhân gian năm nay Phiến Ngôn đã mười một tuổi, kiếp này sinh mệnh của nàng sẽ không được lâu nữa, ngoài linh chi tím ra, có nhiều cỏ linh chi đến đâu cũng không cứu được nàng, hơn nữa, hắc thật vất vả mới làm cho Phiến Ngôn hoàn toàn tiếp nhận mình, có thể vui vẻ nói với hắc “Linh Lệ, ta rất thích người!” Hắc không thể làm cho tất cả đều uống phí, hắc không muốn lại luôn hồi mãi mãi như vậy!

“Lấy được linh chi tím ta lập tức đi!”

Hắc dang rộng hai tay, một dòng khí đen đặc đột nhiên vụt ta từ cánh tay hắc như nước vỡ bờ, như một cơn rần đen dữ dội tràn quanh hắc, vây quanh người hắc, chiếm giữ quanh thân hắc.

Trong khoảnh khắc, dòng khí đen mãnh liệt đó bắn ra như bị nổ tung, làm rung động cả tòa Linh Chi cung, những thứ bị dòng khí đen đó va phải đều biến thành bột mịn, Vân Thanh đồng tử, Chu Nhật đồng tử, Bích Thủy tiên tử đều bị đánh bay ra ngoài, trong miệng phun ra máu tươi, xương cốt toàn thân cũng phát

ra tiếng kêu như vỡ vụn, Lục Yêu kiếm, Phục Yêu kiếm, Tuyệt Yêu kiếm bị văng vào không trung, tiên khí của ba thanh kiếm sáng mờ mờ đều bị khí đen của Linh Lệ chôn vùi gần như không thấy.

Linh Lệ còn không kịp thu hồi pháp lực liền vọt vào bên trong Tử Chi Viên, thoáng chốc, một mùi hương thơm ngào ngạt đánh về phía hắn, hắn hít vào một hơi thật sâu, kinh ngạc dừng bước.

Mùi hương này gần như giống y mùi hương trên người Xá Nguyệt!

Hắn nhìn hơn mười cây linh chi tím cao chừng một thước trong vườn, ánh sáng tím ẩn hiện, màu sắc trong suốt đẹp đẽ, nhan sắc đỏ, hình dáng như mây bay đó, giống như đúc với cái bột trên ngực Xá Nguyệt!

Hắn kinh ngạc giật mình, ngây người một lúc lâu, lúc này mới chậm rãi vươn tay, muốn hái xuống một gốc linh chi tím.

“Linh Lệ, khẩu vị của ngươi đúng là càng lúc càng lớn, trộm cỏ linh chi không đủ, bây giờ còn muốn tới trộm linh chi tím sao?” Âm thanh mềm nhẹ nghe qua thật ôn hòa trang nghiêm, chỉ có Linh Lệ nghe được sự lãnh khốc và tà ác trong tiếng nói đó.

Linh Lệ nảy sinh ác độc hái linh chi tím xuống, cắn ở trong miệng, hóa thành một đụn khí đen bay đi.

Bóng dáng màu đỏ đuổi theo hắn.

Vô số ánh sáng sắc nhọn như kim bắn thẳng xuống, trong nháy mắt máu tươi phun đầy lên thềm cỏ xanh biếc, máu đỏ chảy xuống cứ như một cơn mưa phùn.

Linh Lệ ngã trên mặt đất, máu tươi phun ra mãnh liệt như nham thạch nóng chảy, linh chi tím rơi xuống bên cạnh hắn, bị máu của hắn nhiễm đỏ.

“Sao không tiêu dao tự tại dưới hạ giới, mà lại muốn tới thiên giới ép ta thu phục ngươi?” Tiếng nói bình tĩnh ôn hòa như ẩn như hiện bên cạnh hắn.

Linh Lệ hung tợn trừng mắt nhìn bà – đây là Toàn Cơ nương nương đã bị hắn nguyên rửa gần hai trăm năm!

“Linh chi tím nhiễm máu của yêu thú đã không thể dùng, ngươi đã làm tổn công sức vun trồng linh chi tím của bản cung.” Toàn Cơ nương nương lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn. “Lần này bản cung sẽ không nhẹ nhàng tha cho ngươi.”

Toàn Cơ nương nương vẫy nhẹ tay, làm hai hỏa long bay ra từ tay áo.

Linh Lệ thở dốc một hơi, chỉ nhìn thấy ngọn lửa nóng rực, nhanh chóng vây quanh toàn thân hắn.

Hắn đau đến rống lên, cảm giác làn da vỡ toang nứt ra, hắn thấy đóa linh chi tím và hắn bị sa vào ngọn lửa cháy rừng rực, chậm rãi thiêu thành tro tàn.....

7. Chương 7

Khi Linh Lệ tỉnh lại, thấy mình đang bị nhốt trong một cái lồng sắt rất lớn, chân tay bị xích sắt buộc chặt, đã biến trở về thân hổ, bên ngoài lồng sắt là căn phòng xây bằng ngọc thạch, trống trải không có gì, như cái nhà giam lớn nhốt hắn lại, mà mùi hương thơm ngát trong không khí nói lên, hiện giờ hắn vẫn ở trong Linh Chi cung.

Khoảnh khắc trước khi hôn mê, hắn nghĩ mình và cây linh chi tím sẽ bị hai hỏa long của Toàn Cơ nương nương đốt thành tro tàn, nhưng không phải như vậy, hắn vẫn còn sống.

Hắn không hiểu, vì sao Toàn Cơ nương nương giữ lại mạng của hắn?

Thân thể đau đớn và cảm giác nặng nề cho hắn biết pháp lực của mình lại biến mất không còn một giọt, ở thiên giới pháp lực hoàn toàn biến mất, lại bị nhốt trong cái nhà giam này, ngay cả một tia hy vọng chạy thoát hắn cũng không có, càng miễn bàn đến chuyện đi trộm linh chi tím về cứu Phiến Ngôn.

Nhớ tới Phiến Ngôn, trong lòng hắn lại lo lắng không yên.

Đã bao lâu rồi? Từ khi hấn đến thiên giới, bây giờ mới tỉnh lại, thời gian đã trôi qua bao lâu? Nếu đã qua vài canh giờ, thì dưới hạ giới cũng đã trôi qua vài tháng rồi, Phiến Ngôn nhất định sẽ nóng lòng mong chờ hấn, chẳng may đã qua một ngày, thì Phiến Ngôn đã chờ hấn cả một năm!

Hấn bức thiết muốn biết mình đã hôn mê bao lâu, thời gian trôi qua từng giây từng phút, lòng hấn càng lúc càng hoảng loạn, càng lúc càng khủng hoảng, hấn nôn nóng đi đi lại lại kéo theo xích sắt ở trong lồng, xích sắt bị va quẹt tạo ra tiếng vang rất lớn, âm thanh đó làm ruột gan người ta rối bời trong căn phòng ngọc.

Cửa phòng bỗng từ từ mở ra, hấn thấy Bích Thủy tiên tử đang cầm một cái chậu bạc đi về phía hấn, trong chậu bạc là nước trong suốt.

“Người đã tỉnh rồi à? Uống nước đi.” Bích Thủy tiên tử đưa chậu bạc vào trong lồng.

“Ta đã hôn mê bao lâu?” Hấn nóng vội quát hỏi.

“Bốn ngày.” Bích Thủy bắt đầu nhìn hấn.

Trong đầu Linh Lệ thoáng chốc trống rỗng.

Bốn ngày! Không ngờ đã là bốn ngày! Nói cách khác, Phiến Ngôn đã đợi hấn ước chừng bốn năm rồi!

Hấn khiếp sợ đến mức sắp phát cuồng, xúc động nhào tới thanh chắn của cái lồng.

“Thả ta ra ngoài!” Hấn gào thét, vươn tay ra ngoài lồng muốn bắt lấy Bích Thủy.

“Ta đã cảnh cáo ngươi, là ngươi không nghe khuyên bảo.” Bích Thủy lùi ra sau, tránh móng vuốt của hấn.

Linh Lệ mất đi lý trí. Hấn đập phá rung chuyển cái lồng, lấy thân va chạm vào lồng.

“Người đừng lãng phí sức lực, vô dụng thôi.” Bích Thủy thở dài, xoay người đi ra ngoài.

Linh Lệ nhìn cửa phòng đóng lại một lần nữa, không khí như ngưng kết, toàn thân hấn cũng tê dại không thể nhúc nhích.

Trải qua bốn năm, không biết Phiến Ngôn đã biến thành bộ dáng gì? Nàng từ nhỏ đến lớn vẫn rất ỷ lại vào hấn, đột nhiên mất hấn bốn năm, hấn không biết trong lòng nàng sẽ khổ sở thế nào, mà thân thể của nàng lại không biết đã bị ốm đau tra tấn tới mức nào, càng đáng sợ là, nàng cũng sắp mười tám tuổi!

Trong chớp mắt, Thu Phiến Ngôn sẽ kết thúc cuộc sống, nàng lại quên hấn sạch sẽ một lần nữa, lại luân hồi chuyển sinh một lần nữa, đổi một cái tên khác, sau đó đau khổ đáng sợ lại đến.

Trong căn phòng ngọc trống trải này, hấn bị nhốt trong lồng sắt, hấn cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé và vô lực, chỉ có thể không ngừng cắn nuốt nỗi đau trong bóng đêm, hò hét, giãy giụa, không có cách gì.

Hấn suy sụp tê liệt ngã xuống, cảm thấy thời gian tựa như đồng cát nóng bỏng trên sa mạc, chà sát, ngấm vào da thịt hấn, đốt nóng máu thịt của hấn, lọt vào xương tủy của hấn, nếu bây giờ có trận gió thổi tới, nhất định sẽ thổi tán thân thể hấn, hóa thành bột phấn.

Hấn sẽ mất đi Thu Phiến Ngôn, hấn nhất định sẽ mất nàng.....

Cửa phòng được mở ra không tiếng động, Vân Thanh đồng tử đi đến, tay cầm cái chậu bạc, trong chậu có rất nhiều trái cây, cậu thấy Linh Lệ nằm gục xuống, ánh mắt tan rã, chậu nước ngày trước Bích Thủy đưa vào vẫn chứa đầy nước không hề động tới.

“Tại sao một ngụm nước ngươi cũng chưa uống?” Vân Thanh ngồi xổm xuống ở ngoài lồng, nhìn Linh Lệ. “Nhiều ngày ở thiên giới chắc ngươi cũng đói bụng rồi, nhưng Linh Chi cung không thể sát sinh, nên không có thịt cho ngươi, ngươi chịu khó ăn chút trái cây đi.”

“Ta có thể ăn ngươi.” Linh Lệ cúi kính khàn giọng nói. Bị nhốt uể oải và tuyệt vọng làm cho lòng hấn chỉ có phần hận.

“Ta không có hứng thú làm chuyện vĩ đại dẫn thân vào miệng hổ.” Vân Thanh mang vẻ có lỗi nhún nhún vai.

“Cho nên ngươi vĩnh viễn chỉ có thể là tiểu đồng bé nhỏ!” Hấn tức giận trào phúng.

“Người ấy, trước tiên hãy nghĩ đến tình cảm của mình đi! Tu luyện ngàn năm mà kết cục lại như bây giờ, vậy mà còn châm chọc ta?” Vân Thanh không cam lòng yếu thế.

Linh Lệ không nổi cơn tức giận, hẳn đã có thể bình tĩnh nhìn sự thật này.

“Nương nương bỏ tù ta thì được ích lợi gì? Sao không giết ta đi, giết không còn một mảnh.”

“Nương nương sẽ không sát sinh.” Vân Thanh khề nhú mày.

“Cho nên bà ta để mặc ta chết đói, sẽ không liên quan gì đến bà ta đúng không?” Linh Lệ cười lạnh. “Toàn Cơ nương nương là người tàn khốc nhất ta từng gặp trong cả ngàn năm ta sống, dưới cái mặt từ bi cất giấu lòng dạ ngoan độc.”

Tuy rằng Vân Thanh cũng không hiểu dụng ý thật sự của nương nương, nhưng cũng thấy nương nương trừng phạt Linh Lệ và Xá Nguyệt quá vô tình nghiêm khắc, nhưng đứng trên lập trường, đương nhiên cậu vẫn đứng về phía nương nương.

“Sao người không nghĩ lại xem mình đã làm cái gì? Nếu người không làm xằng làm bậy, nương nương cũng sẽ không đối phó với người như vậy. Lúc người đánh gãy gân cốt của ba huynh muội chúng ta, sao người không thấy mình thực tàn khốc với chúng ta? May mắn nương nương dùng pháp lực chữa trị cho chúng ta, bằng không lúc này ai tới đưa nước cho người.”

“Đó là vì các người quá yếu.” Hắc cũng chỉ ngăn cản mà thôi, căn bản còn không ra tay công kích.

“Vâng vâng, người mạnh nhất, mạnh đến mức biến thành hổ bị nhốt trong lồng!” Vân Thanh hừ một tiếng.

Linh Lệ không muốn tiếp tục đấu võ mồm với cậu.

“Ta hỏi người, nương nương phải thế nào mới bằng lòng tha thứ cho Xá Nguyệt?” Khí phách kiêu ngạo trên mặt hẳn đã biến mất, chỉ còn lại biểu tình bi thương, bất lực nhưng rất ngoan cố của dã thú.

“Không biết. Năm ngày nay tâm tình nương nương không tốt, rất đau lòng vì đóa linh chi tím bị đốt hỏng, chúng ta làm sao dám đến hỏi nương nương chuyện có liên quan đến các người.” Đứng ra hứng chịu cơn giận của nương nương, ai cũng không dám.

Đã năm ngày rồi. Lòng Linh Lệ ngày càng lạnh lẽo.

“Thật vất vả kiếp này Xá Nguyệt mới không muốn rời xa ta, chúng ta thật vất vả mới có cơ hội bài trừ mê chú, nhưng bây giờ tất cả đều không còn kịp nữa.”

Hắc cảm thấy nản lòng thoái chí. Lúc hắc đi Phiến Ngôn sinh nhật mười một tuổi, giờ nàng đã mười sáu tuổi, thời gian năm năm có thể thay đổi tất cả của Phiến Ngôn, có thể làm nhạt đi mong muốn ở bên hắc không muốn rời xa của nàng, cũng làm sinh mệnh của nàng chậm rãi đi tới cuối.

Vân Thanh nhẹ nhàng thở dài. “Ta biết người mạo hiểm trộm linh chi tím là vì muốn kéo dài cuộc sống chuyển thế của Xá Nguyệt sư tỷ, mong muốn của người là đúng, đáng tiếc nương nương sẽ không cho người toại nguyện.”

Linh Lệ không nói gì, tim đập mạnh và loạn nhịp. Đối kháng với mê chú và Toàn Cơ nương nương đã làm cho hắc sức cùng lực kiệt, hắc cũng không có sức mạnh gì có thể đối kháng với bà ta, giờ đây hắc chỉ cầu mong Xá Nguyệt có thể được bà ta tha thứ, được giải thoát khỏi kiếp luân hồi không nhìn tới điểm dừng.

“Nếu ta chết, nương nương hẳn sẽ dần dần tha thứ cho Xá Nguyệt?” Hắc có chút dăm chiêu nhìn Vân Thanh.

Vân Thanh bất đắc dĩ lắc đầu. “Tâm tư của nương nương chúng ta không đoán được.”

“Xá Nguyệt vì ta mà phản bội bà ấy, nếu không có ta, chuyện gì cũng sẽ không xảy ra, không chừng chỉ cần ta vừa chết, mê chú tự nhiên sẽ được phá giải.....” Hắc thì thảo tự nói.

“Linh Lệ, người đừng vội nghĩ đến cái chết, ba huynh muội chúng ta nghĩ chờ tới ngày nương nương bớt giận sẽ cùng tới cầu xin, ta nghĩ chỉ cần thật lòng khẩn cầu nương nương, có lẽ nương nương sẽ mềm lòng tha người ra.” Vân Thanh an ủi hắc.

“Mấy ngày nữa?” Hắc chưa xót cười cười. “Mấy ngày nữa dù bà ta thả ta ra cũng chẳng ích gì, kiếp này của Xá Nguyệt cũng sắp hết rồi, sẽ không nhớ rõ cái tên Linh Lệ nữa.”

“Người sẽ vẫn có cách để tỷ ấy nhớ rõ tên người, không phải sao?” Vân Thanh kìm lòng không được cổ vũ hắc. “Người đã vì Xá Nguyệt sư tỷ mà cố gắng gần hai trăm năm, chẳng lẽ muốn buông tha như vậy sao?”

“Ta không muốn buông tha, ta chỉ không muốn để Xá Nguyệt tiếp tục nhận hình phạt.” Sức lực của nương nương hắc không thể thắng được, bà ta có thể tùy tâm trên cột hắc, thờ ơ lạnh nhạt nhìn hắc thống khổ, nhưng mà hắc đã có một sức mạnh to lớn hơn bà ta, đó chính là tình yêu với Xá Nguyệt.

Gần hai trăm năm qua, hắc thủy chung cố chấp tìm kiếm dấu vết của Xá Nguyệt, mùi hương của Xá Nguyệt, tìm kiếm tất cả từng làm hắc ý loạn tình mê, như say như mê, thần hồn điên đảo, nhưng một phần cố chấp đó không phải khát vọng chân chính của hắc với Xá Nguyệt, hắc khát vọng tình yêu của Xá Nguyệt, mà tình yêu, là vô sắc, vô vị, vô hình.

Thật ra từ lúc Xá Nguyệt đỡ chảo lửa thần thay hắc, hắc cũng đã có được tình yêu của nàng, tình yêu của nàng đã sớm theo hơi thở tiến vào phổi của hắc, rót vào cơ thể hắc, triền miên trong trái tim hắc, cho dù mỗi một kiếp chuyển thế của nàng đều không nhớ cái tên Linh Lệ, nhưng tình yêu của Xá Nguyệt đối với hắc hắc sẽ không quên, bởi vì nó đã sớm hòa vào hơi thở của hắc, cùng tồn tại với nhịp đập trái tim hắc, nếu hắc chết đi, tình yêu của họ sẽ hợp lại làm một, tự do bay nhảy trong không trung, vĩnh viễn không bị giam cầm.

“Xá Nguyệt không nên ở nhân gian chịu khổ, nàng phải trở về thiên giới, nơi này mới là nơi nàng sống, mà ta, mới không nên ở lại chỗ này nhất.” Lòng hắc bình tĩnh, không hề kịch liệt sôi trào, thần trí thanh minh, không hề mê loạn bất an, trái tim giống như bị dòng nước lớn tẩy rửa trở nên trong suốt.

“Nếu nương nương có thể thả người, lại cho Xá Nguyệt sư tỷ trở về Linh Chi cung, đó đương nhiên là kết quả tốt nhất.” Suy nghĩ của Vân Thanh rất đơn thuần.

Tuy là kết quả tốt nhất, nhưng Linh Lệ cũng không phải người ngây thơ, nếu Toàn Cơ nương nương chịu làm như vậy, sẽ không dùng biện pháp cực đoan để tra tấn hai người họ như thế.

“Người vẫn nên ăn vài thứ, uống nước đi, ta phải đi rồi.” Vân Thanh cho là đã trấn an được Linh Lệ, về mặt thoải mái nói.

“Người mang mấy thứ này đi, ta sẽ không ăn.” Linh Lệ nằm úp sấp xuống dưới, nhắm hai mắt lại.

“Trong cung chỉ có trái cây rau củ, người nhẩn nại một chút.” Vân Thanh nghĩ ngoài thịt ra hắc chẳng ăn gì khác.

“Ta không ăn, đừng đặt ở đây lãng phí đồ ăn.” Hắc tin rằng chỉ khi hắc chết, thì mê chú mà Toàn Cơ nương nương tạo ra mới có thể biến mất.

“Không phải người thật sự muốn đói chết đấy chứ?” Vân Thanh kinh ngạc không thôi. “Hiện giờ người không có pháp lực, chống đỡ không được bao lâu đâu.”

“Đói chết vừa đúng toại lòng mong muốn của ta.” Hắc lạnh nhạt nói, bỗng nhiên nhớ tới Xá Nguyệt cũng từng nói lời giống y như vậy, hắc không khỏi khẽ bật cười.

“Nếu không ăn cái gì nàng sẽ chết đói!”

“Đói chết cũng là mong muốn của ta.”

Bây giờ hắc đã hiểu, ngay lúc đó có thể Xá Nguyệt cũng là vì cứu hắc? Sau khi giật mình hiểu ra, nụ cười của hắc dần dần trở nên chua xót.....

Cảm giác đói khát vô cùng thống khổ, giống như con thú nhỏ bé xù lông cô độc, gặm cắn trong đầu Linh Lệ.

Hắc bắt đầu nhớ hương vị máu tươi ngọt ngào, khát vọng được ăn no nê.

Không biết thời gian qua bao lâu, hần nghe thấy ngọc cửa phòng bị mở ra, âm thanh này hần đã nghe rất nhiều lần, sau đó như thường lệ sẽ là tiếng nói của Vân Thanh, Chu Nhật hoặc Bích Thủy khuyên hần uống nước, ăn cái gì đó, nhưng hần chỉ nhắm mắt không để ý tới họ.

Nhưng lần này không giống vậy, hần nghe thấy tiếng cửa nhà giam được mở ra, sau đó ngửi thấy mùi hương quen thuộc, mùi hương đó chính là mùi hương trên người Xá Nguyệt.

Hần ngạc nhiên mở mắt ra, nhìn thấy Vân Thanh chẳng những mở bung khóa lồng, mà còn cởi bỏ xích sắt quanh chân tay hần, hần nhanh chóng tìm được nơi tỏa ra mùi hương, đó là cây linh chi tím trong tay Chu Nhật!

“Nương nương đã mang theo Bích Thủy đến dự tiệc chúc thọ Vương Mẫu nương nương rồi! Đóa linh chi tím này người hãy cầm về cứu Xá Nguyệt sư tỷ.” Vân Thanh thấp giọng thúc giục.

Linh Lệ kinh ngạc, không nhúc nhích nhìn đóa linh chi tím đó.

“Từ Chi Viên trăm năm chỉ nở mười hai đóa linh chi tím, nương nương vốn định mang cả mười hai đóa linh chi tím tặng Vương Mẫu nương nương, nhưng lại bị người hủy mất một đóa, mười một đóa không phải là số chẵn, nương nương đành phải để lại một đóa, mang theo mười đóa linh chi tím đi biếu tặng Vương Mẫu nương nương. Bây giờ là cơ hội tốt nhất để người lấy đóa linh chi tím này đi cứu Xá Nguyệt sư tỷ, người đừng có do dự nữa!” Chu Nhật nóng vội nói.

Linh Lệ vẫn biết ba huynh muội họ tâm tính lương thiện, cũng giống như Xá Nguyệt, hần cùng từng mong đợi họ sẽ thả hần ra, nhưng vừa nghĩ đến họ là đệ tử của Toàn Cơ nương nương, sau khi thả hần rất có khả năng sẽ bị Toàn Cơ nương nương nghiêm khắc trách phạt, nên hần cũng không ảo tưởng đến chuyện đó nữa, không ngờ họ lại thật sự quyết định thả hần, còn đưa cho hần một đóa linh chi tím cuối cùng.

Có điều, cho dù linh chi tím cứu được Thu Phiến Ngôn, còn những kiếp tiếp theo thì sao? Những lần chuyển thế sau phải cứu nằng như thế nào?

Hần đã quyết định chấm dứt sinh mệnh của mình, làm cho Xá Nguyệt không phải luân hồi chịu đau đớn nữa, cho nên linh chi tím đối với hần không hề quan trọng.

“Ta đã hại Xá Nguyệt, ta cũng không muốn lại hại đến các người.” Giọng của hần bình tĩnh, không có háo hức, không có cảm tình, không có gợn sóng.

“Nếu là chuyện cam tâm tình nguyện làm, thì vốn không có cái gọi là hại hay không hại.” Vân Thanh khẽ thở dài.

“Lúc trước Xá Nguyệt sư tỷ đỡ chảo lửa thần cho người cũng là cam tâm tình nguyện, không có ai ép nằng làm như vậy, bây giờ chúng ta muốn thả người đi cũng không có ai ép chúng ta, người không cần để trong lòng.” Chu Nhật nói.

“Ta đã nợ Xá Nguyệt quá nhiều, không muốn các người lại vì ta mà bị nương nương trừng phạt.” Trong lòng hần tràn ngập cảm kích, nhưng không muốn lại nợ tình cảm của người khác.

“Xá Nguyệt sư tỷ phạm phải giới luật thứ tư, không còn thân thể trong sạch, linh khí bị vấy bẩn, cho nên mới bị nương nương đuổi ra khỏi cung, nhốt đánh vào luân hồi. Chúng ta tự ý thả người thật ra không tính là đại giới, nhiều nhất cũng chỉ chịu một chút trách phạt của nương nương thôi, không có gì đáng ngại.” Vân Thanh đá xích sắt sang một bên, đi ra nhà giam.

Linh Lệ vẫn còn đứng im bất động, vẻ mặt có chút đắm chiêu.

“Người đi nhanh đi, chúng ta cũng là vì Xá Nguyệt sư tỷ nên mới làm như vậy.” Chu Nhật vội vàng đưa linh chi tím đến trước mặt hần.

“Người đã đến thiên giới bảy ngày rồi, tính toán thời gian, Xá Nguyệt sư tỷ chuyển sinh hần là đã mười tám tuổi, mặc dù còn chưa chết, nhưng có thể đã đi đến gần cái chết rồi! Linh Lệ, rốt cuộc người bị làm sao vậy? Sao lại rầy rà thế, toàn nói lảm nhảm, chẳng quyết đoán kiêu ngạo như mỗi lần người tới trộm cỏ linh chi!” Vân Thanh thấy Linh Lệ mãi không nói được một câu, càng nói càng nóng vội. “Người chỉ cần cho sư tỷ ăn cỏ linh chi khi nguyên thần của sư tỷ chưa bay ra khỏi thân thể, thì tỷ ấy sẽ sống lại! Lần này nương nương đi dự tiệc ít nhất phải ba canh giờ sau mới có thể trở về cung, không ảnh hưởng đến Xá Nguyệt sư

tỷ ăn cỗ linh chi dưới nhân gian, ít nhất trước khi nương nường trở về cung còn có thể sống khỏe mạnh ba tháng, mà người hãy nắm chắc thời gian ba tháng này, nghĩ biện pháp bài trừ mê chú của nương nường!”

Chu Nhật tiếp lời nói: “Đây là biện pháp chúng ta cho rằng tốt nhất, người cho là sau khi mình chết thì nương nường sẽ để cho sư tỷ trở về sao, chẳng may không được như thế thì sao? Vậy chẳng phải người chết vô ích à!”

“Nương nường chưa bao giờ sát sinh, cũng không muốn người chết, cho nên mê chú của nương nường tuyệt đối không liên quan đến chuyện người sống hay chết, người vẫn nên bỏ ý niệm này đi!” Vân Thanh mở cửa căn phòng ngọc, vô cùng lo lắng nhìn Linh Lệ đang ngẩn người.

“Nếu người chết ở Linh Chi cung, sau này Xá Nguyệt sư tỷ trở về, muốn chúng ta ăn nói thế nào với tỷ ấy? Chúng ta vốn không hiểu..... giữa người và tỷ ấy đã xảy ra chuyện tình cảm gì, nếu người muốn chết, thì hãy đi giải thích với sư tỷ rồi hãy chết, chúng ta không có cách nói rõ ràng thay người đâu!” Hai chữ “tình yêu” hoàn toàn xa lạ với Chu Nhật, cậu vốn không hiểu, cũng sợ hãi hiểu được.

Mỗi câu nói của Vân Thanh và Chu Nhật đều như tiếng sấm lay động ý thức của Linh Lệ, làm cho nỗi lòng hấn cuồng liệt lắc lư.

Hắn nhảy vọt ra nhà giam, chạy ra khỏi cánh cửa phòng, bay nhảy như cơn gió.

Bỗng nhiên dừng lại, hấn quay đầu nhìn Vân Thanh và Chu Nhật.

“Hiện giờ ta không có pháp lực, không qua được ‘Cầu Cách Phàm’.”

Vân Thanh và Chu Nhật cầm linh chi tím đuổi theo hấn, mỉm cười, nói: “Người làm việc tốt thì làm đến cùng, đưa Phật đưa lên tây, chúng ta tiễn người một đoạn đường nhé!”

“Hôm nay tuyết lớn quá!” Thu Định Khang hé mở cánh cửa chỉ đủ để hấn đi vào, sau khi vào phòng lập tức đóng chặt cửa, không cho gió tuyết cuốn vào trong nhà.

Trong phòng ấm áp hoà thuận, giữa phòng đặt hai chậu than đồng, hấn thấy vợ hấn – Lan Khanh đang ngồi ở mép giường thêu hoa, Phiến Ngôn mười tám tuổi nằm trên giường nhắm mắt suy nghĩ, nghe thấy tiếng mở cửa, liền hé mắt nhìn hấn.

“Cha, cha đã về.” Nàng miễn cưỡng mỉm cười, âm thanh nhẹ nhàng bay bổng.

“Ừ, bên ngoài đại tuyết che phủ cả phố, cho nên cha trở về sớm.” Thu Định Khang nhìn con gái tái nhợt tiều tụy, nhớ tới hôm qua lúc Ông đại phu bắt mạch cho nàng, ngắt lời nói “Mạch đập như nước sôi, trôi nổi không ổn định, dồn dập cứng rắn như đạn đá, nhỏ giọt như nhà bị dột, đây là tuyết mạch, đại hạn của cô nương là mấy ngày tới”. Lòng hấn liền đau đớn như dao cắt.

“Năm nay gió tuyết lớn, trở về sớm cũng tốt, tối rồi sợ dễ gặp phải chuyện không may.” Lan Khanh nói.

Thu Định Khang gật gật đầu, cởi áo bông dày cộm, sau đó ngồi vào mép giường, cúi người nhẹ nhàng hỏi Phiến Ngôn.

“Hôm nay con uống thuốc chưa?”

“Con uống rồi ạ.” Phiến Ngôn mềm mại gật đầu. Nàng không nói “uống nhiều cũng vô dụng” nữa, nói vậy sẽ tổn thương cha mẹ, nàng biết cha mẹ vì mình mà nghĩ rất nhiều cách tìm danh y trị liệu bệnh ho ra máu ỉn, những bát thuốc đắng khó uống ấy, đều là tình yêu của cha mẹ với nàng, nàng sẽ ngoan ngoãn uống đến không còn một giọt, tuy rằng biết những loại thuốc đó có uống nhiều cũng vô dụng.

“Hôm nay sắc mặt tốt hơn nhiều.” Lan Khanh buông cây kim trong tay, đề lại góc chăn cho con gái.

“Ừ, lần này Ông đại phu kê thuốc có hiệu quả hơn, Phiến Ngôn cố gắng uống thêm mấy thang, có lẽ mấy ngày nữa là có thể ngồi dậy được.” Thu Định Khang nhẹ giọng nói.

Phiến Ngôn suy yếu cười cười. Không ai hiểu thân thể của nàng hơn nàng, từ khi Linh Lệ đi, bệnh của nàng ngày một trầm trọng hơn, bệnh ho ra máu cũng ngày một nặng, nàng biết, nàng không bao giờ có một ngày khỏe lại, nhưng cha mẹ luôn cố vui vẻ để lừa nàng, thật ra cha mẹ cũng đang lừa gạt chính mình, họ không thể thừa nhận chuyện sinh mệnh của con gái đang dần dần đi tới cuối.

Nàng biết mình sắp chết, máu trong cơ thể gần như sắp bị nàng nôn ra hết, cả người suy yếu giống như sợi bông, nếu không phải đôi lúc nàng dùng sức hít sâu một hơi, cảm thấy khó thở, thì nàng cũng nghĩ mình đã không còn hơi thở.

“Phiến Ngôn của mẹ cũng sắp mười tám tuổi rồi, tình dương thân thể khỏe mạnh là có thể lập gia đình. Tâm nguyện lớn nhất của mẹ chính là đưa con lên kiệu hoa, Phiến Ngôn nhà ta tuyệt đối là tân nương xinh đẹp nhất.” Lan Khanh dịu dàng khẽ vuốt tóc nàng, nhin xuống đau buồn ứ nghẹn ở cổ họng.

Phiến Ngôn vô lực chậm rãi nhắm mắt lại, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve miếng ngọc bội trên ngực. Từ trước tới giờ nàng không muốn làm tân nương của bất cứ kẻ nào, chưa bao giờ nghĩ đến. Nhưng nếu nàng nói ra ý tưởng thật sự trong lòng mình, cha mẹ nhất định sẽ bị dọa?

“Nếu nam nhân đó không biết chăm sóc Phiến Ngôn, ta thà rằng để Phiến Ngôn vĩnh viễn không xuất giá.” Thu Định Khang nhìn thân thể gầy yếu của Phiến Ngôn, âm thầm thở dài. Phiến Ngôn của hắn thật sự rất đẹp, càng lớn càng đẹp, chỉ tiếc là quá mềm mại, quá tái nhợt, quá gầy yếu, quá tiêu tụy, làm cho vẻ đẹp của nàng mang nỗi sầu bi, song phần xinh đẹp không tàn lụi giữa vẻ yếu ớt ấy. Hắn biết nàng vẫn không vui vẻ, niềm vui và nụ cười của nàng đã biến mất theo ngày Linh Lệ rời đi.

“Làm cha như chàng cũng không được, có duyên tiếc con gái cũng không thể để con ở nhà làm gái lơ thì!” Lan Khanh cầm cây kim tiếp tục thêu hoa, cúi đầu che giấu hốc mắt ửng đỏ.

“Vì sao không thể? Gả đến nhà người khác, sao ta có thể yên tâm được?”

“Hay là, xem có ai chấp nhận ở rể không, như vậy Phiến Ngôn cũng không rời xa chúng ta, hương liệu của chúng ta sau này cũng có người kế thừa.” Lan Khanh cố gắng mỉm cười.

Thu Định Khang gật gật đầu, tiếp lời nói: “Chủ ý này đúng là không tệ, chờ đến mùa xuân sang năm, chúng ta liền chọn một người chồng tốt cho Phiến Ngôn.”

“Được rồi, nhưng đối tượng phải để Phiến Ngôn tự chọn lựa.” Lan Khanh quay đầu nhìn nàng. “Phiến Ngôn, con thấy vậy có được không? Cho con tự chọn một người chồng đến ở nhà chúng ta.”

Phiến Ngôn lạnh nhạt cười. Mùa xuân sang năm? Nàng có thể sống đến lúc đó sao?

Cha mẹ luôn nói chuyện tương lai xa vời, phân tán tâm tình sợ hãi đối mặt với bệnh tật của nàng, đôi lúc nàng cũng đón ý nói theo cha mẹ, làm họ vui vẻ, nhưng chuyện hôn nhân này, nàng không thể ép buộc mình nói theo được.

“Hôm nay lại là mười lăm trăng tròn.” Nàng lắng nghe tiếng gió tuyết gào thét, mỏng manh nói: “Ngày Linh Lệ rời đi là ngày mười lăm trăng tròn, cũng là ngày gió tuyết lớn như thế này.” Mỗi khi trăng tròn hoặc mỗi ngày tuyết rơi, nàng sẽ đặc biệt nhớ nhung Linh Lệ, cứ nghe thấy tiếng động kỳ lạ, nàng lại nghĩ hắn đã trở về.

Thấy Phiến Ngôn thản nhiên chuyển đề tài kén rể, Thu Định Khang và Lan Khanh yên lặng nhìn nhau.

“Đã nhiều như vậy năm, con vẫn còn chờ hắn à?” Thu Định Khang thở dài.

“Con sẽ không quên hắn.” Nàng dừng một chút, nhẹ nhàng nói: “Chết cũng sẽ không quên.”

Thân mình Lan Khanh chấn động. Nàng biết Phiến Ngôn rất nhớ Linh Lệ, nàng đeo ngọc bội hình hổ bên người, không xa nó một ngày.

Nhớ tới năm đó, nàng từng sợ hãi tình cảm của Phiến Ngôn đối với Linh Lệ không hề tầm thường, cũng sợ hãi Linh Lệ dụ dỗ Phiến Ngôn, cho nên lừa Phiến Ngôn để lấy đi ngọc bội Linh Lệ đưa, nhưng Phiến Ngôn lúc nào cũng đòi ngọc bội từ nàng, ngày nào cũng tìm nàng muốn lấy lại ngọc bội, vì thế nàng lại lừa Phiến Ngôn là không thấy ngọc bội đâu, không ngờ Phiến Ngôn điên cuồng tìm kiếm khắp nơi, ngày nào cũng khóc nháo không ngớt, cuối cùng không còn cách nào, vẫn để ngọc bội về với nàng.

Nàng vốn rất lo lắng tình cảm giữa Linh Lệ và Phiến Ngôn sẽ phát triển theo hướng không bình thường, nàng nói nỗi lo của mình với Thu Định Khang, Thu Định Khang âm thầm phái người điều tra miếng ngọc bội đó đến từ đâu, sau đó tra được miếng ngọc bội khắc hình hổ ấy được bán từ một cửa hàng, ông chủ

quán kiên trì nói người đến mua ngọc bội không phải hổ, mà là một nam tử ngoại tộc cao lớn, màu mắt và màu tóc cũng không giống người Trung Nguyên, hai vợ chồng họ nghe xong càng thêm kinh ngạc nghi ngờ.

Nam tử ngoại tộc cao lớn đó rốt cuộc là ai? Nếu không phải Linh Lệ, thì miếng ngọc bội kia sao có thể thần không biết, quỷ không hay thấy được trong lòng Phiến Ngôn?

Khi họ xem xét phản ứng của Phiến Ngôn, Phiến Ngôn không hề kinh ngạc chút nào, trong mắt còn toát ra một tia vui mừng, nhảy nhót, nói ra một câu làm lòng họ mãi không hiểu – “Thì ra không phải là mơ, hẳn là thật.”

Họ không hiểu ý đó, định chờ Linh Lệ trở về để hỏi rõ ràng, không ngờ rằng Linh Lệ không trở về nữa.

Hắn biến mất hoàn toàn, sạch sẽ, như chưa bao giờ tồn tại.

Mấy tháng đầu, ngày nào Phiến Ngôn cũng chờ hắn về, nhưng nửa năm trôi qua, Linh Lệ cũng không xuất hiện, tính nhẫn nại của nàng dần dần mất hết, ngày nào cũng khóc, cầu xin cha mẹ phái người đi tìm hắn. Một năm trôi qua, hai năm trôi qua, Linh Lệ vẫn không trở về, nàng bắt đầu lo sợ Linh Lệ gặp chuyện chẳng lành, sợ hắn bị săn giết, chết ở ngọn núi không tên, nhiều lần nàng mơ màng trông thấy cảnh da lông đen vàng của Linh Lệ dính đầy máu tươi, máu bắn tung tóe khắp nơi, nghĩ đến khả năng Linh Lệ đã chết, nàng liền đau lòng muốn chết, chịu không nổi nỗi cực vô căn cứ này, suốt ngày ôm miếng ngọc bội hình hổ khóc rống.

Năm tháng dần dần trôi qua, Phiến Ngôn dần dần lớn lên, vài đợt đau ốm bệnh tật đã bước từng bước đến tuổi vàng, cố gắng bám trụ tại nhân gian, nàng nhanh chóng gầy yếu, bệnh tật dần dần cắn nuốt thân thể nàng, dù nàng không ngày ngày đau lòng rơi lệ, nhưng cũng không nở nụ cười, tính tình của nàng trở nên trầm tĩnh ít lời, ngày ngày dựa vào cửa sổ nhìn về phía xa xa, áp miếng ngọc bội lên má, tưởng niệm quãng thời gian Linh Lệ làm bạn vui vẻ bên mình, tưởng niệm trước lúc Linh Lệ rời đi thoáng nhìn thấy thân ảnh một nam tử, nàng vẫn tin tưởng nam tử đó chính là hóa thân của Linh Lệ, nàng không hề nghi ngờ niềm tin đó.

Bảy năm đằng đẵng trôi qua, nàng không mong chờ Linh Lệ trở lại, nàng cố chấp tin tưởng Linh Lệ sẽ không bỏ mặc nàng, trừ khi hắn chết, không ở nhân gian. Cho nên, nàng không hề sợ chết, thần nhiên đối mặt với năm tháng không ngừng chảy tới, bởi vì nàng tin rằng chỉ cần mình chết đi là có thể gặp được hắn.

Đối với sự biến mất của Linh Lệ, Thu Định Khang từng giải thích rằng: “Dù Linh Lệ biết nói tiếng người, nhưng hắn không phải là người, hắn luôn phải đến những nơi thuộc về hắn.”

“Không phải, Linh Lệ nói hắn muốn tặng cho con một món quà là cây linh chi quý hiếm, hắn vì muốn trị bệnh cho con nên mới gặp nguy hiểm, không thể trở về, có thể hắn đã vì con mà mất mạng.” Phiến Ngôn hiểu Linh Lệ, nàng tin không ai hiểu hắn hơn nàng.

Thu Định Khang và Lan Khanh không nói gì phản bác nàng.

Dáng vẻ Phiến Ngôn tưởng niệm Linh Lệ tựa như tưởng niệm tình nhân, luôn khâu vá những kỷ niệm vụn vặt giữa nàng và Linh Lệ, chợt suy ngẫm, chợt mỉm cười, say sưa mê mẩn.

Từng có một lần, Lan Khanh cố ý thử Phiến Ngôn, trêu đùa nói: “Có thể Linh Lệ vẫn còn sống, chỉ là bị hổ mẹ bắt về, cưới vợ, sinh một con hổ con.”

Tim Phiến Ngôn lập tức đập thành thịch mà hoảng hốt, phản ứng kịch liệt.

“Không thể! Hắn là của con, hắn là của một mình con!” Nàng cuồng loạn thấp giọng nỉ non, hai tay nắm chặt miếng ngọc bội, dùng sức đến mức cả người đều run rẩy.

Thu Định Khang và Lan Khanh bị phản ứng kịch liệt của Phiến Ngôn mà kinh sợ, chỉ có thể không ngừng an ủi nàng. “Mẹ chỉ nói đùa thôi, Linh Lệ đương nhiên là của mình con.”

Chuyện Linh Lệ có một người khác so với chuyện Linh Lệ mất đi sinh mệnh càng làm Phiến Ngôn không thể chấp nhận, câu vui đùa này đã làm cho hai người họ càng hiểu tình cảm thật sự của Phiến Ngôn đối với Linh Lệ.

Nhưng đã nhiều năm rồi, họ chưa bao giờ dám hỏi nàng, không dám biết rõ sự thật, họ lựa chọn bỏ qua, lựa chọn làm cho Phiến Ngôn dần dần quên đi. Nhưng đã bảy năm trôi qua, năm tháng trôi qua cũng không thể hòa tan tưởng niệm của Phiến Ngôn đối với hắn, thậm chí theo sự trưởng thành của nàng, tình ý của nàng đối với Linh Lệ ngày càng khắc sâu, quyến luyến không dứt.....

“Cha, mẹ, mấy ngày nay con thường xuyên nhìn thấy Linh Lệ.”

Trong tiếng gió bắc rít gào, giọng nói mềm nhẹ của Phiến Ngôn kéo lại suy nghĩ của họ.

“Nhìn thấy Linh Lệ?!” Thu Định Khang cùng Lan Khanh ngạc nhiên nhìn nhau, lúc này trong phòng tuy có chậu than ấm áp, nhưng họ vẫn không nhận được rừng mình một cái.

“Có khi hắn cách con rất xa, có khi lại cách con rất gần!” Nàng vô lực nhắm mắt lại, như ngộ ra điều gì, nói: “Con hiểu, Linh Lệ chắc chắn sẽ nhanh tới đón con.”

Nghe nói người sắp chết ký ức sẽ trở nên rõ ràng, bắt đầu từ lúc sinh ra, tất cả hình ảnh trong đời đều đảo lộn hiện lên trong đầu, mà hình ảnh nàng trông thấy phần lớn đều có Linh Lệ, bước gần đến cái chết, bóng dáng của Linh Lệ như núi cao biển lớn bao phủ nàng.

“Phiến Ngôn, con không thể rời bỏ cha mẹ.” Lan Khanh nắm chặt tay nàng, không nhận được khóc thành tiếng.

Hốc mắt Thu Định Khang ẩm ướt nóng nóng, vội vàng xoay người lau nước mắt.

Bỗng nhiên, cửa phòng truyền đến tiếng đập cửa thật mạnh.

Thu Định Khang ngạc nhiên, hồ nghi nhẹ nhàng mở hé cửa.

Trong thoáng chốc, cửa phòng bị dùng sức mở mạnh ra, sau cánh cửa Thu Định Khang lảo đảo lùi mấy bước, thấy một bóng dáng to lớn bị tuyết che phủ xông vào nhà.

“Linh Lệ!” Thu Định Khang và Lan Khanh vừa thấy thân ảnh quen thuộc, bỗng chốc giật mình, hai tay run lên.

Trong miệng Linh Lệ ngậm đóa linh chi tím, trong mắt như không có sự tồn tại của họ, trực tiếp nhảy lên giường của Phiến Ngôn, nhẹ nhàng đặt đóa linh chi tím cạnh người nàng.

“Phiến Ngôn, Phiến Ngôn.....” Hắn thấp giọng gọi.

“Linh Lệ, người tới đón ta sao?” Phiến Ngôn hơi hơi mở mắt ra, ánh mắt mơ màng nhìn hắn, khóe miệng nở nụ cười tuyệt đẹp.

Linh Lệ dịu dàng nhìn nàng chăm chú.

“Ừ, ta tới đón nàng.”

8. Chương 8

Hương thơm kỳ lạ tỏa khắp căn phòng nhỏ, mùi thơm nồng đậm như đến từ khắp nơi, nhưng thực tế lại chỉ tỏa ra từ một đóa linh chi màu tím cao chừng một thước.

Linh Lệ biến mất bảy năm bỗng nhiên xuất hiện đã làm cho Thu Định Khang và Lan Khanh kinh hoàng không yên, mà hắn mang đến đóa linh chi tím có mùi thơm là lạ càng làm họ ngạc nhiên cứng lưỡi, khi họ dự cảm được đóa linh chi tím quý giá đó thật sự là linh dược cứu mạng Phiến Ngôn, thì tất cả lo sợ nghi hoặc hay bất an lập tức được vui mừng thay thế.

Nhưng Phiến Ngôn căn bản không buồn liếc đóa linh chi ấy, ánh mắt nàng dồn cả trên người Linh Lệ, ngây ngốc ngóng nhìn hắn.

“Thân thể người ấm áp, người thật sự đã trở lại.....” Nàng thở dồn dập, sợ run không thể ngăn chặn. Vốn tưởng lần này thấy Linh Lệ chỉ là ảo ảnh, không ngờ nàng có thể chạm đến thân thể ấm áp của hắn, hắn không hề biến mất rồi đi, mà ở bên cạnh nàng cho nàng ôm ấp, dựa vào.

Linh Lệ đau lòng nhìn thần sắc nhợt nhạt, thân thể gầy yếu của nàng, bảy năm trôi đi nàng đã lớn lên trở thành một cô gái cực kỳ xinh đẹp, nhưng bộ dáng của nàng còn gầy yếu hơn nhiều so với lúc hấn rời đi.

“Ta trở về quá muộn, không dự được sinh nhật của nàng, nhất định nàng trách ta lắm đúng không?” Lần này chia lìa, đối với Linh Lệ chỉ là bảy ngày ngắn ngủi, nhưng đối với Phiến Ngôn lại là bảy năm dài đằng đẳng, hấn rất lo lắng trong bảy năm này Phiến Ngôn sẽ quên hấn.

“Ta không trách người.” Phiến Ngôn mở lòng bàn tay nắm chặt trước ngực, cho hấn nhìn thấy miếng ngọc bội hình hổ trong tay. “Người vẫn luôn ở bên ta, chưa từng rời khỏi ta.” Đầu nàng nhẹ nhàng cọ sát trước ngực hấn.

Thấy trong mắt Phiến Ngôn toát ra ánh sáng vui mừng, cả miếng ngọc bội được nắm chặt trong tay nàng, Linh Lệ rất cuộc tin rằng nàng chẳng những không quên hấn, mà còn nhớ mãi không quên hấn.

“Ta vẫn rất lo lắng chẳng may nàng quên ta, thậm chí nghĩ rằng lúc ta về nàng sẽ sợ ta, ta nên làm gì.” Hấn hoàn toàn không thêm để ý cho nàng biết nỗi sầu lo và bất lực của mình.

“Người thật là ngốc, sao ta có thể sợ người được.”, Phiến Ngôn kinh ngạc nhìn hấn, luyến tiếc không dời mắt khỏi hấn. “Ngày trăng tròn mỗi tháng ta đều chờ người trở về, sau đó chờ đợi đến tuyệt vọng, còn tưởng người đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đã không còn trên đời nữa, bây giờ trước khi chết có thể gặp lại người một lần, tâm nguyện của ta đã hoàn thành, không có gì tiếc nuối.”

Linh Lệ thấy hơi thở của nàng mỏng manh như sợi tơ, hồn phách giống như tùy thời có thể bay mất theo thân thể gầy yếu của nàng, hấn muốn mau chóng cho nàng ăn linh chi tím để kéo dài sinh mệnh.

“Phiến Ngôn, ta nói rồi ta sẽ mang về cho nàng một món quà còn quý giá hơn cả cỏ linh chi, ta thật sự đã mang được nó về!” Hấn vội vàng nói với nàng.

“Vì món quà đó mà người rời xa ta bảy năm, ta chỉ muốn người trở về là tốt rồi, không hề muốn món quà đó, huống chi ta đã bệnh nặng, quà có tác dụng gì?” Thanh âm của nàng càng ngày càng yếu, gần như không thể nghe thấy.

“Đừng nói lời trẻ con như thế, linh chi tím có thể giúp nàng cải tử hồi sinh!”

“Cải tử hồi sinh?!” Thu Định Khang và Lan Khanh đồng thời kinh ngạc hô lên, vừa mừng vừa sợ, gần như sắp chảy nước mắt.

Linh Lệ nghe thấy tiếng của họ, chuyển mắt nhìn, thấy đôi mắt của hai vợ chồng họ phát ra ánh sáng dị thường, nhìn chăm chăm vào đóa linh chi tím, trong mắt có tham lam và khát vọng.

“Linh Lệ, linh chi tím này cho Phiến Ngôn ăn như thế nào?” Lan Khanh vội đi đến gần giường, giơ tay muốn cầm lấy đóa linh chi.

Linh Lệ nhẹ nhàng đặt tay lên, không cho nàng lấy.

“Sao vậy?” Về mặt Lan Khanh kinh ngạc nhìn hấn.

“Lời ta sắp nói ra đây có lẽ người không thể chấp nhận, nhưng ta không có lựa chọn nào khác.” Ánh mắt Linh Lệ dịu dàng dừng ở Phiến Ngôn, trầm giọng hỏi: “Phiến Ngôn, nếu nàng khỏe lên, có bằng lòng đi theo ta không?”

Thu Định Khang và Lan Khanh nghe vậy thì chấn động, hai mặt nhìn nhau.

“Người muốn dẫn ta đi đâu?” Phiến Ngôn không muốn xa rời nhìn hấn.

“Chỉ cần là nơi nàng muốn đi, ta đều đưa nàng đi.” Hấn không yên bất an nói. Tách ra bảy năm, hấn cũng không xác định được hiện giờ trong lòng Phiến Ngôn hấn được đặt tại vị trí nào? Mà yêu cầu kế tiếp hấn muốn nói với Phiến Ngôn có thể quá đáng, vợ vẫn hay không?

Được, ta bằng lòng đi theo người.” Nàng đồng ý không cần nghĩ ngợi, không cần lo lắng.

“Linh Lệ, rốt cuộc người muốn làm gì?” Thu Định Khang sợ hãi hỏi.

Linh Lệ như không nghe thấy câu hỏi của Thu Định Khang, hần vẫn chỉ nhìn Phiến Ngôn, hít thật sâu, gần như hạ quyết tâm rất lớn, dịu dàng hỏi: “Nếu..... ta muốn cưới nàng làm vợ thì sao? Nàng có sợ không?”

Lời của Linh Lệ làm cho chân tay Thu Định Khang lạnh cóng, đứng ngây người, Lan Khanh hoảng sợ che miệng, rùng mình một cái.

“Linh Lệ, người là hổ, cưới vợ thế nào được?” Thu Định Khang gần như rít gào ra tiếng. Sở dĩ hần sợ hãi như vậy là vì đáy lòng đã sớm lường được câu trả lời của Phiến Ngôn.

“Ta hỏi Phiến Ngôn, chỉ có nàng mới có thể cho ta đáp án.” Tim Linh Lệ đập mãnh liệt, chăm chú nhìn Phiến Ngôn, yên lặng chuẩn bị đón nhận câu trả lời của nàng.

Nếu không phải sau khi Phiến Ngôn ăn linh chi tím có thể sẽ sống thêm được ba tháng, thì hần cũng không vội vàng đưa ra yêu cầu không thể tưởng tượng đối với Phiến Ngôn và cha mẹ nàng, muốn cưới nàng làm vợ vào lúc này. Họ chỉ có ba tháng ngắn ngủi để bài trừ mê chú của nương nương, thời gian vô cùng gấp gáp, hần không có nhiều thời gian chậm rãi chờ đợi Phiến Ngôn tiếp nhận hần, càng không có thời gian hao phí đối phó với cha mẹ nàng.

“Phiến Ngôn là con gái của chúng ta, hôn nhân đại sự phải do cha mẹ làm chủ, cho dù người có ân cứu chữa bệnh tình với Phiến Ngôn, cũng không thể yêu cầu Phiến Ngôn gả cho người!” Thu Định Khang nghiêm túc đánh mặt.

Lan Khanh lo sợ không yên nói: “Linh Lệ, tuy người là con hổ thông minh có nhân tính, nhưng người cũng không phải là người, chúng ta không thể gả con gái cho người!”

Linh Lệ làm như không trông thấy họ, có tai như điếc, mà Phiến Ngôn tựa như cũng không để ý sự tức giận phản đối của cha mẹ, trong đầu nàng chỉ quanh quẩn tiếng nói của Linh Lệ.

“Sao ta lại sợ người? Linh Lệ, ta bằng lòng gả cho người.” Nàng nhìn hần, khuôn mặt tái nhợt lúc này hồng lên một chút, giọng nói run run, đó là hưng phấn và kích động mà run.

“Sao ta lại sợ người? Linh Lệ, ta bằng lòng gả cho người.”

Tiếng nói run run đó như âm thanh vang vọng bầu trời chấn động lục phủ ngũ tạng của Linh Lệ, hần không thể tin được giật mình nhìn nàng, tưởng rằng Phiến Ngôn sẽ kinh ngạc chán ghét hần, nhưng trên mặt nàng đều không có loại cảm xúc ấy, chỉ nhìn thấy đôi mắt to trong suốt của nàng tràn ngập tình cảm và sáng rọi, vẻ mặt như vậy hần chưa bao giờ dám cầu mong xa vời, hứa hẹn như vậy hần cũng không dám hy vọng xa vời, nhưng khoảnh khắc này, hần đồng thời có được, cũng đồng thời có được niềm vui và hạnh phúc lớn nhất.

“Phiến Ngôn!” Lan Khanh khàn khàn kêu lên, vẻ mặt buồn rầu và mờ mịt. “Con tỉnh táo một chút đi! Con có biết mình đang nói gì không? Sao con có thể gả ột con hổ được? Làm sao có thể –”

Rốt cuộc Phiến Ngôn cũng nghe được tiếng kêu của mẹ, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vẫn đang quyền luyến vuốt ve đám lông tuyết trắng trước ngực Linh Lệ, không hề di động, vẻ mặt xấu hổ không giấu được.

“Tuy Linh Lệ là hổ, nhưng chàng cũng là người mà.” Ánh mắt của nàng tựa như ảo mộng, cười ngây thơ mà rục rỏ.

Nụ cười tươi tắn tỏa mãn trên mặt Phiến Ngôn đó, hai vợ chồng họ Thu nhìn vào mắt mà thấy vô cùng đau đớn, họ không biết giây phút Linh Lệ biến thành một nam nhân trước mắt Phiến Ngôn, đã khắc thật sâu trong lòng nàng, chỉ cảm thấy Phiến Ngôn đã bị bệnh đến thần trí không rõ, không phải si ngốc thì cũng gần như phát điên mất rồi.

“Thì ra đây là mục đích người tiếp cận Phiến Ngôn!” Thu Định Khang tức giận nắm chặt tay. “Hai vợ chồng ta sao lại có thể ngu muội tin người là hổ thần chứ? Bây giờ rốt cuộc đã thấy bộ mặt thật của người, người rõ ràng chính là hổ yêu, dùng pháp thuật mê hoặc Phiến Ngôn, ép nó gả cho người! Nhiều năm qua nhất định là người hút tân khí của Phiến Ngôn, nên bệnh tình của nó mới chuyển biến ngày một xấu như vậy, thân thể yếu ớt, cuối cùng phải nằm liệt trên giường, hấp hối chờ chết!”

Lan Khanh nghe thấy hai từ “hổ yêu”, cảm thấy trời đất như xoay chuyển, trước mắt tối đen, ngất đi.

Trong nhà nuôi dưỡng một con hổ là một chuyện, để con gái gả ột con hổ lại là chuyện khác, huống chi con hổ này chẳng những biết nói tiếng người mà còn là hổ yêu có thể biến thành người, làm sao họ có thể trở mắt nhìn con gái gả cho yêu thú!

Linh Lệ lạnh lùng chuyển mắt nhìn về phía Thu Định Khang. Cảnh trước mắt này thật sự rất quen thuộc, năm đó cha của Hà Mật Nhã vây sẵn hắc cũng từng giận giữ hét lên với hắc — bệnh tình khuê nữ nhà ta càng ngày càng nặng, thì ra đều do hổ yêu nhà ngươi hút đi tân khí!

Trong mắt hắc, nhân loại đều giả hoạt giả nhân giả nghĩa, hắc đã phải chịu rất nhiều đao kiếm côn bổng hành hạ, ngay cả vài lần chuyển thế của Xá Nguyệt cũng từng làm tổn thương hắc sâu đậm, hắc đã sớm mất đi tín nhiệm với nhân loại.

Sở dĩ Thu Định Khang và Lan Khanh có chút coi trọng để ý tới hắc, cũng chỉ vì hắc có thể mang đến cỗ linh chi cho con gái họ mà thôi, khi lợi dụng hắc hoàn toàn không thấy xấu hổ và áy náy, nhưng một khi đã lướt qua giới hạn của họ, họ liền tự nhận hắc phải bảo vệ con gái họ, cuối cùng khó tránh khỏi bị kịch lại tái diễn một lần nữa.

Hắc đã hạ quyết định quyết tâm mang Phiến Ngôn rời xa đám người, tránh đi những nguy hiểm khó đoán mà nhân loại gây ra cho họ, hắc muốn quét sạch tất cả trở ngại.

“Các người muốn gọi ta thế nào cũng chẳng sao, hổ yêu thì hổ yêu.” Linh Lệ cao ngạo nhìn họ. “Linh chi tím có thể làm cho Phiến Ngôn cải tử hồi sinh, ta nhất định sẽ làm Phiến Ngôn sống sót, nhưng nhất định sẽ mang Phiến Ngôn đi.”

“Người không thể làm như vậy!” Lan Khanh chấn động, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy. (vừa mới bị ngắt mà, tỉnh nhanh thật)

“Chỉ cần Phiến Ngôn bằng lòng là được.” Hắc đã lười nghe những lời vô nghĩa của họ, việc cấp bách trước mắt là để Phiến Ngôn ăn linh chi tím.

“Linh Lệ, người quả thực không coi ai ra gì!” Thu Định Khang kích động rống to.

Linh Lệ cười lạnh. “Ta quả thật không coi ai ra gì, ta chỉ để ý một người, chính là Phiến Ngôn.....” Chỉ một thoáng, hắc cảm giác thân thể có sự biến hóa quen thuộc, lỗ chân lông trên thể thể co chặt lại, sau đó mở căng ra, thân thể như đang từ từ nứt toác.

Hôm nay là trăng tròn?! Hắc bỗng kinh ngạc.

Vừa trở lại thế gian, còn chưa kịp biết rõ thời giờ ở thế gian, không ngờ hôm nay vừa vặn là ngày trăng tròn, hắc sợ bỗng nhiên biến về hình người trước mặt Phiến Ngôn sẽ làm nàng sợ hãi, không khỏi khẩn trương nhìn phản ứng của nàng, chỉ thấy Phiến Ngôn kinh ngạc nhìn hắc biến hóa, trong nháy mắt khi biến trở về hình người, hắc âm thầm sử dụng pháp thuật, một bộ quần áo trắng lập tức khoác lên người hắc, sau đó, nàng chậm rãi nâng hai bàn tay suy yếu lên, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cứng rắn của hắc.

Quá trình Linh Lệ biến thành người cũng rơi vào trong mắt Thu Định Khang và Lan Khanh đang đứng một bên, hai người thấy tình cảnh đó, quả thực kinh hãi đến hồn bay phách tán, trợn mắt há hốc mồm.

“Ta chỉ biết chàng không phải giấc mơ, chàng thật sự tồn tại.” Ánh mắt nàng nhìn hắc cũng không xa lạ, bởi vì đôi mắt của hắc nàng đã quen thuộc, đầu ngón tay của nàng nhẹ nhàng vén tóc hắc, không hề kinh hãi vì sự xuất hiện của hắc.

Trái tim Linh Lệ nhảy dựng lên, hắc vẫn khát vọng có thể sử dụng hai tay ôm nàng, giờ phút này nàng liền mềm mại rúc vào khuỷu tay hắc, hắc nhẹ nhàng dang cánh tay, nàng liền mãn nguyện rơi vào lòng hắc.

“Lần này, ta nhất định không thể mất nàng.” Hắc kích động ôm chặt thân thể gầy yếu của nàng.

“Sẽ không, chàng rời khỏi ta, ta mới biết những ngày cô đơn tịch mịch khổ sở thế nào, không cho chàng rời khỏi ta nữa.” Phiến Ngôn yếu ớt dựa vào lồng ngực ấm áp của hắc, buồn tủi than nhẹ.

“Phiến Ngôn, nàng ăn đóa linh chi tím này trước đã, ăn nó vào nàng sẽ lập tức khỏe lên.” Hắc dịu dàng dỗ dành.

Phiến Ngôn ngơ ngác nhìn hần hồi lâu, rồi mới chậm rãi quay sang nhìn về phía đóa linh chi tím đang tỏa mùi thơm ngát.

“Hình của đóa linh chi này giống y cái bớt trên người ta!” Nàng nhỏ giọng sợ hãi than.

“Đúng, chỉ có nó mới có thể cứu mạng nàng.” Linh Lệ bẻ một miếng đưa đến bên môi nàng.

Phiến Ngôn mở miệng khê cắn một miếng, cẩn thận nhấm nuốt trong miệng, cổ linh chi này mềm mại và nhiều nước hơn nàng tưởng, nàng có thể dễ dàng nhai nuốt, khi một miếng cổ linh đó từ từ tiến vào cổ họng, nàng lập tức cảm giác được một hơi thở mát lạnh chảy khắp toàn thân, khớp xương thoảng chốc kèn kẹt rung động, trong cơ thể khí huyết tăng lên, trái tim nhảy mạnh dần dần vững vàng, thân mình vốn lạnh lẽo cũng dần dần ấm áp.

Linh Lệ bỗng kinh ngạc nâng mặt nàng, nhìn chằm chằm gương mặt tươi sáng rực rỡ của nàng, ý nghĩ tạm dừng trong nháy mắt, mất đi khả năng suy nghĩ.

“Xá Nguyệt.....” Yết hầu của hần co rút, tim đập rộn ràng. Gương mặt Phiến Ngôn từ từ thay đổi trở nên giống Xá Nguyệt!

Phiến Ngôn không biết khuôn mặt của mình có biến hóa, nàng chỉ cảm thấy ăn linh chi tím và ăn cổ linh chi bình thường hoàn toàn khác nhau, nàng cảm thấy thân thể mình chưa bao giờ nhẹ nhàng, thoải mái như thế, suy nghĩ chưa bao giờ rõ ràng như thế, ý thức chưa bao giờ thanh minh như thế, nàng gần như có thể nghe được tiếng trái tim mình đang nhảy lên, cũng có thể cảm giác máu trong cơ thể đang lưu động vô cùng ấm nóng.

“Lại ăn thêm mấy miếng nữa.” Linh Lệ nóng vội bẻ linh chi tím ra thành nhiều miếng nhỏ bón cho nàng, hai mắt chăm chú nhìn vào gương mặt của nàng, cảm thấy đôi mắt mê mang của nàng lúc này sáng ngời trong suốt, hai má vốn tái nhợt cũng dần dần hồng hào.

Phiến Ngôn nghe lời lại ăn mấy miếng, nàng cảm thấy thân mình càng lúc càng thoải mái, nàng chống người ngồi dậy, không hề cảm thấy thân thể nặng nề không đỡ nổi, cũng không cảm thấy hơi thở của mình yếu ớt, nàng vừa chậm rãi nuốt cổ linh chi, vừa không nhịn được cúi đầu ghen ngào.

“Tại sao lại khóc?” Linh Lệ không yên bất an nhìn nàng, nàng trở nên giống Xá Nguyệt, hần gần như sắp không khác chế được bản thân.

Phiến Ngôn kích động rơi lệ là vì nàng biết mình đã sống lại, từ giờ khắc này bắt đầu sống lại.

Nàng nhào vào lòng Linh Lệ, thật vui vì cuối cùng nàng cũng có thể dùng sức ôm hần, nàng gần như dùng hết sức lực toàn thân, như muốn hòa vào thân thể hần.

“Vẫn nghĩ mình sẽ chết, cho nên tâm tình sớm lạnh nhạt, cho tới bây giờ đều không chờ mong gì, nhưng” Nước mắt của nàng liên tiếp chảy xuống. “Nhưng bây giờ sống lại mới cảm giác mình may mắn, may mắn ta không chết, may mắn ta còn có thể nhìn thấy chàng, may mắn..... May mắn chàng muốn lấy ta làm vợ.”

Linh Lệ hít một hơi thật sâu, dịu dàng ôm nàng, hần không dám dùng sức, sợ hãi Xá Nguyệt hần đang ôm trong lòng chỉ là ảo ảnh, nàng mảnh mai gầy yếu như vậy, giống như chỉ cần dùng một chút lực sẽ bóp nát nàng.

“Nàng đã bằng lòng đi theo ta, không được đổi ý.” Hần lo lắng nhắc nhở, lo lắng Phiến Ngôn khỏe lại sẽ phá hủy hứa hẹn với hần, lo lắng kỳ vọng của hần cuối cùng vẫn biến thành bọt nước.

“Vì sao không thể sống như trước?” Nàng nâng mắt ngó nhìn đôi mắt sáng rực vàng lục của hần.

“Bởi vì cha mẹ nàng sẽ không tiếp nhận ta như trước.” Linh Lệ cắn răng nói.

Phiến Ngôn khê động trong lòng hần, quay đầu nhìn phía Thu Định Khang và Lan Khanh.

Họ tận mắt thấy linh chi tím mang đến sự sống mới cho Phiến Ngôn, vẫn đang rung động, ngần ngợ giắt mình nhìn Phiến Ngôn, bọn họ không thể tin được dung mạo của Phiến Ngôn lại trở nên tuyệt mỹ như vậy, giống Phiến Ngôn lại tựa như không giống Phiến Ngôn, khắp người quanh quẩn ánh sáng nhàn nhạt, giắt mình không phát ra được tiếng nào.

“Cha, mẹ, thật sự không thể tiếp nhận Linh Lệ sao?” Trong mắt Phiến Ngôn chứa lệ, nhẹ nhàng hỏi: “Không phải cha mẹ đã nói, muốn kén rể cho con à, nay con liền lựa chọn Linh Lệ làm chồng, vì sao không thể?”

“Bởi vì ta không phải người bình thường.” Linh Lệ trực tiếp trả lời thay họ.

“Chàng là người bình thường! Bây là chàng chính là người bình thường. Cho dù chàng là thân hổ, trong mắt ta chàng cũng là bình thường!” Phiến Ngôn cười nhìn hắn, bàn tay mềm mại yêu thương vuốt ve hai má hắn.

Phiến Ngôn dùng dung mạo ngày càng giống Xá Nguyệt nhìn Linh Lệ, bằng lòng chấp nhận Linh Lệ, làm cho hắn kích động nhiệt huyết sôi trào, tình ý mênh mông.

“Đi, bây giờ liền đi theo ta, ta đưa nàng đến nơi không ai có thể quấy rầy.” Hắn cắn nửa đoá linh chi tím Phiến Ngôn chưa ăn vào miệng, nhẹ nhàng giơ tay, chiếc áo lông cừu treo ở tủ quần áo lập tức vào trong tay hắn, hắn mặc vào cho nàng, nhẹ nhàng bế nàng lên.

“Đừng đưa Phiến Ngôn đi.” Lan Khanh dồn dập thê lương hô to.

Phiến Ngôn dùng sức kéo vạt áo Linh Lệ, quay đầu nhìn cha mẹ, chớp chớp đôi mắt ướt ướt, mỉm cười nói: “Cha, mẹ, con sẽ không sao đâu, cha mẹ đừng lo cho con. Nếu không phải Linh Lệ cứu con một mạng, con cũng không sống nổi, nếu cha mẹ không thể chấp nhận chàng, thì con gái bất hiếu chỉ có thể rời đi cùng chàng. Con đi rồi, cha mẹ hãy giữ gìn sức khỏe, ngày sau có cơ hội, con nhất định sẽ bảo Linh Lệ đưa con về thăm cha mẹ.”

Thu Định Khang nghe vậy, cảm thấy kinh hãi.

“Linh Lệ, người đừng đưa Phiến Ngôn đi, người muốn gì, chúng ta hãy cùng ngồi xuống bàn bạc, người muốn lấy Phiến Ngôn cũng được, hôn sự này chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn.” Thu Định Khang cố ý giả bộ đồng ý hôn sự, muốn giữ Linh Lệ lại, không mang Phiến Ngôn đi nữa, ngày sau còn nghĩ biện pháp khác ứng phó với hắn.

Linh Lệ thấp giọng cười lạnh.

“Ta tin lời của các người mới là đồ ngốc.” Hắn ôm chặt Phiến Ngôn, hóa thành mũi tên xuyên tường mà ra, bay vút về phía nam.

Ngọn núi to lớn có một khe sâu, ở giữa núi có một khoảng đất bằng phẳng, phía sau là một cái hang thiên nhiên, Linh Lệ đưa Phiến Ngôn tới nơi này.

Ánh trăng chiếu rọi trên người họ, giống như phủ thêm chiếc áo màu bạc lên người họ.

“Đây là đâu?” Phiến Ngôn từ nhỏ chỉ quanh quẩn trong khuê phòng chưa bao giờ được nhìn thấy cảnh đẹp như vậy, tò mò hết nhìn đông lại nhìn tây.

“Phía nam.” Linh Lệ bỏ bọc quần áo lớn trên lưng vào trong động. “Nơi này khí hậu ẩm áp ẩm ướt, không quá lạnh, nàng sẽ cảm thấy thoải mái một chút.” Hắn lấy đá đánh lửa từ bọc đồ ra, đi tìm ít cành lá khô.

“Bây giờ ta cảm thấy rất thoải mái, thân mình nhẹ nhàng như chú chim nhỏ ấy.” Phiến Ngôn giơ cao hai tay, xoay tròn. “Trước đây ngay cả bước đi cũng hao hết sức lực, hai năm nay còn không xuống giường được, nhưng bây giờ ta có thể nhảy, cũng có thể chạy, ta cảm thấy rất vui!”

Nàng nhảy múa ở khoảng đất bằng trước hang, cả người được vui sướng bao phủ, nàng không nhận được hướng tới khe sâu gọi to tên Linh Lệ, rừng núi thâm sâu lập tức truyền đến tiếng vọng.

“Linh Lệ, chàng nghe thấy không, nơi nơi đều có tiếng của ta, đều đang gọi tên chàng đó!” Nàng không biết khe núi có thể vọng lại âm thanh, xoay người chạy vào lòng hắn, hân hoan nói.

Linh Lệ vì tiếng gọi đó mà rung động không thôi, đây là lần đầu tiên hắn được đắm chìm trong hạnh phúc của tình yêu.

“Con người không thường qua đây, nếu nàng ở bên ta, chúng ta phải sinh hoạt tại nơi như thế này, rất hoang vắng, không giống thế giới phồn hoa có nhiều điều thú vị, nàng có cảm thấy buồn tẻ không?” Linh Lệ dùng sức ôm chặt nàng.

“Chỉ cần ở bên chàng, sẽ không cảm thấy buồn tủi. Từ nhỏ đến lớn, chàng đều ôm ta trong căn phòng nhỏ, trong sân nhà, chẳng phải là càng buồn tủi hay sao?” Nàng ôm cổ hắn, thân thể mềm mại dán chặt vào người hắn.

Linh Lệ vui mặt vào cổ nàng, nhắm mắt, ngửi mùi hương đặc biệt trên người nàng. Sau khi nàng ăn linh chi tím, mùi thơm trên cơ thể nàng càng nồng đậm hơn, hương vị của nàng bao lấy hắn, quần quanh hắn, đốt lên ngọn lửa ham muốn trong thân thể hắn.

“Xá Nguyệt.....” Hắn thống khổ rì rầm.

“Sao vậy? Chàng nói gì?” Phiến Ngôn rúc vào lòng hắn, hơi thở nóng ấm lướt qua cổ hắn.

Thân thể Linh Lệ căng thẳng đến đau nhức, hắn sợ mình không khống chế được dục niệm, đứng dậy cầm đá đánh lửa nhóm lửa. Hắn âm thầm nhắc nhở mình, tuy dung mạo của nàng đã giống Xá Nguyệt, nhưng nàng cũng không có trí nhớ của Xá Nguyệt.

Phiến Ngôn không biết nỗi niềm ẩn nhẫn và thống khổ của hắn, tò mò lại gần xem hắn làm thế nào tạo ra đồng lửa.

“Phiến Ngôn, nàng phải học cách nhóm lửa, phải học cách nướng chín đồ ăn, khi ta biến trở về thân hổ, những việc này nàng sẽ phải làm.” Hắn vừa nhóm lửa, vừa nói cách nhóm lửa cho nàng.

“Chàng lại biến thành hổ? Vì sao chàng lại biến đi biến lại như vậy?” Nàng nghiêng đầu, nghi hoặc hỏi.

“Ta chỉ có thể biến thành người vào đêm trăng tròn, những lúc khác đều mang thân hổ.” Hắn quay đầu, nhìn nàng thật sâu. “Cha mẹ nàng nói đúng, ta quả thật là hổ yêu.”

Phiến Ngôn không có nhiều phản ứng với hai chữ “hổ yêu”, vị trí của Linh Lệ trong cuộc đời nàng đã sớm trở nên quan trọng, không hề sợ hãi

“Đêm trăng tròn mỗi tháng chàng đều biến về hình người ư?” Nàng thầm nghĩ muốn hiểu hắn nhiều hơn. “Vì sao vào đêm trăng tròn chàng lại biến thành người? Đến hừng đông lại biến về thân hổ? Vậy trước đây vào những đêm trăng tròn chàng không ở bên ta sao? Vì sao ta vẫn không phát hiện ra?”

“Bởi vì khi đó nàng còn nhỏ, rất nhiều chuyện đều khó có thể hiểu được, cho nên ta cố ý không để nàng phát hiện, nếu bị nàng biết, cha mẹ nàng cũng biết chuyện rất nhanh, sẽ sớm vạch trần thân phận của ta, bắt ta rời khỏi nàng, nhưng ta không thể rời khỏi nàng, ta muốn chăm sóc nàng.” Ngón tay hắn vỗ về trên da thịt non mềm của nàng, giống như đang vỗ về bảo vật trân quý.

“Bị bắt rời khỏi ta.....” Nàng cảm thấy lẩn lộn. “Vì sao chàng là hổ yêu thì sẽ bị bắt rời khỏi ta?”

“Bởi vì trong mắt mọi người, hổ yêu là yêu ma quái thú, có hại với con người.”

“Làm sao có thể? Chàng tốt như vậy cơ mà!” Nàng lớn tiếng ầm ục thay hắn.

“Ta cũng chỉ tốt với nàng thôi.” Hắn cười khổ.

“Cha mẹ ta biết chàng đã lâu như vậy, chẳng lẽ họ cũng cho rằng chàng là yêu ma quái thú muốn hại con người sao?” Sự hiểu lầm của cha mẹ đối với Linh Lệ làm cho nàng càng thêm khó chịu.

“Thật ra không chỉ có cha mẹ nàng, mà tất cả mọi người đều cho rằng ta chiếm đoạt nàng, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ta, cho nên ta mới phải mang nàng rời xa chốn huyền ảo đó, rời xa tất cả những người làm cản trở, tổn thương tới chúng ta.”

“Nhưng ta cam tâm tình nguyện đi theo chàng!” Nàng nhào vào lòng hắn, ôm lấy thắt lưng hắn.

“Sẽ không ai tin đâu, cha mẹ nàng có thể không cho rằng ta mê hoặc nàng sao? Nếu ta mang nàng xuất hiện trước mặt người khác, sẽ gặp phải nguy hiểm rất lớn, hôm nay ta còn có pháp lực có thể bảo vệ nàng, nhưng đợi đến lúc trời sáng, pháp lực của ta sẽ mất hết, biến trở về thân hổ, không thể đảm bảo nàng sẽ không xảy ra bất cứ nguy hiểm nào, cho nên chúng ta phải tránh xa mọi người, không để người khác phát hiện, như vậy chúng ta mới có thể an toàn.” Linh Lệ đã phải nếm qua vô vàn đau khổ từ nhân loại, nhân loại có phản ứng và thái độ thế nào đối với hắn, hắn lại càng hiểu rõ ràng.

“Chàng vì bảo vệ ta mà chịu nhiều khổ cực, Linh Lệ, vì sao chàng tốt với ta như vậy?” Đầu nàng dựa vào lồng ngực rắn chắc của hắn, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn.

Đốm lửa bắn ra tung tóe, cảnh khô phát ra tiếng kêu tí tách. Linh Lệ suy nghĩ mờ ảo.

“Phiến Ngôn, ta từng nói với nàng chuyện về Xá Nguyệt tiên tử, nàng còn nhớ không?” Hắn khẽ vuốt lưng nàng, xuất thần nhìn chằm chằm vào đốm lửa.

“Nhớ, bây giờ chàng muốn kể cho ta nghe sao?” Nàng có chút mê hoặc, không biết vì sao Linh Lệ bỗng nhắc tới chuyện này?

“Ừ.” Hắn để nàng ngồi trước hắn, vòng tay ôm nàng vào ngực. “Hơn một ngàn năm trước, trên Huyền Hồ Lĩnh có một Hồ Vương.....”

“Đó là chàng phải không?” Nàng không nhịn được ngắt lời hỏi.

“Là ta.” Hắn thừa nhận không kiêng kị. “Ta làm yêu vương ngàn năm ở Huyền Hồ Lĩnh...”

Sau đó, Linh Lệ kể về quá khứ của hắn, cả chuyện hắn bắt Xá Nguyệt như thế nào, rồi Xá Nguyệt trốn về Linh Chi cung trên thiên giới, đỡ chảo lửa thần thay hắn. lại bị Toàn Cơ nương nương nhốt đánh vào luân hồi chịu khổ, tiếp đó là hai trăm năm đau khổ tìm kiếm chuyển thế của nàng, hắn cẩn thận kể rõ, kể đến lúc Hà Mạt Nhã chết, mới dừng lại không kể nữa.

Phiến Ngôn nghe được giật mình, khóe mắt chậm rãi tràn ra nước mắt.

Đốm lửa đã gần cháy hết, Linh Lệ lấy cành khô bên cạnh quăng vào, yên lặng khêu lửa, đốm lửa lại dần cháy mạnh hơn.

“Cho nên, ta cũng là chuyển thế của Xá Nguyệt?” Nàng bình tĩnh, hoàn hồn, dè dặt hỏi.

Linh Lệ nhìn nàng, nhẹ nhàng gật đầu.

“Khó trách.....” Nước mắt của nàng lại chảy xuôi theo gò má. “Khó trách chàng tốt với ta như vậy, từ khi ta sinh ra đã bảo vệ ta, hóa ra ta là chuyển thế của Xá Nguyệt tiên tử, hóa ra ta chính là nàng.”

“Nàng có hận ta không? Oán ta không?” Hắn ôm lấy mặt nàng, xuyên thấu qua thân thể Phiến Ngôn hỏi linh hồn của Xá Nguyệt.

Phiến Ngôn thất thần, chậm rãi lắc đầu.

“Ta không có trí nhớ của Xá Nguyệt, nay ta là Thu Phiến Ngôn, Thu Phiến Ngôn không hận chàng chút nào, cũng không oán chàng chút nào, nàng chỉ yêu chàng.”

Linh Lệ dùng sức ôm chặt thân thể của nàng, chôn mặt vào suối tóc của nàng, run run, khàn khàn thấp giọng nói: “Phiến Ngôn, cảm ơn nàng.”

Tình yêu của Xá Nguyệt với hắn hư không bay lượn như mây như sương, nhưng Phiến Ngôn lại không hề che giấu tình yêu của nàng, chân chân thực thực nép mình vào ngực hắn, trong nháy mắt này, hắn kích động đến mức hốc mắt nóng bỏng, thiếu chút nữa rơi lệ.

“Linh Lệ, ta cũng muốn cảm ơn chàng.” Nàng ngẩng mặt hôn hôn môi hắn. “Cảm ơn chàng đã không từ bỏ, luôn luôn tìm kiếm ta, cảm ơn chàng đã làm nhiều việc vì ta như vậy.”

Linh Lệ như nghe thấy lời nói nhỏ nhẹ của Xá Nguyệt xuyên thấu qua miệng Phiến Ngôn.

Hắn hôn trả nàng, cuồng dã mà nóng bỏng, giống như muốn lấy đi linh hồn của nàng.

Nàng mặc hắn đòi hỏi, mềm mại cho hắn tất cả.

Nhưng hắn chỉ hôn nàng, ngoài hôn nàng, cái gì cũng không làm.....

9. Chương 9

Phiến Ngôn ôm hai đầu gối ngồi trên nền đất, nhìn chim bay trên trời, cảm thấy đây như là cõi thần tiên.

Nàng vừa mới ăn xong một miếng linh chi cuối cùng, bụng vẫn cảm thấy hơi đói, vì thế đứng dậy đi vào hang, lấy ra một miếng bánh từ túi đồ, cắn mạnh một miếng.

Bánh này được Linh Lệ mang theo vào đêm rời khỏi nhà nàng, hẳn sợ nàng đi theo hẳn sẽ phải ăn đói mặc rách, nên đã trộm rất nhiều quần áo và lương thực trong thành Trúc Châu.

Họ đến khe sâu này đã nhiều ngày, bốn phía im ắng, không có tiếng người, chỉ nghe thấy tiếng chim kêu, tiếng suối chảy, may là từ nhỏ đến lớn Phiến Ngôn suốt ngày ốm bệnh chỉ sống trong cửa nhà, đã quen yên tĩnh, nên nàng còn thích vẻ thanh tịnh ở khe sâu này.

Tuy nơi này không có giường lớn mềm mại, cũng không có đồ ăn nóng hôi hổi, thơm ngào ngạt, nhưng nàng chỉ cần có Linh Lệ làm bạn là đủ, nơi này là chốn bồng lai tiên cảnh của nàng và Linh Lệ, thế nên nàng cũng không cảm thấy vất vả, lại càng không cảm thấy buồn tẻ, lúc này trong tay đang cầm miếng bánh cứng cắn dở, mà nàng lại thật sự rất vui vẻ.

Sườn núi ở phương xa hiện lên một bóng dáng sắc sỡ, nàng biết là Linh Lệ, lập tức nhảy người lên, dùng sức vẫy hai tay, lớn tiếng gọi. “Linh Lệ –”

Bốn phía quanh khe núi lập tức hưởng ứng nàng, từng tiếng được truyền đi.

Linh Lệ luôn đi tìm chút trái cây và những món ăn thôn quê về cho nàng, nàng biết hẳn cũng phải đi ăn no ình, tuy nàng không biết hẳn đi săn như thế nào, nhưng hẳn tuyệt đối sẽ không để nàng trông thấy bộ dáng hẳn khi săn, lúc nào cũng là hẳn ngồi một bên nhìn nàng ăn.

Linh Lệ chạy về từ một đường núi dốc, cả người ướt sũng, trong miệng còn ngậm một con cá hoa vàng lớn.

“Chàng bắt cá!” Phiến Ngôn giật mình kêu.

“Lần đầu tiên ta bắt cá, không ngờ bắt cá lại khó như vậy.” Hẳn để con cá xuống, xoay người cẩn thận khom tới. “Nàng nhóm lửa đi, nướng cá lên rồi ăn.”

“Quá tuyệt vời, hôm nay có cá ăn!” Phiến Ngôn vui vẻ gật gật đầu, lập tức lấy đá đánh lửa, châm cỏ khô, nhiều ngày trôi qua như vậy, nàng đã học được cách nhóm lửa, hơn nữa còn rất quen thuộc.

“Nếu ta là nam nhân bình thường, nhất định sẽ nuôi nàng trắng trẻo mập mạp.” Linh Lệ cảm thấy rất có lỗi vì không thể cho nàng một cuộc sống bình thường.

“Chàng chưa từng nghe lòng thoải mái vui vẻ có thể dễ béo lên sao? Lòng ta rất thoải mái, rất nhanh sẽ béo lên thôi.” Nàng luống cuống tay chân đối phó với con cá kia, thật vất vả mới xuyên được nó vào giá gỗ để nướng.

“Tốt nhất là nhanh mập lên, bằng không bây giờ trông nàng chỉ nhiều hơn một tí thịt so với mảnh gỗ thôi.” Hẳn vừa rũ bọt nước trên người, vừa nói đùa.

“Chàng thật sự cảm thấy ta chỉ hơn mảnh gỗ một chút thôi sao?” Phiến Ngôn hồ nghi sờ sờ khắp nơi trên người mình.

“Mỗi lần nàng chuyển thể đều gầy yếu như vậy, thân hình của Xá Nguyệt mượt mà hơn.” Hẳn đi tới nằm úp xuống trước đồng lửa.

Phiến Ngôn yên lặng xoay xiên cá, đôi mắt đen nhánh liếc về phía hẳn.

“Làm sao vậy?” Linh Lệ tiếp được tầm mắt của nàng.

“Chàng..... trước đây chàng với Xá Nguyệt.....” Nàng cố gắng cân nhắc câu chữ. “Chàng rốt cuộc đã làm gì với Xá Nguyệt? Mà khiến cho nàng hận chàng như thế?”

Linh Lệ liếc nhìn nàng một cái, thản nhiên nói: “Không phải ta đã nói, ta chiếm lấy thân thể của nàng sao?”

“Cho nên ta mới không rõ, mấy ngày nay ta suy nghĩ thật nhiều, rốt cuộc chiếm lấy thân thể có nghĩa là gì? Vì sao bởi vậy mà hận chàng?” Nàng dựa vào người hẳn, kéo ống tay áo lau bộ lông của hẳn.

“Xá Nguyệt là tiên tử tu hành, phải có thân thể trong sạch.” Hẳn chần chừ trong chốc lát, mới tiếp tục nói: “Mà ta phá thân thể của nàng, cho nên hại nàng phạm phải đại giới, nàng mới bởi vậy mà hận ta.”

Phiến Ngôn vẫn chưa hiểu rõ thế nào là “phá thân thể của nàng”.

“Ta nhớ chàng nói chàng vốn muốn ăn nàng đúng không? Nhưng sau đó không phải đã đổi ý không ăn nữa? Vì sao không ăn nàng, mà nàng lại hận chàng, không cảm kích chàng?” Đây là nghi hoặc quấy nhiễu nàng mấy ngày nay, nàng không nhìn được muốn tìm tòi đến tột cùng.

Linh Lệ thở dài. “Ý của hai loại “ăn” này cũng không giống nhau.”

“Không giống ở chỗ nào?” Nàng không hiểu chớp chớp đôi mắt to.

Linh Lệ bị ánh mắt và vẻ mặt đơn thuần tựa như Xá Nguyệt của nàng nhìn chăm chú làm cả người không được tự nhiên, muốn hấn thẳng thắn thành khẩn nói ra chuyện xấu hổ hấn đã từng làm quả thật là vô cùng khó, hấn quyết định quay mặt sang một bên, không trả lời nàng.

“Vì sao không để ý tới ta? Ta cũng là Xá Nguyệt mà, chẳng qua bây giờ không nhớ nổi chuyện trước đây thôi, ta có quyền lợi được biết, chàng nhanh nói cho ta biết đi!” Nàng không vui nhún mày.

Linh Lệ hít thở sâu, chậm rãi phun ra một câu.

“Ta chỉ làm chuyện giữa nam và nữ với nàng mà thôi.”

Phiến Ngôn càng thêm tò mò, hai tròng mắt nhìn hấn không chớp.

“Ta đã hiểu, có phải giống ta hôn chàng, chàng hôn ta không?” Đây là hành động duy nhất nàng nghĩ ra được có liên quan đến “ăn”.

“Đương nhiên không chỉ có vậy.” Hấn buồn thán.

“Không chỉ vậy ư?” Phiến Ngôn nhướn hàng mày thanh tú. “Còn làm cái gì nữa?”

“Hôn môi, cởi sạch quần áo, ôm nhau quay cuồng lẫn lộn, cũng gần như vậy.” Một lần nhận tội, đỡ phải bị nàng ép hỏi từng tí một.

Phiến Ngôn giật mình không ít, tròng lớn mắt nhìn hấn.

“Tại sao chàng muốn làm vậy với Xá Nguyệt?” Hai người cởi sạch quần áo ôm nhau cùng quay cuồng, nàng quả thực không thể tưởng tượng.

“Bởi vì.....” Tiếng nói của hấn ngày càng trầm thấp. “Lúc đầu là mê luyến vẻ đẹp và mùi hương thơm ngát của nàng, sau đó mới phát hiện đã yêu con người nàng, nhất là vẻ lạnh lùng và sự kháng cự của nàng, trong mắt ta đều trở thành một loại hấp dẫn trí mạng, nàng là nữ nhân duy nhất làm ta chết mê chết mệt.”

“Vậy ta thì sao?” Nàng không khỏi “ăn dấm chua” với Xá Nguyệt. (ghen với Xá Nguyệt)

“Nàng chính là Xá Nguyệt mà!” Linh Lệ cười khổ, lúc này, khuôn mặt của nàng, vẻ mặt của nàng, không một điểm nào là không giống nàng.

“Nếu ta là Xá Nguyệt, vậy tại sao chàng không làm như vậy với ta?” Đêm trăng tròn đó rõ ràng hấn biến trở về hình người, nhưng cũng không cởi sạch quần áo rồi ôm nàng lẫn lộn!

“Bởi vì trình tiết của nữ tử còn quan trọng hơn tính mạng, cho nên ta không dám làm vậy với nàng.” Ngẫm lại mấy kiếp trước của Xá Nguyệt đều muốn tìm đến cái chết, hấn thật sự sợ hãi.

“Trình tiết làm sao có thể quan trọng hơn tính mạng được? Nếu ta coi chàng quan trọng hơn trình tiết, vậy chàng đã có thể quan trọng hơn tính mạng của ta đúng không? Huống chi, không phải chàng muốn lấy ta làm vợ sao? Ta là vợ của chàng, còn để ý đến chuyện trình tiết làm gì?” Hai tay nàng ôm chặt hấn, khuôn mặt dán vào lưng hấn cọ xát.

Linh Lệ ngạc nhiên, ngoái đầu nhìn nàng, không khỏi toát ra ánh mắt ảo não. Đêm trăng tròn sợ nàng phải chịu quá nhiều kích thích, cho nên đau khổ ẩn nhẫn không dám đụng vào nàng, sớm biết như thế, hấn tội gì phải nhẫn nại.

“Đợi đến đêm trăng tròn tháng tới còn lâu lắm á.....” Nàng nhẹ nhàng thở dài.

Phiến Ngôn than nhẹ làm cho cả người Linh Lệ đều nóng lên.

“Nàng vẫn thích bộ dáng con người của ta?” Đương nhiên chính hần cũng thích biến trở về hình người, chỉ là lòng hần tham lam hy vọng nàng có thể yêu toàn bộ những gì thuộc về hần.

“Nếu chàng có thể biến hóa tùy ý thì tốt.” Cứ như vậy, nàng có thể được hần hôn môi bất cứ lúc nào, được hần ôm vào ngực bất cứ lúc nào, hai người có thể muốn đi đâu thì đi.

Điều Linh Lệ lo lắng là, chẳng may Toàn Cơ nương nương phát hiện linh chi tím bị hần đánh cắp, tức giận đuổi theo, hần và Phiến Ngôn tuyệt đối trốn không thoát, Phiến Ngôn thật vất vả mới sống lại được mà rất có thể sẽ bị Toàn Cơ nương nương bắt đi.

“Nhất định phải nghĩ biện pháp phá bỏ mê chú giam cầm ta.” Rốt cuộc mê chú là cái gì? Phải phá bỏ như thế nào? Nương nương vốn không cho bất kỳ ám hiệu nào.

“Nương nương tức giận Xá Nguyệt phản bội bà, cho nên mê chú có thể liên quan tới nương nương không?” Phiến Ngôn đoán.

“Cũng có thể.” Hần không có đầu mối.

“Linh Lệ, ta yêu chàng.” Nàng nhìn hần, dịu dàng kiên định nói.

Thân mình hần chấn động, kinh ngạc nhìn thẳng nàng.

Phiến Ngôn thấy trên người hần không có chút biến hóa nào, thất vọng thở dài.

“Hóa ra mê chú không phải là câu này.”

“Chỉ là vì mê chú sao?” Hần nghiêm túc nheo mắt. “Nếu không phải lời nói xuất phát từ đáy lòng, cho dù trùng hợp nói đúng mê chú có lẽ cũng vô dụng.”

“Đương nhiên là lời nói từ đáy lòng ta!” Nàng vung tay gõ hần một cái.

Bỗng nhiên, một mùi khét xông vào mũi.

“A, cá nướng cháy rồi!” Phiến Ngôn nhảy lên tiến lại cứu con cá nướng. “Oa, nóng quá, nóng quá!” Không cẩn thận làm ngón tay bị bỏng, nàng lỡ tay làm cá rơi xuống đất.

“Đừng ăn, bỏng rồi.” Linh Lệ đau lòng thổi đầu ngón tay bị bỏng của nàng.

“Không nên không nên, đây là con cá chàng vất vả bắt về, bỏ đi thì thật tiếc.”, nàng nhặt cá lên, cẩn thận lột vẩy, nhẹ nhàng cắn một miếng thịt cá, chân mày nháy mắt sáng lên. “Hóa ra cá lại có thể ăn ngon như vậy, thật sự rất ngon!”

Linh Lệ nhìn nụ cười thỏa mãn của nàng, cảm giác hạnh phúc ngọt ngào lan tràn khắp lòng hần.

Thác nước phát ra tiếng nước chảy ào vang, ánh mặt trời chiếu rọi vào bọt nước văng khắp nơi trên hồ, nổi lên bảy sắc cầu vồng xinh đẹp.

“Là cầu vồng! Linh Lệ, lần đầu tiên ta nhìn thấy cầu vồng gần như vậy nha!”

Phiến Ngôn tắm rửa bên cạnh thác nước, nàng đứng ở chỗ nước nông, nước chỉ cao tới ngực, tóc đen như gấm, đầu vai trắng mịn lộ ra khỏi mặt nước, đẹp như thơ như họa.

Linh Lệ nằm trên tảng đá bên bờ, đưa mắt nhìn cô gái như ảo mộng dưới hồ nước, da thịt nàng trắng như tuyết, cái bớt trên ngực sau khi ăn linh chi tím lại càng rõ ràng hơn, nàng càng ngày càng giống Xá Nguyệt, trong thoáng chốc, hần sẽ thật sự nghĩ rằng Xá Nguyệt đã sống lại.

“Linh Lệ, không phải chàng sợ nóng à? Mau xuống đây nghịch nước đi, nước hồ mát lắm nhé!” Nàng dùng hai tay hắt nước về phía hần, vui vẻ cười khanh khách.

Từ lúc nàng mới sinh ra đã rất thân mật với hần, thế nên nàng không chút để ý cho hần thấy thân thể trần truồng của mình, cả người không một mảnh vải che thân, vật duy nhất có trên người nàng là miếng ngọc bội hình hổ treo trên cổ, gần cái bớt hình đóa linh chi.

Linh Lệ vẫy vẫy đầu, bọt nước vẩy ra. Từ trước đến giờ hần chẳng quan tâm đến lễ tiết gì, cũng không phải chính nhân quân tử, cảnh đẹp trước mắt quả thực đã khiến chiến đến cực hạn khả năng nhẫn nại của hần.

Mỗi đêm, hắn không cách nào bỏ qua mùi thơm mê người trên cơ thể nàng, cũng không thể làm như không thấy thân thể mềm mại trưởng thành của nàng, nàng không còn là tiểu Phiến Ngôn chưa phát dục, mỗi khi nàng rúc vào lòng hắn chìm vào giấc ngủ, lại trở thành sự tra tấn thống khổ đối với hắn.

Hắn biết Phiến Ngôn và mình đều mong ngóng đến đêm trăng tròn, nàng luôn lén tính toán ngày trên tường, nàng chờ mong nụ hôn của hắn, nhưng hắn không chỉ được hưởng qua có vậy, cái hắn chờ mong là cảm giác nóng bỏng khi hợp thành một thể với nàng, cảm giác ngọt ngào hạnh phúc đó hắn không quên được.

“Linh Lệ, cùng xuống nghịch nước đi!” Nàng ngọt ngào cười duyên.

“Nàng tắm lâu rồi, mặt trời cũng sắp xuống núi, cứ ngâm mình trong nước như vậy, khí lạnh sẽ xâm nhập vào cơ thể, cơ thể nàng không chịu nổi đâu.” Hắn không nhịn được nhắc nhở.

Phiến Ngôn ngửa đầu, thấy ánh tịch dương vàng rực rỡ, vô cùng xán lạn, chậm rãi chìm xuống lưng núi, đêm tối lại sắp tới.

“Ta không thấy lạnh chút nào, bây giờ thân thể của ta quả thực là trăm bệnh không xâm nhập!”

Nàng đứng thẳng trong hồ nước, mặt nước trong suốt như thủy tinh soi bóng dung nhan tuyệt đẹp của nàng, nàng kinh ngạc nhìn ảnh ngược trong nước, cũng không biết bộ dạng mình xinh đẹp như vậy, không nhịn được nhìn đến thất thần.

“Phiến Ngôn?” Linh Lệ thấy nàng ngơ ngác đứng bất động, lên tiếng gọi.

“Đây là ta sao?” Nàng nhìn dung nhan trên mặt nước, một lúc lâu vẫn không nháy mắt.

“Đương nhiên là nàng.” Hắn không tính nói cho nàng, bộ dạng thật của nàng vốn không thanh lệ tuyệt mỹ như vậy, mà là sau khi ăn linh chi tím mới có chuyển biến lớn. Hắn cũng không hiểu, vì sao sau khi Phiến Ngôn ăn linh chi tím lại đột nhiên có dung mạo giống Xá Nguyệt.

“Rất lâu rồi ta không soi gương, gần như đã quên mình trông như thế nào.” Nàng sờ soạng mặt mình, có cảm giác vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Linh Lệ chậm rãi đứng lên, vọt người nhảy vào hồ nước, làm bọt nước bắn cao tung tóe.

Phiến Ngôn ngạc nhiên xoay người, thấy hắn tiến rất sâu xuống hồ, nàng biết hắn không sợ nước, lại rất thích nghịch nước, nhưng chưa từng thấy hắn lặn sâu như vậy.

“Linh Lệ!” Nàng nhìn xuyên qua hồ nước xanh thẳm, nhìn xuống mặt nước tìm kiếm thân ảnh của hắn.

Một vòng gợn sóng rung động mở ra, mái tóc đen nhánh lướt trên mặt nước.

Phiến Ngôn giật mình, bỗng nhiên thấy Linh Lệ biến về hình người nổi lên mặt nước, đột nhiên cắn đôi môi mềm mại đỏ mọng của nàng, tham lam mút cánh môi của nàng.

“Không phải ngày mai mới là ngày trăng tròn sao?” Nàng kinh ngạc mừng rỡ nói, chột ồm lấy thân thể trần trụi của hắn, môi lưỡi cùng hắn lưu luyến ngọt ngào.

“Nàng tính nhầm rồi.” Hắn nồng nhiệt nhắm nháp hơi thở thơm mát trong miệng nàng, hai tay ôm chặt vòng eo mảnh mai của nàng, ép sát thân thể trắng mịn, nhu hòa của nàng vào người mình, khát vọng kết hợp chặt chẽ từng tác da thịt với nàng.

Trăng sáng xuyên thấu rèm đêm, ánh lửa rực rỡ trong hang chiếu sáng bóng đêm dày đặc.

Ánh lửa chiếu rọi hai thân hình trần trụi, giống như trong trời đất không còn tồn tại cái gì, chỉ nghe thấy tiếng thở dốc dây dưa với nhau.

Suốt một đêm, Phiến Ngôn nhiều lần bị nhu cầu của Linh Lệ làm tỉnh giấc, hắn nhiều lần hôn lên da thịt nhẵn nhụi của nàng, chiếm lấy từng nơi bí mật của nàng, hắn nhiều lần cắn nuốt nàng như mưa rền gió dữ, nhiều lần thỏa thích dâng trào ở sâu trong thân thể nàng.

Phiến Ngôn gần như không có cơ hội dừng lại thở dốc, nàng cảm nhận được Linh Lệ đang vội vàng muốn nàng nhớ kỹ cảm giác hai người thân mật, kết hợp chặt chẽ trong dục vọng, giống như muốn bù lại trí nhớ bị nàng quên đi, lại giống như muốn bổ khuyết cái gì đó.

“Đừng nóng vội, ta mãi mãi là vợ của chàng, chúng ta còn rất nhiều thời gian.” Nàng khẽ vuốt tấm lưng đầm đìa mồ hôi của hắn, dịu dàng như đang trấn an một con mãnh thú cuồng dã.

“Cả đời của nàng..... cũng không dài.” Hắn thì thào nói nhỏ, trán để ở khuôn mặt ửng hồng xinh đẹp của nàng, vẫn luyến tiếc rời khỏi thân thể nàng.

“Linh Lệ, kiếp sau ta còn muốn làm vợ của chàng, chàng nhất định phải đến tìm ta.” Nàng ôm chặt hắn, lệ tràn ra hốc mắt.

“Ta đương nhiên sẽ tìm nàng..... ta nhất định sẽ tìm nàng.....” Hắn hôn lên nước mắt của nàng.

Mặt trời mọc lên, mặt trăng lặn xuống.

Trên tấm thảm xộc xệch có hai người đang ôm chặt lấy nhau chìm trong giấc ngủ, kích tình ân ái một đêm, chỉ sợ phải ngủ tới khi mặt trời lên ới tỉnh dậy được.

Hai người yêu nhau đang ngủ say còn không biết, mê chú đã bị phá. Phiến Ngôn vẫn rúc vào khuỷu tay của Linh Lệ nặng nề ngủ say, khóe môi nhếch lên mỉm cười.

Ngoài hang, ánh mặt trời mỏng manh đang từ từ xuyên vào.

Đây là khoảnh khắc thiên địa sơ khai của hai người.

Rốt cuộc mê chú đã được phá như thế nào?

Linh Lệ và Phiến Ngôn không ngừng hồi tưởng lại những lời thoại của họ trong đêm đó, nhưng vẫn không xác định được rốt cuộc là câu nói nào đã phá được mê chú?

Nhưng, mê chú được phá chính là được phá, Linh Lệ không còn biến về thân hổ nữa, pháp lực của hắn cũng không biến mất nữa, niềm vui này đến quá bất ngờ, quả thực làm cho Linh Lệ hưng phấn gần như điên cuồng.

Cuối cùng hắn và Phiến Ngôn không phải trốn tránh ở nơi rừng sâu hang núi tránh xa đám người nữa, cuối cùng hắn cũng có thể mang nàng đi dạo chơi khắp thế gian.

Vài năm sau đó, ngày nào Phiến Ngôn cũng ngập tràn trong vui vẻ và hạnh phúc, Linh Lệ mang nàng đi khắp ngũ hồ tứ vũ, tam sơn ngũ nhạc (ý là đi khắp nơi), mang nàng đi thưởng thức mỹ thực khắp thiên hạ, ngắm nhìn phồn hoa chốn nhân gian.

Sau khi ăn linh chi tím, thân thể của nàng khỏe mạnh không thể khỏe mạnh hơn, một chút đau ốm cũng không có, mà Linh Lệ cũng không biến thành hổ nữa, luôn dùng pháp thuật mang nàng đi đến những nơi nàng muốn đến. Thường nghe mọi người nói “Thần tiên quyến lữ”, nàng cảm thấy mình và Linh Lệ đã trở thành thần tiên quyến lữ.

Hôm nay, họ đi vào một thành trấn rất náo nhiệt, cảnh tượng trên đường phố rất phồn hoa, thỉnh thoảng lại thấy những người Hồ mũi ắt sâu, có khi còn nghe thấy tiếng lục lạc leng keng trên cổ lạc đà, tiếng nhạc cổ du dương.

(Người Hồ: dùng để gọi người dân tộc ở phương Bắc hoặc Tây Vực của Trung Quốc cổ đại.)

“Linh Lệ, chỗ này thật thú vị.” Phiến Ngôn cảm thấy mới lạ, thích thú, hết nhìn đông lại nhìn tây.

“Càng đi về phía Tây, sẽ thấy người ở nơi đó có bộ dáng hoàn toàn khác người Trung Nguyên.” Linh Lệ nhẹ nhàng cười nói.

“Về sau khi có người hỏi màu tóc và màu mắt của chàng, chàng hãy nói chàng không phải người Trung Nguyên, nói chàng là người Hồ là được.” Nàng cười kéo tay hắn.

“Ai hỏi chứ? Cho dù hỏi ta cũng không để ý.” Ngoài nàng ra, nhân loại không có người nào xứng nói chuyện với hắn.

“Nhưng cha mẹ ta sẽ hỏi đó!” Phiến Ngôn hơi hơi nhú mồm. Rồi nhà đã nhiều năm, nàng luôn lơ đãng nhớ tới cha mẹ, không biết bây giờ họ có mạnh khỏe không?

“Nàng muốn gặp họ?” Nàng không cần nói, hắn cũng có thể đoán được lòng nàng.

“Ta vốn hy vọng nếu có thể sinh một đứa con, rồi chúng ta sẽ mang con về thành Trúc Châu thăm cha mẹ, nể tình đứa bé, còn cả bộ dáng bây giờ của chàng, ta nghĩ cha mẹ sẽ không phản đối chuyện chúng ta ở bên nhau.” Dù sao nàng cũng được cha mẹ sinh thành nuôi dưỡng, nhiều năm không gặp đương nhiên rất nhớ họ.

“Nàng muốn gặp họ, ta liền đưa nàng về gặp họ, còn chuyện họ có phản đối hay không là việc của họ, ai để ý đến họ chứ!” Chỉ là cha mẹ một kiếp của Phiến Ngôn mà thôi, hắn sẽ không coi trọng lời nói của họ.

Phiến Ngôn trừng mắt liếc hắn một cái.

“Cha mẹ sinh ra ta nuôi nấng ta, ta không để ý tới sự phản đối của họ mà dám đi theo chàng, đã là chuyện rất bất hiếu rồi, nếu có thể mang một người con về làm cho cha mẹ tự hào trở về, thì cũng coi như đã báo đáp được công ơn nuôi dưỡng của họ!”

“Bây giờ, ta muốn cho họ cảm thấy tự hào thực sự rất dễ dàng, nàng muốn báo đáp ơn nuôi dưỡng của họ, ta chỉ cần phối hợp là được rồi.” Cái gọi là tự hào của nhân loại thật ra cũng chẳng là gì, vàng bạc, phú quý, vinh hoa, mấy thứ đó cũng đủ làm họ tự hào.

Một đôi vợ chồng dắt một đứa bé đi lướt qua họ, Phiến Ngôn kinh ngạc nhìn cảnh ấm áp hạnh phúc ấy, nhẹ nhàng thở dài.

“Linh Lệ, chúng ta ở bên nhau nhiều năm như vậy rồi, tại sao ta vẫn không mang thai?” Nàng cảm thấy rất lạ, tại sao những người khác sống bên nhau là sẽ có con, mà nàng lại không sinh con được?

“Không biết, ta đã cố gắng rồi.” Chuyện sinh con đó thật ra hắn vẫn chưa nghĩ tới.

“Có cần tìm đại phu bắt mạch không? Vì sao ta không thể mang thai?” Nàng thực lo âu, nàng vẫn muốn có một đứa con của nàng và Linh Lệ.

“Nàng đã ăn linh chi tím rồi, còn cần tìm tên đại phu nào nữa để bắt mạch?” Linh Lệ lắc đầu thở dài.

“Chẳng may ta vẫn không sinh con được thì sao?” Nàng càng lúc càng cảm thấy khả năng đó rất lớn.

“Vậy chẳng phải vừa hay à? Không ai có thể quấy rầy hai người chúng ta.” Hắn không hề gì nhún nhún vai.

Phiến Ngôn vẫn có chút đăm chiêu, lo lắng.

“Đừng nghĩ mấy chuyện nhảm chán đó nữa.” Hắn không thích nhìn nàng cau mày.

“Sinh con không phải chuyện nhảm chán!” Phiến Ngôn nũng nịu kháng nghị.

Linh Lệ cười xấu xa một tiếng. “Ta cực thích quá trình chế tạo em bé.”

“Chàng thật là xấu!” Phiến Ngôn bị hắn trêu chọc nở nụ cười.

“Không phải nàng muốn gặp cha mẹ nàng à? Bây giờ chúng ta sẽ đi.” Hắn thích nhìn nàng cười, hắn có thể vì nàng làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần nàng cười một cái.

Ánh mắt Phiến Ngôn sáng ngời, nở nụ cười xán lạn.

“Trước hết chúng ta nghĩ xem để cha mẹ giới thiệu về con về như thế nào với người trong thành Trúc Châu.” Nàng đã rất quen dựa vào ngực hắn.

“Thì nói ta là quốc vương của một nước tên là La Chúng quốc xa xôi.” Hắn thuận miệng nói.

“Như vậy quá khoa trương!” Phiến Ngôn sững sốt tròn mắt.

“Một chút cũng không. Thuận tiện mang mấy rương vàng bạc châu báu về cho cha mẹ nàng, ta cam đoan, họ nhất định sẽ tự hào chết đi được!” Hắn hé môi, lộ ra hàm răng hổ trắng bóng.

Phiến Ngôn bán tín bán nghi nhìn hắn, bên môi bất đắc dĩ nở nụ cười yếu ớt.

10. Chương 10

Một trăm năm sau Linh Lệ lại trở lại “Cầu Cách Phàm” một lần nữa.

Lúc này, trong lòng hần ôm thân thể vô lực, mềm lả, lạnh lẽo của Phiến Ngôn, lòng bối rối, vô cùng nóng lòng chạy qua “Cầu Cách Phàm”, vội vàng tới Linh Chi cung.

Phía trước chợt xuất hiện đám sương màu đỏ, không bao lâu, giữa đám sương xuất hiện thân ảnh màu đỏ của Toàn Cơ nương nương.

“Vì sao đột nhiên nàng chết?” Linh Lệ rống giận, nước mắt tràn mi mà ra.

Dung nhan xinh đẹp của Toàn Cơ nương nương không chút biểu tình, lạnh nhạt nhìn hần.

“Nàng đã sống lâu trăm tuổi, nàng làm vợ người một trăm năm, người còn bất mãn cái gì nữa?”

Đúng vậy, Phiến Ngôn sống suốt một trăm năm mười tám tuổi, từ khi nàng mười tám tuổi ăn linh chi tím, dung mạo của nàng cũng không già đi suốt một trăm năm. Họ dắt tay nhau đi qua chân trời góc biển, tuy vẫn không có con, nhưng họ thật sự đã cùng nhau vượt qua suốt một trăm năm hạnh phúc không lo âu buồn phiền.

Thế nhưng, nửa canh giờ trước, nàng bỗng không còn hơi thở, tê liệt ngã xuống trong lòng hần, hần kinh hãi, nghĩ rằng rốt cuộc Toàn Cơ nương nương cũng lấy đi tính mạng của Xá Nguyệt, hần liền bế nàng xông lên thiên giới.

“Đương nhiên chưa đủ, nàng phải mãi mãi là vợ của ta!” Linh Lệ phẫn nộ gào thét. “Nàng làm vợ ta một trăm năm, là vì chúng ta đã phá được mê chú của người, nếu mê chú đã được phá, thì tại sao người còn muốn lấy đi tính mạng của nàng.”

“Xá Nguyệt là một cây linh chi tím mà ta nuôi dưỡng, nàng, là ta nuôi dưỡng mà thành, người nghĩ rằng ta sẽ tùy tiện tặng nàng cho người sao?” Tiếng nói của Toàn Cơ nương nương lãnh khốc mà lạnh lẽo.

Linh Lệ kinh ngạc, cúi đầu nhìn dung nhan tuyệt mỹ như vẫn còn sống trong lòng.

Xá Nguyệt là cây linh chi tím được Toàn Cơ nương nương nuôi dưỡng? Lòng ngực hần nhanh chóng thổn thức, đầu óc hỗn loạn.

“Từ lúc Xá Nguyệt đỡ chảo lửa thần thay người, nguyên hình của nàng cũng đã bị đốt thành tro tàn, chỉ để lại ít nguyên thần, nếu không có linh chi tím, thì hồn phách của nàng rồi sẽ có ngày phân tán bốn phía.” Toàn Cơ nương nương nhẹ nhàng giơ tay, thân thể lạnh lẽo, mềm mại trong lòng Linh Lệ bỗng nhiên hóa thành khối nhẹ sương lạnh, phút chốc biến mất trong không khí.

“Chuyện gì vậy?” Hần hoảng hốt, nhảy người lên điên cuồng tìm kiếm khắp nơi, bỗng nhiên thấy thân ảnh Xá Nguyệt giống như hơi nước trong suốt lẳng lặng đứng bên cạnh Toàn Cơ nương nương, ánh mắt thâm tình nhìn hần.

“Xá Nguyệt!” Hần chạy lại muốn nắm tay nàng, nhưng hai tay lại trực tiếp xuyên thấu qua thân thể của nàng, không chạm tới cái gì.

Xá Nguyệt bị thương nhìn hần.

“Bây giờ nàng không có thật thể, không thể nói.” Toàn Cơ nương nương hờ hững nhìn họ.

“Tại sao người không để nàng chuyển thể nữa?” Hần vốn tưởng rằng nguyên thần của Xá Nguyệt còn có thể rời thân thể của Phiến Ngôn, nên hần vẫn đợi, nhưng mãi không thấy nguyên thần của nàng bay ra.

“Mê chú của các người chỉ tính là đã phá một nửa, không phải hoàn toàn phá được.” Toàn Cơ nương nương cười nhẹ nói. “Chuyển thể của Xá Nguyệt vì linh chi tím nên mới có dương thọ trăm năm, nhưng chỉ sống được trăm năm thôi. Lúc trước đệ tử của ta tự tiện đưa linh chi tím cho người, còn thả người ra, đến khi ta phát hiện, chuyển thể của Xá Nguyệt đã ăn linh chi tím rồi, bắt các người lại, linh chi tím cũng không còn, bản cung đành phải nhắm một mắt mở một mắt, cho nàng và người sống bên nhau một trăm năm. Bây giờ thời hạn đã hết, Xá Nguyệt nên trở lại bên cạnh ta, mà người, được làm bạn với Xá Nguyệt một trăm năm, cũng nên cảm thấy mỹ mãn.”

“Người không chịu trả lại Xá Nguyệt cho ta?” Linh Lệ cắn răng nhìn bà chăm chăm.

Khóe môi của Toàn Cơ nương nương gợi lên một nụ cười lạnh.

“Tử Chi Viên của ta đã không còn một đóa linh chi tím nào có thể cho hồn phách của Xá Nguyệt bám vào người, người muốn nhìn nàng tiếp tục luân hồi chuyển thế sao? Bản cung cũng nói cho người biết, Xá Nguyệt không ngừng luân hồi ở nhân gian, một ngày nào đó hồn phách cũng sẽ tán ra bốn phía, đến lúc ấy, nàng sẽ vĩnh viễn biến mất trong trời đất này, đó là điều người muốn?”

“Người sẽ cứu sống nàng chứ?” Linh Lệ đau lòng nhìn Xá Nguyệt trong suốt gần như sắp không nhìn thấy hình dáng, chỉ cảm thấy ngực mình đau đến không thể hô hấp.

“Xá Nguyệt là đóa linh chi tím đầu tiên bản cung khổ tâm nuôi trồng, truyền pháp lực cho nàng, thu nàng làm đệ tử, nàng sẽ tu thành chính quả, đứng hàng tiên ban, mà người, lại phá hủy tất cả.”

Ngữ điệu của bà lạnh băng đông cứng trong lòng Linh Lệ.

“Để Xá Nguyệt trở lại bên cạnh người, người còn có thể đối đãi với nàng giống như trước, làm cho nàng có cơ hội tu thành chính quả sao?” Hắn đưa mắt chăm chú nhìn Xá Nguyệt.

Xá Nguyệt có thể nghe thấy lời nói của hắn, nàng chậm rãi lắc đầu, ánh mắt cầu xin nhìn hắn.

Toàn Cơ nương nương nhìn thấy ánh mắt thống khổ của Xá Nguyệt, âm thanh lạnh lùng nói: “Còn muốn làm càn trước mặt ta? Người thật sự nghĩ Linh Lệ sẽ mãi mãi yêu người? Cho dù không sờ được vào người, không nghe thấy người nói, cũng sẽ mãi mãi yêu người?”

Xá Nguyệt đau thương cúi đầu.

“Ta đương nhiên sẽ mãi mãi yêu nàng.” Linh Lệ bình tĩnh đáp.

Xá Nguyệt nâng mắt nhìn hắn, buồn bã cười.

Hai người ngưng mắt nhìn nhau, trong mắt tràn đầy thâm tình, tựa như một trăm năm qua.

Toàn Cơ nương nương cũng thản nhiên nở nụ cười, nhưng nụ cười đó rét lạnh.

“Trong Tử Chi Viên đã không còn đến nửa đóa linh chi tím, nếu người muốn nàng, thì hãy tự mình nuôi dưỡng nàng.”

Ánh mắt Linh Lệ phút chốc sáng ngời.

“Nuôi dưỡng nàng?” Hắn kinh ngạc vội hỏi: “Có thể chứ? Phải nuôi như thế nào?”

“Nuôi ngay trong Tử Chi Viên của bản cung, đây đã là lòng từ bi lớn nhất ta có thể cho các người.” Nụ cười của Toàn Cơ nương nương mơ hồ tựa như cách một làn sương dày đặc mù mịt.

Xá Nguyệt vui mừng quỳ xuống đất, ra sức dập đầu trước Toàn Cơ nương nương.

“Ý của người là..... Muốn nhốt ta trong Linh Chi cung?” Hắn thật sự không tin Toàn Cơ nương nương có lòng tốt như vậy.

“Nhốt cùng với hồn phách của Xá Nguyệt, người không muốn?” Toàn Cơ nương nương hừ lạnh.

Linh Lệ thở ra. “Ta bằng lòng, ta đương nhiên bằng lòng!”

“Người hãy trông coi Tử Chi Viên cho tốt, nuôi dưỡng thật tốt linh chi tím. Chờ người nuôi lớn linh chi tím, Xá Nguyệt sẽ là của người, bởi vì nàng đã là người người nuôi dưỡng mà thành.” Toàn Cơ nương nương hạ mắt nhìn Xá Nguyệt đang quỳ gối trước mặt, thấp giọng nói.

Xá Nguyệt cắn môi, khóe mắt trào ra một giọt lệ trong suốt.

“Linh chi tím phải nuôi trong bao lâu? Một trăm năm sao?” Linh Lệ nhẹ nhàng hỏi.

Toàn Cơ nương nương cười mờ ảo.

“Nếu người dụng tâm, một trăm năm cũng đủ, nếu tình yêu của người với nàng phai nhạt, thì một trăm năm cũng không nuôi được một gốc linh chi tím nào.”

Những ngày bị “nhốt” trong Tử Chi Viên, thật sự là nặng nề với Linh Lệ, gần như sắp bức hấn đến phát điên.

Tuy có cảm giác Xá Nguyệt ngay tại bên người, nhưng nàng lại trong suốt như sương, sờ không được, nghe không được, đồ ăn hàng ngày là rau quả chẳng có mùi vị gì, việc có thể làm hàng ngày chỉ là nuôi linh chi tím, nếu là tính tình trước đây của hấn, thì đã sớm không chịu nổi, bỏ trốn mất dạng.

Thế nhưng, hấn đã hạ quyết tâm muốn nuôi dưỡng Xá Nguyệt, cho nên dù mỗi ngày có buồn khổ, chán nản, đơn điệu thế nào, hấn cũng buộc mình nhất định phải cắn răng chịu đựng.

Mười năm đầu, tính tình của hấn vẫn nóng vội, thô bạo như trước, thường buồn bực vì không thể ôm lấy Xá Nguyệt, điên cuồng gào thét để phát tiết, mà hồn phách của Xá Nguyệt cũng chỉ có thể yên lặng ở một bên, bất lực.

Nhưng khi hấn thấy cây linh chi tím nhỏ nhỏ yếu ớt nhô lên, liền bắt đầu cẩn thận tưới nước mỗi ngày, hết sức chăm chú trông nom.

Hai mươi năm, ba mươi năm, bốn mươi năm, năm mươi năm, thời gian chậm chạp trôi qua.

Tử Chi Viên đã nở ra hai mươi đóa linh chi tím, hấn phát hiện mỗi đóa linh chi tím đều có độ cao không giống nhau, hấn hy vọng mỗi một đóa đều có thể mang bộ dáng đẹp nhất, độc đáo nhất, vì thế càng thêm chuyên chú tỉ mỉ chăm sóc, hấn muốn Xá Nguyệt tự chọn lựa, xem đóa linh chi tím nào có thể cho nàng sống lại hoàn mỹ nhất.

Tám mươi năm trôi qua, linh chi tím đã có hình dáng của đám mây trôi xinh đẹp, chỉ là như vậy vẫn còn chưa đủ, Toàn Cơ nương nương nói với hấn, nước tưới mỗi ngày phải đổi thành nước suối trên núi Thánh, núi Thánh đó gọi là núi Vạn Bảo, bởi vì Phật Thích Ca Mâu Ni cũng bước chân qua núi, nên phải đi bộ lấy nước, không thể sử dụng pháp lực hoặc tiên thuật.

Dần dần, Tử Chi Viên nở đầy hai mươi đóa linh chi tím cao lớn, thơm ngào ngạt, Xá Nguyệt luôn vui vẻ chỉ vào một đóa trong số đó, ám chỉ với hấn đó là đóa mà nàng muốn.

Nhưng trăm năm trôi qua, Toàn Cơ nương nương vẫn không có động tĩnh gì, mà hấn và Xá Nguyệt mỗi ngày đều mong chờ tới ngày nàng được sống lại.

Hôm nay, Toàn Cơ nương nương rời cung từ sáng sớm, Linh Lệ liền biết hấn lại phải chờ đợi thêm mấy ngày.

Hấn theo thường lệ đi vào núi Vạn Bảo, một đường leo lên vách núi cao chót vót, đi tới gần suối nước.

Lúc đến chân núi, hấn thấy một bóng dáng màu tím nhạt chạy vội về phía hấn, nước mắt chảy xuống gò má.

Hấn nín thở, còn sợ là ảo ảnh, nhưng bóng dáng đó dần dần trở nên rõ ràng.

Thật sự là Xá Nguyệt!

Xá Nguyệt hạnh phúc chạy nhanh đến chỗ hấn, vùi đầu vào ngực hấn.

Linh Lệ ôm chặt thân thể chân thực của nàng, mừng rỡ đến run rẩy cả người.

“Ta sống lại rồi! Ta vừa sống lại!” Nàng vừa khóc vừa cười, ôm mặt hấn không ngừng hôn hấn.

“Tại sao..... lại.....” Hơn một trăm năm không được nghe giọng nói của Xá Nguyệt, hấn không thể duy trì trấn định và bình tĩnh, nước mắt cuối cùng không thể đè nén mà chảy xuống, thấm ướt hai má của nàng.

“Linh Lệ, không có chàng, sẽ không có ta.” Nàng ôm chặt hấn, nghẹn ngào trong lòng hấn. “Ta được chàng nuôi dưỡng, bây giờ ta là.....”

“Nàng nói kiếp sau còn muốn làm vợ của ta, ta vẫn không quên.” Hấn chiếm lấy đôi môi của nàng, rốt cuộc cũng được nếm mùi vị ngọt ngào hấn nhớ mong da diết.

Xá Nguyệt tươi cười, vuốt ve an ủi nỗi nhớ của hấn.

Vừa rồi nương nương nói với nàng, chính câu “kiếp sau ta còn muốn làm vợ của chàng” đã phá được một nửa mê chú, còn một nửa mê chú là Linh Lệ phá.

Bởi vì kiếp sau của nàng, là hắc mang đến cho nàng.

Hắc dùng tình yêu của mình nuôi dưỡng nàng.

Hắc làm cho nàng tin rằng, chỉ cần có tình yêu, chờ đợi có thể trở thành sự thật.....

HOÀN!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-nhan-gap-ho>